

TEKEL direnişi işçi sınıfının tarihsel bilincidir

TEKEL direnişi sınıf hareketine güçlü bir canlanma getirdi. Bunun çok yönlü kazanımları hiç bir biçimde gözardı edilemez. Ankara'daki

kitlesel miting ve yeterli etkiyi gösteremese de 4 Şubat grevi dönem açısından önemli çıkışlardı. TEKEL tüm işçi sınıfı ve emekçilerin sesi ve yüreği olmuştu. Bu basit bir durum değildi. Sözkonusu olan egemenlere karşı toplumun her kesiminden işçi ve emekçinin mücadelede gösterdiği birlikti.

TEKEL direnişi, egemenleri hiç hesap etmedikleri bir takım tavizler vermek zorunda bırakmıştı. Direnişin ulaştığı boyutta bir aldatmaca olarak gündeme gelse de kriz saldırganlığında egemenlere planlarından taviz verdimen önemli

bir başarıydı. Dahası egemenler işçi sınıfının fiilimeşru eylemi karşısında da taviz vermek zorunda kalmıştı. TEKEL işçileri ülkenin başkentinde, şehrin merkezini mesken tutmuş ve polis saldırıganlığını geri püskürtmüştü. Haklılıkları ve kararlılıkları kadar halktan aldıkları destek de bunda önemli bir yerde duruyordu.

Onlar devrimci çalışmaya ülke çapında geniş bir alan açtılar, deneyim kazandırdılar ve devrimcilerin onları sahiplendiği kadar onlar da devrimcileri sahiplendiler. Kendi karşılaştıkları baskılardan yola çıkarak tüm ezilenlerle düşünsel

bir bağ kurdular ve işçilerin sınıf olma bilincinin en temel özelliğini kazanmaya başladılar. Onlar mücadelede kardeşleştiler ve dolaysız pratikleriyle Kürt sorununda çözümün de sınıfsal temeline işaret ettiler. Ve kuşkusuz onlar yeni ve daha güçlü mücadelelerin yolunu açtılar. □ Sayfa 8

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

Sayı: 59

* 19 Şubat-4 Mart 2010

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

İsyan ateşini sınıf bilinciyle harlayalım!

Tüm ezilenlerin, emekçilerin biriken öfkesine tercüman, çaresizliğine umut olan TEKEL direnişi sürüyor. **Türlü saldırı ve bitirme girişimine rağmen devam eden direniş, emekçilere umut olurken, egemenleri ise her geçen gün biraz daha öfkeliyor.** Çünkü onlar baskı ve zulümlerine boyun eğen, çaresizliği kader bilen, hakları uğruna mücadele yürütmeyen emekçiler arıyorlar. Oysa Ankara sokaklarında yükselen direniş ateşi, mücadele edilmeden hiçbir hakkın kazanılamayacağına işaret ederek yol göstermeye devam ediyor.

Ve bu direniş, egemenleri hiç de hesap etmedikleri bir takım tavizler vermek zorunda bırakıyor. **Yani mücadele eden kazanıyor.** Ve mücadele kritik bir eşikte halen sürüyor. **TEKEL direnişinin kazanmasının tüm emekçilerin kazanması** anlamına geldiğini bilince çıkartarak her alanda direnişi merkez alan etkili, çalışmalara yoğunlaşmak, vakit kaybetmeden olabilecek en geniş ve zengin biçimlerle direnişi büyütmek hepimizin omuzlarındaki görevdir.

Yenikapı'da direniş büyüyor

"Yüzyılın Projesi" olarak sunulan ancak **yüzyılın sömürsünü** işçilere dayatan Marmaray Projesi'nin Yenikapı şantiyesinde direnişe geçen işçiler, 30'lu günlere dayandılar. **10 Şubat'ta** Ankara'ya giden işçiler, Ulaştırma Bakanlığı önünde eylem yaparak taşeron şirketi ve projenin yürütücülerini protesto ettiler. □ Sayfa 5

Çemen direnişi ve kararlılık

Antep'te Çemen Tekstil'de işçilerin hakları için çıktıkları grevin 33. gününde işçilerle görüşen gazetemiz okurları direnişin nedenleri ve gelişmeler üzerine söyleşi yaptı. İşçiler söyleşide kararlılıklarını ve zafere olan inançlarını dile getirdiler. □ Sayfa 5

JITEM yoksa, kayıplar nerede?

Batman'da katıldığı bir toplantıda yaşanan faili meçhul cinayetlerin hala aydınlatılmadığını ve failerin bulunarak derhal yargı önüne çıkarılmalarını istediğini söyleyen AKP'li milletvekili M. Emin Ekmen İHD Batman Şubesi'nin kayıp yakınlarıyla her Cumartesi günü düzenlediği oturma eyleminden **haberi olmadığını** söyledi. Oysa eylemler Batman'da 47, Diyarbakır'da 53 haftadır devam ediyor. Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Lisesi önündeki eylemleri ise 255. haftasındaydı... □ Sayfa 7

Lewis Wickes Hine

Usta fotoğrafçı Lewis Wickes Hine'nin elinde güçlü bir silah vardı: **Fotoğraf makinesi.** Bu silahını yıllarca fabrikalarda çalışan emekçilere, işçilere ve özellikle de çocuk işçilere çevirdi. Onların yaşamlarını anlatabilmek için tüm engellemelere rağmen fabrikalardan içeri girdi ve onların yaşamlarını fotoğrafladı. □ Sayfa 14

8 Mart Yüzüncü Yaşında

Mücadelenin 100'ü eskimez!

Devrimcilik, ezilen ve sömürülenlerin sorunlarını bilmek, çözmek ve bu sistemin alternatifini örgütlemektir. Bunu da onlardan biri olarak, onları devrimcileştirerek/onlarla devrimcileşerek başarabiliriz. Bu konuda ilk hedef kitlemiz her zaman çözüme en çok ihtiyaç duyan kesimdir. **Bu kesimlerden biri de hiç kuşkusuz emekçi kadınlardır.**

153 yıl önce, sömürüye karşı canları pahasına direnen ABD'li kadınlardan aldığımız bu meşale ile mücadelemizi büyütmek için daha ısrarcı olmamız gerektiğinin farkındayız. Çalışmalarımızı bu bilinçle yürütmeli; 8 Mart'ta, **Yeni Demokrat Kadınlar** olarak, örgütlenince "göğün yarısına sahip olacağımızı" göstermek için alanlardaki yerimizi almalıyız.

İstanbul Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifi
□ Sayfa 2

Eylem, etkinlik, yani pratik her zaman geliştiricidir, sınıf mücadelesinin ileriye doğru evrilmesinde yegâne yoldur. Sınıfa bilinç taşınması olgusunu tam da bu çatışmanın bağrında değerlendirmek gerekir.

Bir aydın, bir cinayet ve olmayan adalet

AKP'nin Alevi çalıştayları sona erdi

27-10 Ocak 2010 tarihinde gerçekleştirilen yedinci çalıştayın ardından kamuoyuna açıklanan ön rapor metni ile yaklaşık iki yıldır devam eden masalın sonuna gelindi. Yaklaşık 400 gazeteci, akademisyen ve çeşitli kurum temsilcilerinin katıldığı büyük bir panayır havasında gerçekleştirilen çalıştaylarda "küçük" bir ayrıntı unutulmuştu. **Alevi çalıştayında Aleviler yoktu.** □ Sayfa 9

Katliam yapanları, banka hortumlayanları, Ergenekoncuları aklayıp paklayan; elinde "taş izi" olan Kürt çocuklarına on yıllarca hapis cezası veren; düşüncüyü suç sayan; rüşvetten başını alamayan ve adalet kavramını ayaklar altına alan bir kurumdur TC'nin adalet sistemi. Bu durumda Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde 3 yıldır süren Hrnt Dink davasının nasıl sonuçlanabileceğini tahmin etmek zor olmasa gerek.

8 Şubat'ta gerçekleştirilen **12. duruşmada** "kahraman" katil Ogün Samast, mahkeme boyunca, kendi görüntülerinin seyrettilmesi üzerine "**meşhur oluyorum lan!**" ve görüntülerdeki ikinci kişiyi tanıyıp tanımadığı sorulduğunda "**ne tanıyacığım ya!**" diyecek kadar "soğukkanlı" ve şımarıktı. □ Sayfa 7

İşçi-köylü'den

TEKEL direnişi umutsuzluğa, çaresizliğe itirazdır!
□ Sayfa 15

Sınıfsal Yaklaşım

Direniş öğretiyor -1-
"GÜNDE BEŞ VAKİT
KOMÜNİST OLDUK"
Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

TEKEL etkili destek bekliyor
Sayfa 4

Dusula

Devrimcilerin görevi umudu
büyütmektir
Sayfa 11

Evrensel Bakış

Küresel krizin yeni durağı:
Yunanistan
Sayfa 13

8 Mart Yüzüncü Yaşında: Mücadelenin 100'ü eskimez!

Tam 100 yıl oldu...

Biz kadınların mücadelemizi, **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'nün ilan edilmesi ile taçlandırmamızdan bu yana 100 yıl geçti. Sömürücülerin yarattığı savaşlarla ve yıkımlarla geçen bu yüzyılda da bütün bunlardan en çok zarar gören, en çok ezilen biz olduk. Yine bu yüzyılda emeğin kurtuluş mücadelesinin devrimlerle sonuçlanmasına da tanıklık ettik. Bu mücadelenin ve devrimlerin ön saflarında biz de vardık ve militan direnişlerin özneydik, yoldaşlarımızla birlikte...

Bilinçlendikçe örgütlenecek, örgütlendikçe özgürleşeceğiz!

Devrimcilik; ezilen ve sömürülenlerin sorunlarını bilmek, çözmek ve bu sistemin alternatifini göstermektir. Bunu da onlardan biri olarak, onları devrimcileştirerek/onlarla devrimcileşerek başarabiliriz. Bu konuda ilk hedef kitlemiz her zaman çözüme en çok ihtiyaç duyan kesimdir. Bu kesimlerden biri de **emekçi kadınlardır**.

Kadın sorunu üzerine doğru bir perspektife sahip olmamıza ve bu soruna karşı duyarlı kalman doğru olmadığını bilmemize rağmen bu konuda pratik adımlar atamamız bizim için önemli bir eksiklik. Sürekli dile getirdiğimiz bu eksikliğin gidermek adına geçmişte bir kadın çalışması yürütmüştük. 2008 yılında ise Yeni Demokrat Gençlik (YDG), kadın örgütlenmesi üzerine çalışma başlattı. Bu çalışma sonucunda; Diyarbakır, Ankara, İzmir ve İstanbul'da "**Genç Kadın Komisyonları**" oluşturuldu.

Yaşanan tartışmalar, bu konudaki sıkıntımızın boyutunu gösterdi. Bir süre sonra kadın sorunu üzerine çalışmalar yürütülen alanlarda Genç Kadın Komisyonları tarafından **Yeni Demokrat Kadın İnişiyatifleri** oluşturuldu. (İzmir ve Ankara)

İstanbul'da da geçtiğimiz yılın sonunda çeşitli alanlardan kadınlar olarak toplantılara başladık ve Yeni Demokrat Kadın İnişiyatif'i ni oluşturduk.

20 kişilik bir grup kadın olarak aldığımız

mız ilk toplantıda "**bir kadın örgütlülüğüne neden ihtiyacımız var/nasıl bir çalışma yürütmeliyiz?**" gündemleri üzerine konuştuk. Daha sonraki toplantılarda bu tartışmalarla birlikte yaklaşan **25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü** için eylemler örgütlüydük. **24 Kasım'da**; Taksim'de Demokratik Kadın Hareketi ve Emekçi Kadınlar Komisyonu ile birlikte bir yürüyüş örgütlüydük. **25 Kasım'da** ise Kadıköy'de Yeni Demokrat Kadınlar (YDK) olarak, "**Kadına Yönelik Şiddete Son**" pankartımızla bir basın açıklaması yaptık ve tiyatro oyunu sergiledik.

Aralık ayında hem YDK çalışmalarına katılan hem de İK okuru olan **Songül Araç** adlı bir arkadaşımız, Kırış'ta, işten dönerken, evinin önünde polis tarafından yönlendirilen bir kişi tarafından cinsel tacize uğramıştı. Bu olayı protesto etmek için İHD'ye başvurarak bir basın toplantısı ve Esenyurt Meydanı'nda bir basın açıklaması düzenledik. Bu saldırı, bir kez daha gösterdi ki, sistem; kadının mücadele etmesine karşı kinini yine cinsiyetimize yönelik saldırılarla ortaya seriyor!

Bu eylemlerin ardından 3 Ocak'ta düzenlenen "**İşçi-köylü Gazetesi ile Dayanışma Gecesi**"nde YDK olarak stant açtık, kadın sorunu üzerine toparladığımız kitapların satışını ve bildiri dağıtımını yaptık. Ayrıca etkinlik başlamadan hem

YDK'yi tanıtmak hem de çevremizdeki kadınların bir kadın faaliyetine nasıl baktıklarını öğrenmek amacıyla hazırladığımız anket çalışması yaptık. Etkinlikte YDK'nın hazırladığı bir tiyatro oyunu da sergilendi.

8 Mart 100. Yaşında: Mücadelenin 100'ü eskimez!

Küçük de olsa ileriye ve sağlam adımlar atabilmek için "yumruğumuzu dört bir yana sallamamaya" çalıştık/çalışıyoruz.

8 Mart'ı kadın meselesini sıkıştırdığımız bir gün olmaktan çıkartıp, 365 günlük mücadelemizi taçlandırdığımız bir gün haline getireceğiz...

8 Mart'ta; örgütlenince "göğün yarısına sahip olacağımızı" göstereyim...

Birlik olalım, boynumuzdaki zinciri biz kıralım artık harekete geçelim

"Kadının içinde bulunduğu sömürü kaskacına karşı çıkmak ve mücadele etmek devrimci bir görevdir."

yaşıyorum. Omuzlamam gereken yüküm çok, bunu biliyorum ve kendime güveniyorum. **Çünkü ben KADINIM.** Bu süreçte YENİ DEMOKRAT KADINLAR'la tanıştım ve ülkemizde kadın sorununun çok yoğun yaşandığının farkına vardım. Bu sorunun sadece evde kadının şiddete maruz kalmasıyla bitmediğini sokakta, işyerinde kısacası yaşamın her alanında kadınların yok sayıldığını gördüm. Sistemin, toplumun kadınlara yönelik dayatmalarının artarak devam etmesine dur demek için biz kadınların daha bilinçli olmamız ve ne istediğimizi bilmemiz gerektiğini, bunun içinde mücadele etmemiz, birleşmemiz gerektiğini öğrendim.

Kendimizi yok saymak geleceği karartmak diye düşünüyorum ve Yeni Demokrat Kadın hareketi ile bilinçlenmeye, mücadeleye diyorum.

Ben bir işçi kadını

Ev emekçisi, işçi, köylü kadınların yaşadığı sıkıntıları sözden çıkartıp pratiğe dökmek ve burada kendini ifade etmesini sağlamak bakımından kadın çalışması

önemli bir yerde durmaktadır. Çünkü kadın, yüzyıllardır sömürünün en şiddetlisini yaşamaktadır. Toplumun "değer yargıları" bu saldırıları meşrulaştırmaktadır. Yaşanan bu sıkıntıları gazete ve dergilerden görmekteyiz. Ayrıca bunları biz de kadınlar olarak yaşamaktayız. İşte bu noktada bu sömürü kaskacına karşı çıkmak ve mücadele etmek devrimci bir görevdir.

Bizler Yeni Demokrat Kadınlar olarak; 8 Mart'ın 100. yılına yaklaştığımız bugünlerde yaşanan TEKEL direnişinde açlık grevinde olan kadınların mücadelesini yaşamalıyız.

Bizler Yeni Demokrat Kadınlar olarak; Tarihte bu bilinci kuşanmış şehitleri mücadelemizde yaşatmalıyız.

Bizler Yeni Demokrat Kadınlar olarak; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, takvimlerden çıkartıp bir tohum gibi yaşamımıza serpiştirebilmeliyiz.

Bizler Yeni Demokrat Kadınlar olarak; Bursa'da yanan, İkitelli'de boğulan ve hemen her gün töre cinayetlerine kurban edilen yüzlerce kadının sesi olmak ve işçi direnişlerinde haykıran ka-

Kadın faaliyeti yürütebileceğimiz semtlerde toplantılar alıp, buralarda nasıl çalışmalar yürütebileceğimizi tartıştık. Kadın sorunu ve genel teorik eksikliğimizi gidermek, sonraki toplantılarımızın baş gündemlerinden biri oldu. Bunun çözümü için çalışma grupları oluşturarak belirlediğimiz konular temelinde eğitim çalışmaları örgütledik.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaştığımız şu günlerde, **Soğanlı, Sarıgazi, Tuzla ve Okmeydanı**'nda toplantılar örgütleyoruz. Şimdiye kadar yaptığımız toplantılar hedeflerimizin altında gerçekleşse de bunun nedenlerini tartışarak faaliyetimizi geliştirmek üzerine kafa yoruyoruz. Kadınları yüzyıllardır zincirlendikleri evden çıkarmak için ilk adım olarak onlara gitmenin ve ev toplantıları düzenlemenin yararlı olacağını düşünüyoruz.

153 yıl önce, sömürüye karşı canları pahasına direnen ABD'li kadınlardan aldığımız bu meşale ile mücadelemizi yürütmek için daha ısrarcı olmamız gerektiğinin farkındayız. Çalışmalarımızı bu bilinçle yürütmeli; 8 Mart'ta; Yeni Demokrat Kadınlar olarak, örgütlenince "**göğün yarısına sahip olacağımızı**" göstermek için alanlardaki yerimizi almalyız!

(*İstanbul Yeni Demokrat Kadın İnişiyatif'i*)

"Kadınlara buradan çağrımızdır"

Songül AK: (İzmir'den bir TEKEL işçisi)

Haklarını almanın bilincine varırsın ve direnişe geçsinler. Ben burada bir TEKEL işçisi kadın olarak direniyorum ve emekçi kadınların bu direnişe kulak vermesini istiyorum. Boyun eğmemeleri gerekiyor artık. Hangi baskı çeşidi, hangi koşul altında olursak olalım direneceğiz. Kaç gün kalacağım belli değil, ama haklarımızı alana kadar burada olacağım kesin. 8 Mart vesilesi ile emekçi kadınlara sesleniyorum, **birlik olalım, boynumuzdaki zinciri biz kıralım ve artık harekete geçelim.**

Başbakan buradaki kadın işçiler hakkında "**birahanelere gidiyor, barlara gidiyorlar, sabahlara kadar eğleniyorlar**" diyor. Bu aşağılamalara karşılık vermeyecek miyiz?

**Em jiyane, jiyane berxwedane!
Yarı Kürt, yarı Türk bir kadını ben!**

Babam, '80 darbesi sonrası korkusundan bize öğretmemiş Kürtçe'yi. Küçükken nefret ederdim Kürtçe'den... Okulda öğrendiğim Türkçe'yi konuşurdum inatla. Anemim Türk olması, övünç kaynağıydı benim için. Çünkü, Türklerdi en "soylu" olan, en "çalışkan" ve de en "mutlu" olan! Kürt yarımı ise hiç rahat bırakmazdı devlet "baba"; ev baskınları, kurşun sesleri, panzerin ezdiği çocuklar hiç eksik olmazdı yaşadığım mahallede... Korkardım ve "tiksinirdim" yoksulluğundan Kürt mahallemin.

Sonra mücadele etmenin ne olduğunu öğrenmeye başladım. Gerillalar rüyalarımı süsledi; bu kez de Kürtçe konuşmadığım için utandım. Bir yoldaşım, köyden kente zorla göç ettirilen bir Kürt kadının, Türkçe bilmediği için yaşadığı sıkıntıları anlatıp, artık o kadının rüyalarını sessiz gördüğünü söylediğinde, bu utancım daha çok arttı. Dilimden, kültürümden bu kadar uzaklaştırdığı için, TC'ye daha çok kin duydum ve daha bir sarıldım mücadeleye.

Bir Kürt kadını olarak ilk asimile edilen ben oldum, "kutsal" annelik rolümden kaynaklı. Şimdi mücadelenin öznesi olmak için kadın olmanın bilincine varmanın önemini fark ediyor ve Kürt kadının artan direniş sesine bir ses daha eklemek için 8 Mart'ta alanlara çağırıyorum.

**Prangaları Parçalamaya
8 Mart'ta Alanlara**

Günümüzde iş hayatına katılımla daha saygın bir yer edineceğini düşünen kadın daha yoğun bir temponun içinde kalmakta. İş yerinde gün boyu emeği sömürülmekte, hak ettiğini alamamakta ve geri kalan zamanı çocuğu ile ev içerisinde koşuşturmayla geçmekte hatta çocuğuna yeterince zaman ayıramamaktadır. Bunun vicdani sorumluluğunu kaldıramamanın çözümünün de çoğu zaman üretimden kopmakta bulmaktadır. Yetersiz olan doğum öncesi-sonrası izinleri ve süt izinleri her geçen gün gasp edilmekte ve birçok işyerinde kreşlerin bulunmaması da sorunun bir başka yönüdür.

Bununla birlikte kadına yönelik cinsel ayrımcılık her sektörde kendini göstermekten geri kalmaz, bilinci ve kimliği saldırıya uğrar. Yine iş yerinde birçok kadın, erkek iş arkadaşları ve patronları tarafından tacize maruz kalır. Birçok iş kolunda özne konumundan nesne konumuna indirgenerek başarılı olamayacakları varsayılmaktadır. Her yönüyle sömürülebilir olarak görülür.

Bugün kadınlar olarak dünden daha fazla birlikte olma ve dayanışmaya ihtiyacımız olduğu bir süreçte ilerlemekteyiz. Kriz sebebi olarak görülerek üretimden koparılmaya çalışılan, eve hizmetçi olarak tekrar geri dönmesi planlanan, her alanda olduğu gibi işyerinde de cinsel her türlü saldırıya ve küçümsemeye maruz kalan kadınlar beyinlerine vurulan prangayı parçalayarak aynı zamanda pratik içerisine girerek tarihin sayfasından çıkarılan derslerle göstermeliyiz ki biz de varız ve var olmaya devam edeceğiz. 8 Mart'ta alanlara; tüm varlığımızla daha güçlü haykırmaya...

Merhaba

Ben 18 yaşında evlenip 15 yıl küçük bir köyde evli kaldığım evliliğim süresince eşimin dayığına, hakaretlerine maruz kaldım. Zamanla eşime sadece bedenimin gerekli olduğunu, düşüncelerimin, kişiliğimin bir önemini olmadığını kavradım. Beni insan olarak dahi görmüyordu, onun için kullanılmak istediği zaman elinin altında bulunan bir maldım. Peki, ben neydim? Düşünüyordum, aklımı kullanma yeteneğim vardı; geriye kendime güvenmek ve ayaklarımın üzerinde durabilmek kalyordu. Ben de esaretimin sebebini yok edip eşimden ayrıldım. Şimdi çalışıyorum. İki çocuğumla birlikte

İsyan ateşini sınıf bilinciyle harlayalım!

Emek cephesinde ciddi bir hareketlenmeyi de beraberinde getiren TEKEK işçilerinin direnişi, son günlerin hatta ayların en önemli gündemi olma özelliğini koruyor.

“Sadaka değil, hakkımızı istiyoruz!” diye haykıran işçiler, yaratılmak istenen “sada-ka toplumu” modeline de bu uzun soluklu direnişle birlikte ciddi bir yanıt oluşturuyorlar. Direnişle birlikte yakılan ateşin sıcaklığı ise ülkenin dört bir yanında hissedilmeye devam ediyor.

Eylemler haklı ve evet ideolojiktir!

TEKEK işçilerinin başlattığı direnişe, ülkenin dört bir yanındaki işçi ve emekçilerin de yanıt vermesi karşısında en keskin tepkiyi hükümet temsilcileri gösterdi. Maliye Bakanı Şimşek, özlük hakları için direnen işçilerin eylemlerinin artık hükümete karşı komploya dönüştüğünü söyleyerek, korkularına da tercüman olmuştur. Hükümetin en yetkili ağı Erdoğan ise yaptığı açıklamalarla, azılı bir emek düşmanı olduğunu bir kez daha teyit etmiştir. İşçi ve emekçilerin eylemleri karşısında, tehlikede olduğunu gördüğü koltuğunda hop oturup hop kalkarken Erdoğan, benzer tablolar karşısındaki tehditkar üslubunu son eylemlerle birlikte daha da ileri taşımıştır.

Eylemler, ezilen sınıfın, baskı ve sömürüye dayalı egemen sınıf ideolojisine başkaldırısıdır. Bir diğer deyişle, **ezilenlerin ezilenlere yönelik ideolojik tutumlarına karşı, ezilenlerin ideolojik tutumlarının ifadesidir** TEKEK eylemi. Bu iki sınıf arasındaki özü ideolojik olan mücadele kapsamındadır. Tekrar etmek gerekirse: **Evet, eylemler ideolojiktir!**

Eylem karşısında duyulan korkunun bir yansıması da, işçilerin tazminatlarının banka hesaplarına yatırılması oldu. İşçiler arasında ikilem yaratma amacı da taşıyan bu girişim üzerinden de eylemin etkisini kırmaya dönük yoğun bir karşı propaganda geliştirildi. **“Şu kadar sayıda işçi yatırılan parasını aldı”** yönlü açıklamalar da yine işçiler tarafından ya-

nıtlandı, bir anlamda da yalanlandı.

Yatırılan paralar işçiler tarafından çekilmemişti. İstisnalar vardı, evet, ancak ezici bir çoğunluğun parasına bankalar işçilerin borçlarının karşılığı olarak el koymuştu.

İşçileri sendikalarından koparma, sendikalara olan güvenlerini kırma amaçlı bir başka çaba da yine aynı günlerde görüldü. Sendikaların eylemdeki ısrarını, kaybetmek istemedikleri, toplam 4.9 milyar tutarındaki işçi aidatları ile açıklama çabasıydı bu.

Mevcut sendikal önderliklerin büyük bölümünün sınıf uzlaşmacı, sarı sendikal anlayışın temsilcisi olmaları, **bu yaklaşımda gerçeklik payı olabileceğini** elbette akla getiriyor. Bu önderliklerin niteliği egemen sınıflar tarafından da biliniyor. Onların özde sermayenin temsilcisi olduklarından oldukça eminler. Bu durum bugüne kadar defalarca kanıtlanmıştır. Bunun içindir ki bu eylem özgülünde de, hangi kişisel hesaplar peşinde oldukları, eylemi hangi noktada satacakları gibi tereddütler ortadan kalkmış ve edilmiştir.

Ancak gerçekleşen eylemlerin bu sendikal önderliklerin iradesini aşmış olduğunu da görmek gerekir. İşçi ve emekçilerin öfkesi birikmiştir ve bu öfke sendikal önderlikleri de önüne katmış, itelemektedir. Bu öfkenin önünde duramadıkları, kendilerini de silkeleyip atabileceğini çok iyi bildikleri içindir ki, eylemlere önderlik eden pozisyonda görünme gayretlerini, zoraki de olsa sürdürmekte. Fırsatını buldukları anda gerçek pozisyonlarına uygun hareket etme eğilimlerini de zaten gizleyememekte. Bu durum sendikaların 4 Şubat eyleminden sonraki günlerde yaptıkları toplantıdan sonra açıkladıkları kararlarla da görülmektedir. Hükümetle “uzlaşma” yolunun esas alındığı görülen bu kararların özünü, emekçilerin sokaktan koparılması, eylemlerin etkisinin kırılması oluşturmaktadır. Danişay’a 4-C’nin iptali için başvuru yapmak, TEKEK işçilerinin meşru eylem biçimini uzun bir bekleyiş içinde eritmek demektir. Ancak işçilerin bekleyecek zamanı yoktur, zira 28 Şubat itibarıyla işsiz kalacaklardır.

Erdoğan’a işçilere ay sonuna kadar süre verme, yoksa müdahale etme tehdidini açıkça dillendirme cesaretini veren de aslında sendikal önderliklerin bilinen gerçekliğidir.

Eylemlere destek veren, başta devrimciler olma üzere, emek dostlarının **“eylemle alakası olmayanlar”**, **“marjinal gruplar”** olarak ilan edilip, hedef gösterilmesi de yine aynı kapsamda değerlendirilmelidir. Bu kesimlerin hedef gösterilmesi aynı zamanda ay sonuna kadar verilen süre sonrası direnişi sürdüren işçilere müdahaleyi meşrulaştırma amacı da taşımaktadır.

İsyan ateşinin sönmesine izin vermeyelim!

Ülke gündeminin ikinci ayağını da kuşkusuz EMASYA Protokolü ve Milli Güvenlik Siyaset Belgesi (MGSB) tartışmaları oluşturdu.

Büyük bir toplumsal olay baş gösterirse, bölgedeki komutana olaya doğrudan müdahale etme yetkisi veren EMASYA Protokolü’nün (Emniyet Asayiş Yardımlaşma Protokolü) AKP hükümeti tarafından tartışmaya açılarak kaldırılacağına açıklanması ve MGSB’de değişiklik yapılması son yıllara damgasının vuran klik çatışmasında yeni bir hamleyi ifade etmektedir. Ama bu aynı zamanda ve de esas olarak emekli general **Nejat Eslen**’in Cumhuriyet Strateji dergisinin 158. sayısında ifade ettiği gerçeklikte ifadesini bulan yeniden yapılandırmanın ürünü-

dür; **“Türkiye’nin karşı karşıya olduğu ciddi sorun, etnik farklılıklardan değil, küresel ve bölgesel güçlerin jeo-politik ihtiyaçlarından kaynaklanmaktadır ve Türkiye dahil bölgenin yeni jeo-politik ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirilmesiyle ilgilidir.”** Bu yeniden şekillendirilmenin şeması da yine 2007 yılı başlarında MİT Müsteşarı **Emre Taner** tarafından çizilmişti. Ordunun bu yeni şekillenme karşısındaki tutumu, yaptığı karşı hamle ve geri çekilmelerle ortada ve tartışmalıdır.

Ama bizim açımızdan tekrar etmek gerekirse; süreç hakim klikler arasındaki dalışmanın ötesinde ve aynı zamanda sınıfsal ve ulusal mücadeleye karşı mevzileri güçlendirme süre-

cidir. Zira hakim sınıf klikleri devleti oluşturan tüm kurumları ile bir bütün olarak sınıfsal ve ulusal mücadeleye topyekün güçleriyle müdahale etmektedir. Ve meselenin esas müdahale etmemiz ve kitleleri bilinçlendirmemiz gereken yönüdür burasıdır.

Nitekim EMASYA kalkmıştır, ancak yerini daha etkili protokol(ler) alacaktır. **“İç düşman”**, **“dış düşman”** tanımlaması meselesinin şu sıralar öne çıkarılması da buna işaret etmektedir. Özellikle **“iç düşman”** tanımlaması daha da genişletilerek, iptal edilen EMASYA’nın da özüne uygun olarak, ezilenlerin en küçük kıpırdanışları daha etkili biçimde ezilmeye çalışılacaktır. Yani EMASYA’nın özü başka adlar ve anlaşmalar altında, daha da etkin hale getirilecektir.

İçerideki ezme hareketi, egemen sınıflar

Sınıfsal Yaklaşım

Direnış Öğretiyor -1-

“GÜNDE BEŞ VAKİT KOMÜNİST OLDUK”

Tekel’in ilk önemli dersini **sınıf bilinciyle** mücadele/direnış arasındaki ilişki oluşturmaktadır. Başlıktaki sözü sarf eden Tekel işçisinin ruh halini, duygularını yansıtmak amacıyla yaptığı esprî, eylemin politik karakteriyle ilgilidir. Bu karakterin direnişin doğasında bulunmasından öte, süreç içerisinde meydana gelen saflaşmanın getirdiği berraklığın **politik derinliği** üzerinde durulmalıdır. Bunu değiştirici ve dönüştürücü olmanın zemini olarak algılamak gerekir. Eylem, etkinlik, yani pratik her zaman geliştiricidir, sınıf mücadelesinin ileriye doğru evrilmesinde **yeğâne** yoldur. Sınıfa bilinç taşıması olgusunu tam da bu çatışmanın bağrında değerlendirmek gerekir.

Düşmanla karşı karşıya gelmeden, onunla yüzleşmeden yol alabilmek mümkün değildir. Bu, kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp **kendisi için** sınıf olmaya doğru ilerlemek anlamına gelmektedir. Büyük bir bölümünün oy verdikleri bir partinin/hükümetin haklarını gasp etmesi bir yana her türlü yalan, iftira, çarpıtma ve daha önemlisi baskı, tehdit ve şiddetle yaklaştığı direnişin, bütün **yıkıcı ve yapıcı** unsurları bünyesine toplayacağı kaçınılmazdır. Yıkılan, her şeyden önce **“ana/kutsal”** devlet imajıdır. Devletin koruyucu, kollayıcı, hak ve adalet dağıtıcı vb. bütün şalları üzerinden kayıp dökülmüştür. Devleti temsilen hareket eden üst düzey yetkililerden infaz aleti polislere kadar her seviyedeki muhabatın bütünlük oluşturan söz ve tavırları tabloyu tamamlamıştır. Bu arada yine sistemin önemli bir parçası olarak sahne alan diğer hâkim sınıf partilerinin tutu-

munu da pas geçmemek gerekir...

Direnışin ikinci önemli dersi, sınıfın **kimliği ve rolüne** dairdir. Çok iyi bilindiği üzere işçi sınıfı/proletaryanın işlevine yönelik burjuvazinin bilhassa 90’lı yıllardan sonra geliştirdiği ideolojik kampanya önemli bir yoğunluk kazanmıştır. Sınıfın tıpkı burjuvazi gibi devrimci barutunu tükettiği, büyük oranda başkalaşmaya yüz tuttuğu, ayrıca sayısal olarak da azalmaya başladığı ve bütün bunlardan ötürü **lokomotif** özelliğini yitirdiği iddia ediliyordu. Bunun temel dayanağı elbette sosyalizmin kalesindeki düşüşlerin bütün çıplaklığıyla ortaya dökülmesi ve sınıfın genel olarak mücadele alanlarında **ağırliğini** kaybetmesiydi. Bir gerileme sürecinin yaşanmakta olduğundan cesaretle harekete geçen burjuvazi **“kanamayı”** hızlandırma derdindeydi. Bu duruma ilk önemli darbe sıkı biçimde gelişen halk savaşı pratikleri, sonrasında da işgallere karşı direnişlerle vuruluyor, proletaryanın varlığını **“ispat sorunu”** haline getirme çabaları, emperyalizmin yoğun saldırılarına karşı oluşturulan barikatlarla göğüsleniyordu. Bu **ates**, emperyalist metropoller başta olmak üzere dünyanın bütün alanlarında emperyalist savaş/ışgallere, ekonomik ve sosyal yıkım projelerine, açlığa, kıtlığa ve yoksulluğa karşı geliştirilen direnişlerle büyüdü.

Tekel, ülkemizde 90’lı yılların başındaki madenci direnişleriyle işaret fişeği çakılan, dönem dönem parlamayı sönsede hep içten içe kaynayan ve nihayet son yıllarda belli bir hareketlilik ve yaygınlık kazanan sınıf hareketinin yarattığı birikim üzerinden vitesi daha da büyüt-

müştür. Geniş bir dayanışma ağı oluşturmaması, başta emekçiler olmak üzere diğer halk sınıflarını etrafında toplamaıyla ortaya çıkan potansiyelin etki gücü görülmektedir. Eylem bir yandan büyük bir **kararlılık** ama diğer yandan özellikle de kendi cephesinden bir dizi engel ve dezavantajlarla yol almaktadır. Bütün bunlara rağmen yarattığı etki, AKP hükümetini **“düşürme”** tartışmasına uzanacak boyutlardadır. Tayyip’i (ve bakanlarını) bir işveren, sermaye sözcüsü kimliğiyle hareket ettirirken endişe ve paniğe sevk eden direniş, sınıfa ait bütün denetim mekanizmalarını sarsmakta, rejimin **sigortalarıyla** oynamaktadır. Eylemin bütün halk sınıflarıyla yakaladığı mücadele birliği ve dayanışmanın, oluşturduğu çekim merkezi ve heyecanın, sınıfın rolü ve işleviyle **yakın ilişkisi** göz ardı edilemez. Devleti köşeye sıkıştıran hem hassas hem de saldırgan kılan, sınıfın bu pozisyonudur. Özcesi, soruna **“ideolojik”** yaklaşan karşı-devrim, işçi sınıfının rolünü, sınıfın kendisinden daha iyi kavrar durumdadır...

Bu bağlamda değinmemiz gereken husus, eylemin etki gücünün artırılmasında önemli bir yere sahip dayanışma eylemlerinin **dur durak** olmasızın sürdürülmesi gerektiğidir. Başta sınıfın diğer alanları olmak üzere bütün cephelelerden Tekel direnişine **kesintisiz ve güçlü** bir destek sunulması şarttır. Bunun temel nedeni, egemen sınıfların eylem karşısında gösterdiği reaksiyondan da anlaşılacağı üzere direnişin bütün ezilenleri kucaklayan bir **mücadele platformuna** dönüşmüş olmasıdır. Tekel’in ateşlediği sınıf mücadelesi faşist diktatörlüğün saldırı kampanyalarına karşı **dalgakıran** oluşturulabilmesi için önemli bir fırsat yaratmıştır. Krizle beraber saldırı başlatan emperyalist-faşist haydutların durdurulma ve geriletilme koşulları böylelikle sağlanabilecektir.

Üçüncü ders **örgütlenme** sorunu-na ilişkin olarak verilmiştir. Tekel di-

renişi, örgütlü olmanın önemini bütün yönleriyle bağrında taşımaktadır. Önceki pek çok direnişin de iyi-kötü bir sendikalaşma gereksinim gösterdiği belirlenebilen bir husustu. Sendikalaşma oranının yüzde 6’lara düş(ürül)müş olması, böylesi faşist, gerici ve reformist yönetimler altındaki sendikaların dahi taşıdığı önemi ortaya koyacak açıklıktadır. Nitekim sendikaya sarı rengi veren duvarındaki boyalar değil, yönetimi, onun izlediği **çizgidir**. Özel amaçlarla kurulan ve örgütlendirilen kimi faşist yapılar hariç gerici sendikalarda çalışmanın **gereği ve önemi** de buradan gelmektedir. Devletin tipik bir **itiraflı** pozisyonuna düşerek, kimi kez doğrudan kimi kez yöneticileri üzerinden sendikaları **“kötü”**, **“sahtekâr”**, **“işbirlikçi”** gösterme gayreti boşuna değildir **“Sendikacılar işçi aleyhine çalışıyor. İşçiler aracsız görüşmekten memnun. Tekel eylemine Türk-İş bile sahip çıkmıyor.”** Tayyip Erdoğan, 12.02). Aralarındaki hesap ve işbirliklerini açıklayacak kadar gözünü karartan egemen sınıfların sendikalar konusunda gösterdiği bu aşırı **hassasiyet**, durumu yeterince anlatıyor olmalıdır.

Tam da bu nedenle hem sendika yönetimlerini elde tutma hem de sendikal alanı **kısırlaştırma** çabalarında ciddi bir yoğunluk vardır. 12 Eylül rejimine ait -geçici 15. madde (centaclarla dokunulmazlık) hariç- en dokunulmaz yasaların **“çalışma alanı”**yla ilişkili olması rastlantı değildir.

Sınıfın örgütlü olmasından anlaşılması gereken yalnızca sendikalar değildir. Sendikal faaliyeti de çekip çevirecek ve ona sınıf çizgisi doğrultusunda şekil verecek olan **kitle inisiyatif**i, tayin edici hususlar arasındadır. Tekel direnişinde de görüldüğü gibi (referandum) sınıfın kendi davasına sahip çıkmasına, karar sürecine **katılım** olgusunun (kendi kaderine hükmetme) sağladığı etki iyi tespit edilmelidir. Sınıfın **demokrasiyle** kurduğu ilköli mücadeleye ruh ve dinamizm kazandırmaktadır.

Ancak bütün bunları gerçekleştirme ve işletmenin de bir örgütlenmeye ihtiyaç gösterdiği noktada **işyeri komitelerinin** rolü ortada çıkmaktadır. Sınıfın başta sendikalar olmak üzere bütün eylem ve direnişlerine yön verecek olan bu örgütlenmelerdir.

Sendikaların, ekonomik-demokratik mücadeledeki **“temel”** araç rolü bağlamında politik savaşımındaki yeri unutulmamalıdır. Tekel direnişi, sendikaların hal ve vaziyetine ilişkin çıplak görüntüler ortaya sermiştir. Direnişin önce sendikaları (daha doğrusu sarı, gerici, revizyonist yönetimleri) yola getirip **hizaya** sokması sonra da uyanıklığı elden bırakmaması gerektiği görülmüştür. Daha önemlisi, bu yönetimlerden ne kadar erken kurtulursa mücadelenin **geleceği** bakımından o kadar iyi olacaktır. Tek-Gıda İş ve hamisi Türk-İş’in gösterdiği **“olumlu”** her refleksin, **yakasındaki** işçi elinden kaynaklandığı, aksi her durumda yan çizdiği örnekler yaşanmaktadır. 17 Ocak mitingi (kürsü işgali) ve devamındaki görüşmeler safhasında olanlar (örneğin, cuma günleri işe 1 saat geç başlama kararı alıp sonra bunu daha uygulamama) hatırlardadır...

Ama esas çarpıcı tablo **4 Şubat** eyleminde resmedilmiştir. Yasak savmacı, devletle sürekli işbirliğinde olan, statükoçu, uzlaşmacı sendika yönetimlerinin ipliği bir kere daha pazara çıkmış, **“genel grev”** havasıyla hazırlanan eylemin değil yaşamı durdurma, **“dayanışma”** çizgisi bile soluk kalmıştır. Grevle giden ve ülkenin dört bir yanında alanlara koşarak coşkulu biçimde dayanışma ve mücadele azmini gösteren on binlerce emekçinin yarattığı **si-nerji** ve verdiği **mesaj** elbette çok önemlidir. Ama bunun kat be kat fazlasının gerçekleşmesi engellenmiştir. Engellenen, her türlü tehdidi savuran hükümet değil bizzat sendika yönetimleridir. Yalnızca Türk-İş değil, DİSK ve KESK’in de birçok sendikası, genel merkezlerin **riyakarlığına** sığınarak

arasında, emperyalist politikaların hem ülkede hem de bölgede engelsiz hayata geçirilebilmesi açısından bir zorunluluktur. IMF ile anlaşma hala gündemdedir ve bu uzlaşma IMF’nin dayattığı önkoşulların yerine getirilmesine bağlıdır. Kamu harcamalarından kısma, özelleştirmelerin hızını artırma (ki TEKEK’den sonra TARİŞ’in özelleştirilmesi gündemdedir) vb. neoliberal politikaların önünde emekçi engeli kaldırılmak zorundadır. Bunun için de emekçi eylemlerinin her türden araç ve yöntemle bastırılması gerekmektedir.

Ama özellikle de toplumsal muhalefetin öncü güçleri şu süreçte saf dışı edilmek istenmekte, ezilmeye çalışılmaktadır. Bu güçler devrimciler, ilerçiler, emekten yana olanlar, emeğin özgürleşme mücadelesine öncüllük edenlerdir. Bunlar aynı zamanda bir bütün olarak emperyalist –dolaylı ya da doğrudan- politikaların karşısına dikilenler, bu politikaların gerek ülkede gerekse bölgede hayata geçirilme çabalarının önünde duranlardır. Ve bunların bu süreçte mutlak suretle tasfiye edilmeleri hedeflenmektedir.

Bu tasfiye hedefi, emperyalist orduların komutanlarının birbiri ardına yaptığı ziyaretlerde de **“Terörle Mücadele”** kapsamında ele alınmaktadır. Yine İstanbul’da gerçekleştirilen gayri resmi NATO toplantısı da Türkiye’yi bölgedeki işgal batağının derinliklerine çekme hedefli olduğu kadar, **“iç düşmanı”** tasfiye etme hedefini de içermektedir.

ABD ordusunun Afganistan’daki işgal komutanı geçtiğimiz günlerde, Türk ordusunun burada operasyonlara katıldığını, artık çatışmalara girdiğini açıklamıştır. Türk egemen sınıf temsilcilerinin NATO toplantısının ardından, hatta sürenken yaptıkları açıklamalara bakılırsa, Afganistan’da çatışmalara katılacak asker sayısında ciddi bir artış hedeflenmektedir.

Tüm bu hedeflere bakıldığında gerek emek hareketinin gerekse bütün olarak toplumsal muhalefetin en dinamik unsurlarının neden acil olarak tasfiye edilmek, ezilmek, indirilmek, teslim alınmak istendiği daha iyi anlaşılabilir. Onların hedeflerine ulaşmalarının engellenmesinin tek yolu ise TEKEK direnişi ile yakılan isyan ateşini ülkenin dört bir yanında sınıf bilinciyle harlamaktan geçmektedir.

eylemden kayırmıştır. Konfederasyonların bu oyalamacı tavrı en son alınan **“dava açma”** kararıyla da kendini göstermektedir. **10 Şubat’ta** Yunanistan’da gerçekleşen genel grevin **“ders”** olması uyarısı/eleştirisi hiç de yanlış değildir. Burada sorunun bir diğer boyutu mevcut sendika yönetimlerinden beklenti olup olmasından öte bu asalaklara yönelmede neden bu kadar **pasif ve etkisiz** kalındığıdır/kaldığımızdır.

Konuyla ilgili son bir not **“genel grev”**le ilgilidir. İyi hazırlanmayan bir genel grevin sonuçlarına dair yaptığımız tahlilleri hatırlatmak gerekecektir. Genel grevler, dayanışma amaçlı gündeme gelse bile, genel olarak direnişi **üst aşamalara** sıçratmak ve çatışmayı daha ileri mevzilerde **göğüsleyebilme** gücünü elde etmek için yapılmaktadır. Üretimin gelen **güç**, üretim ve hizmetin durmasıyla kendini göstermektedir. İyi hazırlanmadığı ve **“içten”** sabote edildiği takdirde son örnekte görüldüğü gibi (hiç kuşkusuz belli bir coşku ve heyecan yaratsa da) ciddi zararlar verebilir. Ama **daha ileri** noktalar yakalamaya kararlı alıp sonra bunu daha uygulamama) hatırlardadır...

-Devam edecek-

“Mücadelesiz hiçbir hak kazanılmaz diyen belediye işçilerinden 7’si işine geri döndü!”

Esenyurt direnişi kazanımlarla yoluna devam ediyor!

Esenyurt Belediyesi’nde çalışırken sendikalarından istifa etmedikleri gerekçesiyle işten çıkarılan belediye işçilerinin direnişi kazanım coşkusuyla sürüyor.

Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube’de örgütlü olan işçiler sendikalaştırma saldırısına karşı insanca ve örgütlü bir yaşamdan yana tavır aldılar. İşten çıkarılan 16 işçi Belediye’nin karşısında bulunan kültür merkezi önünü bir direniş alanına çevirdiler. Gerçekleştirdikleri birçok eylem ve basın açıklamasının yanında Boğaz Köprüsü’nü de keserek seslerini kamuoyuna duyurmaya çalıştılar. 180’li günlerini ar-

ka da bırakan direnişin ilk kazanımı işten çıkarılan ilk yedi işçinin işe iade davasını kazanması oldu. Bu yedi işçi 8 Şubat günü işbaşı yaptı. Diğer işçilerin davası ise önümüzdeki aylarda görülecek.

Direnişin kazanıma götüren sürecin nasıl

örüldüğünü Belediye-İş Sendikası 2 No’lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**’e sorduk.

- **Saldırıların arttığı, işsizler ordusunun çığ gibi büyüdüğü koşullarda direnişiniz önemli bir kazanım elde etti. Bu noktaya nasıl geldiniz?**

- Bu mücadeleye başlarken iki temel çizgi belirledik. **Birincisi** en geniş kesimlerle bir araya gelerek kamuoyu oluşturmak; **ikincisi** yerelde emekçilerin bilgilendirilmesiydi. Yereldeki çalışmaların önemini direniş geliştikçe daha iyi kavradık. Esenyurt’ta 15-20 bin bildiri dağıttık, esnafı gezdik, direnişimizi anlattık, des-

tek istedik. Belediye Başkanı’nı teşhir ettik. Demokratik kurumlarla ve halkın desteği ile bir kamuoyu oluşturmayı başardık. Düzenli bir eylem takvimi çıkardık. Eylemleri süreklileştirmeye çalıştık. Sendika olarak örgütlü olduğumuz işyerlerindeki işyeri temsilcilerimizi de sürece dahil ettik. Tam bitti denildiği sırada 400 kişiyle eylem yaptık. İşveren bu direnişi bitiremeyeceğini gördü ve arkadaşlarımızı işe geri almak zorunda kaldı. Belki de direnişin bu noktaya gelmesinde en önemli yan sendikamız işçileri örgütlememiz oldu. İşçiler içeride sendikalaşmaya başladılar. Dışarıda süren direnişin işten atılmaları durdurduğunu gören işçiler bu süre içinde bize yönelmeye başladılar. Bu yönelim bir süre sonra örgütlülüğe dönüştü. Bununla beraber Belediye Başkanı işyeri temsilciliği yapmış bir arkadaşımızla birlikte toplam 7 işçiyi işe geri almak zorunda kaldı

- **Direniş işçiler üzerinde nasıl bir değişim yarattı?**

- İlk başladığımızda işçi arkadaşlarımızın tutumu çok belirgin değildi, kendini çok hissettirmiyordu. Direniş geliştikçe kararlılık da artma-

ya başladı, kimin yanlarında olduğunu zamanla görmeye başladılar. Direnişin başlarında konuşmalarımızı, zamanla işçiler kendi yaşamlarında görmeye başladılar. Saldırıları da uğradık. Bilinç de bu mücadele içinde gelişti.

- **Esenyurt Belediyesi’nde Genel-İş Sendikası’nın da örgütlülüğü bulunuyor. Genel-İş direnişe karşı nasıl bir tutum aldı?**

- Direniş sırasında bizim temel sıkıntımız Genel-İş Sendikası’nın tutumu oldu. Biz 176 gündür oradayız. Şu ana kadar bir gün bile yanımıza uğramadılar. Nasılsınız diye sormadılar. Bizim Esenyurt Belediyesi’nde 30, onların ise 100 üyesi bulunmaktadır. Bu tutum bizim en zayıf yanımız oldu. Direnişteki istikrar ve uzun vadeli kararlılık Genel-İş üyesi işçilerin de bize yönelmesine neden oldu.

- **Yedi işçi işbaşı yaptı. Siz gelinen aşamayı nasıl yorumluyorsunuz, bundan sonrası için neler öngörüyorsunuz?**

- Şimdi sendikacı işçilerin hareket alanını daraltmaya çalışacaklar. Dışarıda 9 arkadaşımız kaldı. 5’inin davası 23 Mart’ta 4’ünün davası 19 Nisan’da görülecek. Bu çizgimizi sürdürülebilir-

sek tüm arkadaşlarımızın işe geri döneceklerini inanıyoruz.

2008’den bu yana kriz bahanesi ile saldırılar arttı, hak gaspları yaşandı. Bu kazanım krizin bedelini ödemeyeceğiz, işsiz kalmayacağız çıkıdır aynı zamanda. Her direniş kazanamayabilir, kazanacaksa mutlaka mücadele etmeliyiz yaklaşımının doğruluğunu da bir kez daha kanıtladı. Esenyurt bunun somut bir ifadesi oldu.

Çok uzun ve iyi direnişler de olsa doğru araç ve yöntemler kullanılmaz ise başarıya ulaşamaz. Direnişlerin kamuoyu ayakları çok önemlidir. Direnişin yaşadığı alanda işvereni en fazla etkileyecek yöntem ne ise o kullanılmalıdır. Halka gitmek, onlara direnişi anlatmak çok önemlidir. Esenyurt örneğinde bu çalışmalar verimini aldı. Salı ve Perşembe günleri işçilerin yemekleri yerelden karşılanmaktadır. Okul ihtiyaçlarımızı yerelde yaptığımız kampanya ile karşıladık. **TEKEL işçileri örneğinde ortaya çıkan tablo Esenyurt’ta direnişin başından bu yana gerçekleşmektedir.**

(İstanbul)

Yenikapı’da “yüzyılın sömürsüne” karşı direniş büyüyor!

Güvencesiz çalışmanın ve katmerli sömürünün bir diğer adımıdır **taşeron!** Taşeron, her ne kadar emek ve hak gaspı için “aracı” ise daha ısrarlı, daha militan direnişler için de “aracı” olabilmektedir.

“Yüzyılın Projesi” olarak sunulan ancak yüzyılın sömürsünü işçilere dayatan Marmaray Projesi’nin Yenikapı şantiyesinde direnişe geçen işçiler, 30’lu günlere dayandılar. Gazetemizin geçen sayısında, Yenikapı işçileri ile yaptığımız söyleşide, işçiler, düşük ücretle ve sağlıksız koşullarda çalıştıklarını, sigortalarının eksik yatırıldığını ve daha birçok haklarının gasp edildiğini, emeklerinin karşılığını istediklerinde ise patronunu kendilerine kapıyı gösterdiğini anlatmışlardı. İşçiler, şantiye önündeki direnişlerini eylemlerle büyütmeye devam ediyorlar.

8 Şubat Pazartesi günü Valilik’e yürüyen işçiler, burada yaptıkları açıklama ile Valiyi “göreve” çağırıldılar. Açıklamayı okuyan **Aydın Erhan**, taşeron şirketin işçilere yönelik saldırılarını anlattı. Açıklamanın ardından iki işçi ve direnişe destek veren Tekstil-Sen Genel Sekreteri **Beycan Taşkın**, Vali Yardımcısı ile görüştü. Görüşmenin ardından işçiler, İş Teftiş Kurulu’na dilekçe bıraktılar.

Valilik önündeki bekleyiş boyunca kendi aralarındaki gülüşmeleri, muhabirleri içlerine alarak sohbet edişleri ve aşırı soğuktan korunmak için kendi aralarında halay çekmeleri... İlle de hiç durmadan atıkları **“Marmaray işçisi köle değildir!”** vb. sloganları... Onların aralarında olmak ve onlarla direnişleri üzerine sohbet etmek, bizler için bir deneyim! Krizin etkisiyle derinleşen yoksulluğun kokusunu duyduğumuz kadar, işçinin bünyeyen isyanını da görüyoruz. “Dipten gelen dalganın” kendini yüzyeyle hissettirdiği direnişleri ve bunların birbirini ne hızla etkilediğini de...

Bu eylemin ardından **9 Şubat** günü de Sirkeci İş Mahkemesi’ne gelen işçiler, burada bir açıklama yaparak; 16 Ocak’tan beri çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve emeklerinin karşılığını alabilmek için direnişte olduklarını ve bunun için bir de hukuk mücadelesi başlattıklarını söylediler. Açıklamanın ardından avukatlar aracılığıyla mahkemeye başvuruda bulundular.

TEKEL işçilerini ziyaret...

10 Şubat Çarşamba günü, Ankara’ya giden Marmaray işçileri, Ulaştırma Bakanlığı önünde eylem yaparak hem taşeron şirketi hem de projenin yürütücülerinden olan Ulaştırma Bakanlığı’na protesto etti. Devletin hep patronların çıkarına politikalar uyguladığına dikkat çeken işçiler, işlerine geri dönmek istediklerini söylediler. Günlük yemiyelerinin 35 TL’ye çıkarılması, eksik yatırılan SGK primlerinin ödenmesi, iş güvenliğinin artırılması ve şantiyedeki insanlık dışı koşulların düzeltilmesini istedikleri.

Marmaray işçileri, direnişe geçtikleri ilk günden beri, direnişlerine ilham verdiğini söyledikleri TEKEL işçilerini de ziyaret ettiler.

Marmaray’dan TEKEL’e direniş kazanacak!

“Yüzyılın Projesi”nde yüzyılın sömürsüne maruz kalan işçiler, ikinci kez Valilik’e yürüdü. Daha önce Vali Yardımcısı ve Çalışma Bakanı Ömer Dinçer ile de görüşen işçiler adına açıklamayı yapan **Erhan Aydın**, haklarını hala alamadıklarını ve mücadeleleri sonuçlanıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini söyledi. **“Marmaray’dan TEKEL’e direniş kazanacak!”** sloganının atıldığı açıklamanın ardından işçiler arasından bir grup, Valilik ile görüşmeye gitti. (İstanbul)

Çemen Tekstil’de 33 gündür direnen işçiler, sendikacı olarak işlerine geri dönmek istiyorlar

ÇEMEN DİRENİŞİ VE KARARLILIK...

13 Şubat Cumartesi günü Çemen işçilerini direnişlerinin **33. gününde** ziyaret ettik ve bir röportaj yaptık.

Antep İK- Greve başlama nedeniniz nedir?

1. işçi: İkramiyemizden 15 ay 100 lira kestiler. Bunun üzerine sendikaya başvurduk. Başvuru yaptıktan sonra evraklarımız Ankara’ya gitti, Çalışma Bakanlığı onayladı. Bu süreçte 4 mahkememiz oldu, hepsini kazandık. İşveren sözleşmeye geldiğimizde dedi ki: “Ben ne kanun tanımam ne devlet ne hükümet.” Biz de ayın 12’sinde greve çıktık.

2. işçi: Bizim bir yıl önce 105 liramızı kesti. Yeni işçilere de bizden 105 lira fazla verdi. Biz de 33 gündür grevdeyiz.

3. işçi: Bundan 13 ay önce toplu halde bu işyerinde 220 işçi vardı, biz 170 işçi olarak sendikalı olduk. Bu süreçte patron bizi mahkemeye verdi. Temyize Ankara’ya gittik, sendika ancak 1 sene sonra yetki aldı. 1 sene sonra iş geldi, greve dayandı ve grev kararı aldık. Şu anda grevin 33. günündeyiz. Halen

patron sendikayı fabrikaya sokmamak için diretiyor. Ufak tefek şeyleri bahane ederek ben sözleşmeye oturmam diyor. Ama biz sonuna kadar devam edeceğiz.

4. işçi: Bizim 1 sene evvel 100 lira paramız kesildi. Ondan sonra örgütlenedik, gjdip sendikaya üye olduk. 1 sene içinde patron sözleşmeye yanaşmadı. En sonunda greve çıktık, gördüğünüz gibi 33 gündür grevdeyiz.

- **Çalışma koşullarınız nasıldı?**

2. işçi: Günde 8 saat ve 3 vardiya şeklinde çalışıyorduk.

3. işçi: Esas sorun zaten bu. Çalışma koşullarımız çok kötüydü; hem sağlık, hem yemek, hem tuvaletlerimiz, hem giyinme odalarımız berbat. Toplanarak bunları patrona ilettik. Ama düzeltmediler. Bir de bizim bir sene önceki ikramiye dediğimiz ücret bunlara eklenmiş, bu da aylık bordrosuna gösterilmeden yapılmış. Patron bunu kesti. Tam 12 aydır bu para bizden kesilmiş. Biz sendikalı olduktan sonra patron dedi ki: “Sen-

dikadan istifa edin, si-ze geçmiş kestiğimiz ikramiyelerinizi vereyim.” O zaman 8-9 aylık sendikalıydık, işçi arkadaşlarla dedik ki; “Biz ne o parayı senden alırsız ne de istifa ederiz.” Haklıyız hakkımızı sonuna kadar arayacağız.

- **Bize direniş sürecinizden ve beklentilerinizden bahsedermisiniz?**

1. işçi: Patron 50 tane çelik kuvveti buraya yığmış, panzeri buraya yığmış, itfaiyeyi getirmiş. Adam her şeyi eline almış yani devletin çalışanları patronun yanında, işçinin değil. Bu bir gerçek. Ama biz sonuna kadar gideceğiz. Biz emekçiyiz, çoluğumuza çocuğumuza ekme parası kazanma derdindeyiz. 33 gündür karda, kışta, soğukta ekme parası için direniyoruz.

2. işçi: Patron grev kırıcılığı da yaptı. Ama bizler hakkımızı alana kadar bu grevi sürdüreceğiz. Ne olursa olsun.

3. işçi: Öyle grev yasaları yapılmış ki, diyorlar ki grevdeki bir fabrika işçi çalıştırabilir. Yani grevden giden, çalışan çalışır. Biz sendikalı olduktan sonra bu greve katılacak 170 işçinin üstüne 200 işçi almış greve çıkmadan önce. Bunu da grev sürecini kırmak için yaptı. Biz de aldığı işçileri örgütleyerek grevin önünü açtık.

4. işçi: Hepimiz bir yumruk olarak devam edeceğiz. Bizim amacımız şartlarımızı doğrultusunda anlaşmak. Biz sendikacı olarak çalışmaya devam edeceğiz. Ve toplu sözleşme imzalayana kadar direnişimize devam edeceğiz.

İşçilere teşekkür ederek direnişlerinde her zaman onların yanında olacağımızı belirterek grev alanından ayrıldık. (Antep İK okurları)

Dersim’de HES projesine yumurta yağmuru

Tunceli Pülümür’de özel bir şirket tarafından yapılacak olan hidroelektrik santrali için Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporu hazırlanmaya giden Çevre ve Orman İl Müdürlüğü ekipleri ile özel şirket temsilcileri çevrecilerin tepkisiyle karşılaştı. HES projesi için yapılan

toplantıyı protesto eden çevreciler, İl Çevre ve Orman Müdürlüğü’ne ait araca yumurta attı.

Tunceli Çevre ve Orman Müdürlüğü’nden İl Müdürü Mehmet Ali Arğuç, diğer yetkililer ve HES’i kuracak firma temsilcileri ÇED raporu hazırlamak için Mutu Köyü’ne gitti. Tunceli Belediye Başkanı **Edibe Şahin**, Pülümür Belediye Başkanı **Mesut Coşkun**, Pertek Belediye Başkanı **Kenan Çetin**, Hozat Belediye Başkanı **Cevdet Konak** ile yaklaşık 200 çevreci ve köylü de köyüne giderek, hazırlanan ÇED raporuna kendi görüşlerinin de katılmasını istedi. Köylüler aralarında topladıkları 70 imzalı dilekçe ile köylerine HES kurulmasını istemediklerini söylediler.

Tunceli Belediye Başkanı Edibe Şahin, “Yapılacak bu barajlar Dersim’in doğasını yok edecektir. Devlet bir an önce bu baraj projelerinden vazgeçmelidir. Biz Tuncelililer olarak sonuna kadar bu barajların yapılmasını istemeyiz” dedi.

Basın açıklamasının ardından köylüler ve çevreciler, Jandarma korumasında bölgeden ayrılan Çevre ve Orman İl Müdürlüğü ekipleri ile özel şirket temsilcilerinin bindiği aracı yumurta yağmuru tuttu. (H. Merkezi)

TZOB: Çiftçiler sel felaketlerine karşı tedbirsiz

TZOB, son dönemlerde yaşanan sel felaketlerinin tarım alanlarına zarar verdiğine dikkat çekerek, köylülerin henüz sel ve su baskınına karşı sigorta yaptıramadıklarını belirtti. Konuya ilişkin yazılı açıklama yapan TZOB, tarım arazilerinde oluşan zararların en kısa sürede telafi edilmesini gerektirdiğini belirterek, “Zarar gören çiftçilerimizin kredi borçları, Sosyal Güvenlik primi borçları faizsiz ertelenerek ödenmesinde kolaylık sağlanmalıdır” dedi. Birçok ilde halen yağmurların devam etmesi ve henüz sel sularının çekilmemesi nedeniyle hasar tespit çalışmalarına tam olarak başlanmadığını ifade edildiği açıklanırken, şu ana kadar tespit edilen zararlar şöyle verildi:

Aydın Milas İlçesi’nde yaklaşık 8 bin dekar alanda eki-

mi yapılan hububat sular altında kalmış hayvan işletmelerini su basmıştır. Koçarlı İlçesi’nde 130 bin dekar, Söke İlçesi’nde 300 bin dekar ve İncirliova İlçesi’nde henüz tespit edilememiş hububat ve narenciye sular altında kalmıştır. Manisa’da aşırı yağışlar sonucu Nif ve Gediz nehirlerinin taşması sonucu 4-5 bin dönüm hububat ve bağ alanları sular altında kalmıştır. İzmir’de gerçekleşen ağır yağışlar sonucu Alağa, Seferihisar ve Urla ilçelerinde zararlar oluşmuştur. Antalya’nın Kumluca ve Serik ilçelerinde iki barajın taşması sonucu barajlara yakın olan sular su basmıştır. Çanakakale, Muğla ve Adıyaman illerinde çok sayıda hasar meydana gelmiştir. (H. Merkezi)

Basın özgürlüğü:**Gazeteciye 21 yıl hapis!**

Basın özgürlüğü konusunda Türkiye'de hiçbir sorun olmadığına inanan ve yurtdışı gezilerinde böyle demeç veren Erdoğan'ı, toplatılan her gazete, ceza verilen her haber ve tutuklanan her gazeteci yalanlıyor!

"Açılım" mimarı hükümet, Kürtçe konusunda ne kadar ileri adımlar attığına sevinedursun, Kürtçe yayınlanan günlük gazete Azadiya Welat'ın yazarları müdürü **Ozan Kılınc'a**, gazetesinin Haziran ayındaki her sayısı için "örgüt propagandası yaptığı için hapis cezası verildi. Hakkında "yakalama kararı" olan Kılınc için toplam 21 yıl 3 ay hapis "cezası" verildi.

Cenaze de**örgüt propagandasıymış!**

Devlet, gerillanın halk tarafından sahiplenilmesine karşı duyduğu hıncı her vesile ile göstermeye devam ediyor. 20 Nisan 2008 tarihinde, TC ordusu ile PKK arasında çıkan bir çatışmada şehit düşen HPG'li Yavuz Şan'ın cenazesine katılan 9 kişiye, Diyarbakır 4. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından birer yıl hapis "cezası" verildi.

Sakla tarihi eseri, naylon korur belki!

Tarihi eserlere "özen göstermesi" ile bilinen Kültür Varlıkları Koruma ve Müzeler Genel Müdürlüğü'nden, tarihi Hasankeyf'in korunması için "ilgiç" bir öneri geldi: Tarihi eserlerin naylonla vakumlanarak su altında kalabileceğini iddia eden Müdürlük, TC'nin tarihe ticari bakışını da simgeleştirmekte ve cahilliğini ortaya sermektedir. Bu öneriye tepki gösteren Hasankeyf'i Yaşatma Girişimi, bu öneri ile kültür mirasına aslında önem verilmediğini bir kez daha gördüğünü açıklayarak, tek çözümün İlisu Barajı Projesi'nin iptal edilmesi olduğunu belirtti.

"Mağdur-Katil Erdoğan!"

"Baba, emmi, peygamber" olan AKP'li Recep Tayyip Erdoğan'ın "mağduriyeti" hep gündemde oldu. Şimdi bu "mağduriyet Batman Beşiri Cumhuriyet Savcılığı'nın olaya el koymasıyla pekiştirildi.

12 Mart 2009'da, yerel seçimler öncesi, Beşiri'de düzenlenen bir etkinlikte "Katil Erdoğan" sloganı atan 57 kişi hakkında "Başbakana hakaret etmek"ten dava açılarak, 5 yıla kadar hapisleri istendi. Erdoğan, iddianamede "mağdur" sıfatı ile yer aldı!

Dikkat!**Belediyede "korucu" var!**

TC'nin, T. Kürdistanı'nda uyguladığı inkar ve imha politikalarından biri de köylülerin koruculaştırılmasıdır. Bu uygulama ile devlet, şimdiye kadar bölgede birçok katliama, cinayete, faili meçhullere imza attı/atıyor. Ve korucu denilen kesim, yine devlet eliyle her türlü inkâna sahip olabiliyor. Bunlardan biri de korucuların bölgede "seçimlerde", yerel meclislerde söz sahibi olmaları... Oysa korucuların "koruculuk" başka bir iş yapamayacaklarını yine kendi kanunlarında belirtmektedir. **Geçici Köy Koruculuğu Yönetmeliği** bunu belirtmesine rağmen, egemenler yine kendi kurallarını kendileri bozuyorlar. Hakkârî'nin Yüksekova ve Şemdinli ilçelerinde AKP'den 4 korucu belediye ve 1 korucu da il genel meclis üyesi! Tüm bunların bilinmesine rağmen korucuların üyeliklerinin devam ettirilmesinin bir hukuk skandalı olduğunu belirten BDP Hakkârî Milletvekili **Hamit Geylani** konu ile ilgili yasal işlem başlatılması gerektiğini söyledi.

1 TL'lik ayakkabı, insanlık dramı...

"Tek"çi TC'nin, Kürt halkına yönelik politikaların önemli bir parçası olan yoksullaştırma, Urfa'da, bir ayakkabı mağazasının açılışında satılan 1 TL'lik ayakkabılar için yaşanan izdihamla bir kez daha gözler önüne serildi. Çoğunluğu kadın olan yüzlerce kişi, bu ayakkabılardan almak için adeta birbirini ezdi ve mağaza çalışanlarının hakaretlerine maruz kaldılar.

DTP Kapatıldı, BDP'ye Hücum!

Ve KCK operasyonları dizisine 194 kişinin gözetilmesine alınmasıyla üçüncü halka eklenmiş oldu. Sınır ötesi operasyonlarla istediği sonucu alamayan devlet, belli ki "şehit yapılanması" adı altında ulusal hareketi yerel bağlarından koparmayı hedeflemiş bulunmaktadır. Ne de olsa, **halkla olan derin bağları kopartılan bir hareketin uzun süre yaşama şansı kalmayacaktır.** Egemenler için hiçbir zaman bu gerçek göz ardı edilmiş değildir. Olsa olsa geçici süreçler itibarıyla çevre yerine merkez odaklı saldırılar söz konusudur. Bunun ne kadar sık olduğu, sistemin aczine, aczin şiddetine işaret eder. Yoksa faşizm için esas olan her daim kitlelerin, tehditle, açık saldırıyla veya manipülasyonla kazanılmasıdır. Farklı bir ifadeyle, haklarını talep etme durumundan gerilere, düzen içine çekilmesidir.

Başta, her dönem sistemi derin sancılara maruz bırakan Kürt ulusal meselesi olmak üzere, Alevilik ve Ermeni meselesi gibi konularda birer "açılım" gündemi oluşturan hükümetin başbakanı henüz bu gündemler sadece başlık halindeyken bile "En başa döneriz!" tehdidi savurmakla esasen iki amaç güdüyor gözükmektedir.

Birincisi; havada uçan açılım paketlerinde tek yetkilinin kendileri olduğu izlenimi yaratmak, **ikincisi;** aslında bu paketlerin içini boş olduğu ve her an rölatiye alınabilmesinin olabildiğince kolay olmasıdır. Ne de olsa, diğer başlıklar dışarıda olmak üzere, Kürt açılımında birincil ve yegane hedef PKK'nin tasfiyesidir. Bu bakımdan zaten hep en başta olduğunu görmemek mümkün değildir.

Belki de, en büyük imvesini, cumhurbaşkanı Gül'ün bir yurtdışı gezisi öncesi sarf ettiği "iyi şeyler olacak" sözleriyle yakalayan bu süreçte, şimdiye kadar olanlar, öncekilerden ne çok farklıdır ne de yeni bir şey vaat etmektedir. Hatta yer yer saldırı dalgası pervasız bir hal almıştır, özellikle de 1000'den fazla çocuğun tutuklu ya da tutuksuz olarak ağır ceza yargısının pençesine atılmış olması faşizmin dozunu kaçıran bir parametre olarak öne çıkmaktadır. Legal siyaset hakkının engellenmesi

En azından tartışılması bakımından "açılımlar yılı" diyebileceğimiz 2009 yılı içerisinde gerillaya yönelik imha saldırılarında belli oranlarda bir düşüş olmasına rağmen **13 Nisan ile 11 Aralık tarihleri arasında 197 kara operasyonu, 107 top saldırısı ve 28 hava saldırısı gerçekleşti.** Bu saldırılar sonucunda 68 gerilla hayatını kaybetti. Bütün bunlara rağmen "en başa döneriz" tehdidinde bulunmak, "açılım devam ediyor" gibi sarlatanca yalanlar söylemek faşizmde ısrar etmek açısından ancak malumun ilanıdır.

Savaş farklı boyutlarıyla sürüyor olsa da hazırlıklar, büyük ölçekte yeni bir askeri ope-

rasyonun habercisi olarak öne çıkmaktadır. Devletin BDP veya herhangi legal bir oluşumu bile, ne taraf ne de arabulucu olarak kabul etmediği bu süreç, bu tasfiye planı resmi ideolojinin inkar ve imha çizgisindeki sürekliliğin bir yansıması olarak okunabilir. Kandil ve Maxmur'dan gelen grubun tutuklanmaması kimseyi aldatmamalıdır. Grup üyelerinden kimsenin tutuklanmamış olması, bir şekilde Ulusal Harekete bağlı, görece kararsız kesimleri aldatmaya dönük basit bir manevra olmanın ötesinde bir anlam taşımamaktadır. Bu manevra, gelenlerin karşılanmasındaki sahiplenmeyle boşa çıkarılmıştır ki, yeni grupların gelmesi ertelenmiş, yeni tutuklanmalara yenileri eklenmiştir.

Her ne kadar PKK cephesinden barışçıl çözüme dönük çağrılar gelmeye devam etse de, devlet cephesinden bu çağrılar ancak yeni saldırılarla cevaplanıyor olmaktadır. Açılım adıyla halka arz edilen, ABD onaylı bu tasfiye projesi yine asil muhabatı ABD ile görüşmeler halinde işletilmeye çalışılmaktadır. Bu ay başında ABD Savunma Bakanı ve Türkiye Genelkurmay Başkanı Başbuğ'un yaptığı görüşme, esasen tasfiye sürecinin askeri boyutuyla ilgili olmaktadır. ABD'nin Irak'tan çekildikten sonra bölgede Türk devletinin oynayacağı role ilişkin bu görüşmede özellikle hassas saldırılar için geliştirilmiş olan insansız hava araçla-

TKP/ML MİLİTANLARI PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANDI

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları Parti ve Devrim Şehitleri Anma Haftası dolayısıyla bir dizi eylem gerçekleştirdiler. "Devrimci ve komünist hareketin şehit düşen önder kadrolarını, militanlarını kavgayı büyütme kararlılığıyla pankart ve yazılamalarıyla, bildiri dağıtımlarıyla bir kez daha kitlelere taşıdık. Yoldaşlarımızın katline yol açan, halkımıza baskı ve zulmü, açlığı ve yoksulluğu reva gören faşist Kemalist diktatörlüğü yenilgiye uğratacağımızı, şehitlerimizin hesabını sormaya devam edeceğimizi bir kez daha ilan ettik" şeklinde başlayan açıklama şöyle devam ediyor; "Altınşehir'de 'İbo yaşıyor, TIKKO savaşıyor', 'Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür', 'Şehitlerimiz toprakta to-

hum, hasadımız devrim olacak' yazılamaları yapılmıştır. Ayrıca sivil faşistler tarafından yazılan çok sayıda MHP ve TIT yazılaması da

silinmiştir. **Şahintepe**'de 'Halk savaşçıları ölümsüzdür', 'Devrim ve komünizm şehitleri ölümsüzdür', 'Biji TKP/ML, biji TIKKO'

yazılamaları gerçekleştirilmiştir. **Gazi**'de 'Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür' yazılamalarının yanı sıra birçok noktaya İbrahim Kaypakkaya'nın şablonunun da yer aldığı TKP/ML imzalı yazılamalar yapılmıştır. **Soğanlı, Bağlar** ve çeşitli semtlerde kapı kapı dağıtılan bildirilerin yanı sıra **Gülsuyu, Dudullu** ve **1 Mayıs** Mahallelerinde kahvehanelerde kısa ajitasyon konuşmaları yapılarak TKP/ML TIKKO imzalı bildiri dağıtımları yapılmıştır."

Açıklamada ayrıca İstanbul'da çeşitli semtlerin merkezi noktalarına TKP/ML TIKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart as-

rı için pazarlık yapılmış olması yeni askeri saldırının PKK'nin üst düzey kadrolarını hedeflemeye daha çok yoğunlaşacağı açıklık kazanmaktadır. (firatnews-08.02.2010)

Mevcut tablo ve bunun uzunca bir müddet daha aslımı kaybetmeden sürecini gösteren veriler, sadece PKK açısından bile olsa savaşa daha fazla yoğunlaşmayı zorunlu bir hale getirmektedir. Nitekim, açılım paketinden demokrasi namına bir ışık çıkmayacağı ayan beyan ortadadır. Kaldı ki, demokrasiyi, ona en çok ihtiyaç duyanlar, ancak kendi çabalarıyla sağlayabileceklerdir. Bu gerçeklik özellikle faşist rejimin hüküm sürdüğü ülkelerde daha bir belirgin olmaktadır. Çünkü bu ülkelerde demokrasi devrime, devrim savaşa endekslidir.

Dolayısıyla, halktan yana olmaları mümkün olmayan muktedirlerin, hele ki, halk cephesinde güçlü bir sosyal atılım olmadığı bir dönemde, demokrasinin sınıfsal bir bilinçten görece yoksun halk kitlelerinin seçimlerde oy kullanmasına indirendiği, yani köhnemiş düzenin köhnemiş parlamentosunun ezilenlere demokrasinin mabedi olarak sunulduğu ve bu sunumun önemli oranda olumlandığı bir zeminde; halk düşmanlarından halk yararına bir şey beklemek abesle iştigal olur. Bir bütün örgütlü yapısı, askeri gücü ve uluslararası platformdaki yeriyle, mevcut verilerin lehine gözüktüğü taraf elbette TC olmaktadır. Ancak bunun geçici bir nitelik arz ettiği de aşikardır. Tarih, kendisinden kat kat güçlü ordular karşısında ezilen halkların devrimci direnişinin zaferine tanıklık etmiştir. En güçlü yanını haklı olmaktan alanlar, bir kez daha haksızlığı mağlup etmesini bilecektir.

Kaypakkaya'yı sevmek de suç!

29 Mart yerel seçimlerinde Demokratik Halk Dayanışması tarafından düzenlenen mitinge katılan ve İbrahim Kaypakkaya hakkında konuşma yapan **Pınar Sağ** ve **Mehmet Özcan** hakkında dava açıldı. Davada Özcan'ın "**Kaypakkaya seni seviyorum, seni seviyorum, bir suçlu da benim, seni seviyorum**", Sağ'ın ise "**faşist iktidara karşı her zaman dik durmuş Kaypakkaya'ya**" sözleriyle TKP/ML TIKKO'nun kurucusu İbrahim Kaypakkaya'yı övmüş olmaları gerekçe gösterildi. Hatırlanacağı gibi önceki senelerde festival sırasında İbrahim Kaypakkaya'nın resminin olduğu flama asıldığı için polis tarafından Partizan standına saldırı gerçekleştirilmişti.

BDP Dersim Milletvekili **Şerafettin Halis** de Meclise İbrahim Kaypakkaya'nın ölümünün aydınlatılması istemiyle bir soru önergesi verdi. "**Ölüm nedeni intihar**" bilgisine kimsenin inanmadığını belirten Halis, TKP/ML lideri İbrahim Kaypakkaya'nın ölümü üzerindeki gerçeklerin açıklanmadığını; aradan 37 yıl geçmiş olmasına rağmen, Kaypakkaya'nın ölümünün, üzeri örtülmek istenen Türkiye'deki en korkunç ve en ciddi işkence vakalarından biri olduğunu belirt-

ti. Pınar Sağ ve Mehmet Özcan hakkında dava açılmasına da değinerek; "**Ülkemizde kitle katliamı yapanların adları kıslalara, havaalanlarına, caddelelere, mahallelere verilip, yani insanlığa karşı suç işlemiş kişiler ödüllendirilirken, devrimci mücadelede ve işkencedeki dik duruşuyla efsaneleşmiş bir örgüt liderini anmak suç sayılmaktadır**" dedi. (H. Merkezi)

15 Şubat eylemlerle protesto edildi

Abdullah Öcalan'ın bir komplo sonucu tutuklanması her yıl olduğu gibi bu yıl da çeşitli eylemler ile protesto edildi. Bu yılki protestolarda Öcalan'ın koşulları ve son operasyonları ve tutuklamaları öne çıktı. Öcalan'ın İmralı'daki koşulları daha önce de gündeme gelmiş, Kürt halkı çeşitli eylemlerle tecriti protesto ederken avukatlar aracılığıyla konu meclise taşınmış ve uluslararası bir heyetin inceleme yapması sağlanmıştı. Hatırlanacağı gibi çeşitli uluslararası heyetlerin incelemelerde bulunması, hücre değişikliği ve son olarak farklı siyasetlerden 5 tutsağın İmralı'ya sevkî gündeme gelmişti. Burjuva basında konuyla ilgili kimi yanlış bilgilendirmelere yer verilirken (TKP/ML dava tutsağı olmayan ancak öyle yansıtılan Hakkı Alpan gibi) tecrit şartlarında bir değişimin

olmadığı da bugünlerde "açılım"ın diğer konu başlıklarında olduğu gibi ortaya çıkmış durumda.

Bu yıl ki protestolarda da yine saldırı ve gözaltılar yaşandı. Ağrı Doğubayazıt'ta esnafın tamamı kepenk kapatırken, araçların kontak kapatmasından dolayı hayat durma noktasına geldi. Hakkari merkez ile Yüksekova, Şemdinli ve Çukurca ilçelerinde de esnaf kepenk açmadı. Adana'nın Seyhan İlçesi'ne bağlı Barbaros, Dağlıoğlu, Denizli, Gülbahçeşi, Karasu ve Şakirpaşa mahallelerinde bir araya gelen gruplar, 15 Şubat'ta protesto etmek amacıyla gösteriler düzenledi. Karasu, Gülbahçeşi ve Şakirpaşa mahallelerinde yapılan gösterilerde ise Karasu Kavşağı'nda bulunan MOBESA kamerası yakılan ateş sonucu kullanılmaz hale geldi. Şakirpaşa Mahallesi Salı Pazarı Caddesi'nde de ateşler yakılarak 15 Şubat protesto edildi.

ŞIRNAK'TAN BİR ÖLÜM HABERİ DAHA!

G eçtiğimiz günlerde Şırnak'ta askerlerin bir minibüsü taraması sonucu, **Hecer Uslu** adlı bir kişi hayatını kaybetti. Olayın ardından Şırnak Valiliği bir açıklama yaparak, aralarında Uslu'nun da bulunduğu bir grup kaçakçının askerlerce pusuya düşürüldüğünü, çıkan çatışmada 2 askerinin yaralandığını, Uslu'nun ise "Dur!" ihtarına uymadığı gerekçesiyle açılan ateş sonucu yaralandığını ve hayatını kaybettiğini belirtti. Ancak görgü tanıklarının ifadeleri askerlerin hiçbir gerekçe olmadan minibüsü taradığı yönündedir.

Uslu'nun korucu olan amcasının oğlu **Osman Uslu**, yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Çıkan haberlerde yaralı var deniliyor. Ben kendim ordaydım. Karşılıklı bir çatışma yaşanmamıştır. (...) Karşıdan gelen Hecer Uslu'ya ait minibüsün taranması için ateş emri verdi. Hiç 'Dur!' falan çekmedi. Aracın içinde kaçak sigara falan yoktu, olayı meşurlaştırma için yalan söylüyorlar." Yaşananların hemen ardından olay yerine giden Ramazan Arka ise: "Olay yerinde 2 askerinin bacaklarında yaralandığına ilişkin açıklamalar yapıldı. Bu tamamıyla yalandır." diyerek Valiliğin açıklamalarını yalanladı. Öte yandan daha sonra olay yerine gelen halktan kişiler tarafından minibüste 51 mermi izi tespit edilmiştir.

Hecer Uslu'nun babası **Salih Uslu** ise, oğlunun daha önce askerler tarafından DTP konvoylarına katıldığı gerekçesiyle tehdit edildiğini; Uslu'nun yaralı haldeyken askerlerce tekmelendiğini ve yaralı halde 4 saat karakolda bekletildiğini öğrendiklerini ifade etti. Uslu'nun katledilmesinin ardından, Şırnak'ta binlerce kişinin katıldığı bir cenaze töreni düzenlenirken yüzlerce araçtan oluşan konvoy da cenazeye eşlik etti. (Mersin)

İstanbul'un Kağıthane ve Gaziosmanpaşa ve Başakşehir ilçelerinde de yürüyüşler yapıldı ve polis saldırısı yaşandı.

Erzurum, Özalp, Gevaş, Çaldıran, Malazgirt, Diyaradin, Mardin, Kızıltepe, Nusaybin, Şanlıurfa, Hakkari, Diyarbakır, Silopi, Bingöl, Sakarya, Adıyaman, Beytüşşebap, Patnos, Diyaradin, Doğubayazıt, Tatvan, Bitlis, Mersin, İzmir, Aydın, Turгутlu ve Antalya'da yapılan basın açıklamaları, yürüyüş ve açlık grevi ile protesto edildi. Hakkari ve Mersin'de yürüyüşlere müdahale edilirken, Şanlıurfa'da 20 kişi gözaltına alındı. (H. Merkezi)

Bir aydın, bir cinayet ve olmayan adalet!

Hrant'ı bilirsiniz!

Hani, 2007 yılında Ocak ayının soğuk bir gününde, faşizmin tüyler ürperten bir organizasyonu sonucu, sokak ortasında katledilmişti. Yıllarca emek verdiği ve sisteme muhalifliğini dile getirdiği Agos Gazetesi'nin önünde, henüz "reşit olmamış" bir katilin kurşunları ile vurulmuş ve üzeri kendisine kin kusan, katillere hedef gösteren gazetelerle örtülmüştü.

Tetiği çeken katili bilirsiniz!

Hani başında beyaz beresiyle zayıf bir genç (sonrasında hapishanede "ağabeyleri" tarafından iyi beslenerek, adeta "biz adamımızı böyle besleriz" denilip semirtilmiş!) TC'nin rnkçı, tek tipçi, ağzından kan damlayan sisteminin yarattığı zihniyetle beslenmiş ve şimdilerde yine faşistler tarafından "kahraman" ilan edilmiştir. Ki Hrant'ın eşi Rakel Dink, "bir bebekten bir katil yaratan karanlık" tabirini kullanarak tetiği çekenin tek başına Ogün Samast olmadığını belirtmiştir.

TC adalet sistemini bilirsiniz!

Katliam yapanları, banka hortumlayanları, Ergenekon-

cuları aklayıp paklayan; elinde "taş izi" olan Kürt çocuklarına on yıllara hapis cezaları veren; düşüncü suç sayan; rüşvetten başını alamayan ve adalet kavramını ayaklar altına alan bir kurumdur.

Şimdi bu üçünü bir araya getirin ve 3 yıldır Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde süründürülen davanın nasıl sonuçlanabileceğini tahmin edin!

Tanık unutuldu ama Hrant unutulmayacak!

8 Şubat günü İstanbul Beşiktaş Adliyesi'nde gerçekleştirilen 12. duruşma öncesinde bir araya gelen, içinde Dink ailesinin, Hrant'ın Arkadaşları'nın; Sabahattin Ali, Abdi İpekçi, Uğur Mumcu, Metin Göktepe, Musa Anter gibi devlet eliyle katledilen aydın, yazar ve gazetecilerin yakınlarının da bulunduğu kitle; adaletin yerini bulmasını ve soruşturmanın "derinlemesine" yürütülerek katillerin yargılanmasını istedi.

Açıklamada konuşan Sabahattin Ali'nin kızı **Filiz Ali**, devletin de bu cinayetlerden sorumlu olduğunu belirtti.

Hrant Dink'in oğlu **Arat Dink**, babasının ölümünün 3. yılında düzenlenen anmada "Mahkeme salonlarında bizimle dalga geçmediler mi?" diye isyan etmişti. Bu duruşmada da,

cinayet ile adeta "dalga geçtiler"! Devrimci tutsakların arkalarına bakmalarına, sevdiplerine selam söylemelerine dahi izin verilmezken, katillerle yalancı tanıklar, duruşma öncesinde yan yana oturarak sohbet ettiler! Ayrıca mahkeme süresince hâkim ile sanık avukatları arasındaki "samimiyet" gözlerden kaçmadı! "Kahraman" katil Samast, mahkeme boyunca, kendi görüntülerinin seyrettilmesi üzerine "meşhur oluyorum lan!" ve görüntülerdeki ikinci kişiyi tanıyıp tanımadığı sorulduğunda "ne tanyacağım ya!" diyecek kadar "soğukkanlı" ve şımarıktı. Ayrıca Dink'in avukatlarını bir kez daha tehdit edecek kadar "arkasındakilere" güveniyordu.

12. duruşmada yeni bir hukuk skandalı daha yaşandı. Sıra dava ile ilgili ifade verecek olan gizli tanığa geldiğinde, polis tanığı evden alarak mahkemeye getirmeyi "unuttuğu"

açığa çıktı. Tanığın bir sonraki duruşmaya getirilmesine karar verildi ve bir sonraki duruşma 10 Mayıs'a ertelendi.

Hrant davasında hep geriye!

Davanın "ciddiyetsizce" ele alındığının tek kanıtı mahkemede yaşananlar değil. Örneğin 3 yıldır süren "soruşturmalar" sonucu, "görevini ihmal eden" Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı'ndan alınan **Ramazan Akyürek**, kısa bir süre sonra "sessizce" görevine geri döndü. Ayrıca Samast'ın yakalandığı sırada götürüldüğü karakolda, TC bayrağının önünde resmini çeken ve onunla birlikte resim çektiren polislerin, açılan soruşturmalar sonucunda "suçsuz" olduklarına karar verildi!

Avukat Fethiye Çetin: "Tanığın unutulması gayri ciddilik örneğidir!"

Dink'in 12. duruşmasında, sanıkların "rahatlığı" ve gizli tanığın evde unutulması ile kendini bir kez daha belli eden ciddiyetsizliğin ortaya çıkardığı tablo hakkında görüşlerini aldığımız Hrant Dink'in avukatlarından **Fethiye Çetin** şöyle konuştu: "Gizli tanığın mahkemeye getirilmemesinde aslında kasıt yok 'ihmalcılık' var. Bu yaşanan, bir gayri ciddilik örneğidir. Bu ihmalkârlık, pek çok davada da yaşandı. Dink davasında farklı olan, kamuoyunun duruşmaları takip ediyor oluşu..."

Katillerin rahat davranışları konusunda, "Bunlar neden bu kadar rahat? Çünkü hala belli bir kesim tarafından 'kahraman' olarak görülüyorlar. Ve kendilerinin bir süre sonra çıkabileceklerine inanıyorlar" dedi. (İstanbul)

TKP/ML militanları Hrant Dink'i andı

Ermeni gazeteci ve aydın Hrant Dink'in katledilişinin 3. yıldönümünde katliamı kınamak, Hrant'ı anmak ve Ermeni ulusunun yaşadığı vahşetin hesabını sormak amaçlı TKP/ML militanları tarafından bir eylem yapıldı. Elimize e-mail yoluyla ulaşan habere göre TKP/ML militanları Ermeni milliyetinden halkımızın yoğun olarak yaşadığı Kurtuluş Semtinde işlek bir noktaya "TKP/ML TIKKO" imzalı "Ermeni soykırımının hesabını soracağız" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asmıştır. Açıklama "Hrant Dink ölümsüzdür", "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları ile son buluyor.

Ayrıca, Gebze'nin emekçi mahallelerinde "Parti ve Devrim Şehitleri Haftası" dolayısıyla eylemler gerçekleştirildi. "Hrant Dink'in katili patron-ağa devleti", "Hrant Dink ölümsüzdür", "Hrant Dink'in katili devlet hesap verecek", "Parti ve Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Şehitlerimiz yaşıyor, TIKKO savuşturuyor" sloganlarının yanı sıra çok sayıda imza atıldı. İstasyon Köprüsü'ne "Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür-TKP/ML TIKKO" imzalı pankart asma eylemi yapılmıştır.

Kırıklar F Tipi'nde hak ihlalleri

İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu Kırıklar F tipi Hapishane'de yaşanan hak ihlalleriyle ilgili 12 Şubat Cuma günü Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamada hapishane müdürü **Ayhan Çapacı**'nin geldiği günden beri hak ihlallerinde artış olduğu, Çapacı'nın "hapishaneyi güzelleştirmek" adı altında tutsakların en ufak insani haklarına dahi saldırdığı belirtildi. Eylemde yapılan sembolik bir hücreye tutsakların maruz kaldığı baskılar anlatıldı. (İzmir)

Mehmet Yeşiltepe aylardır tutuklu!

Devrimci Karargah örgütüne yönelik operasyon sonucu tutuklanan Mehmet Yeşiltepe'nin keyfi gerekçelerle tutuklanması protesto etmek amacıyla bir çalışma yürüten Devrimci Hareket Dergisi, 10 Şubat'ta TMMOB Maden Mühendisleri Odası'nda bir basın toplantısı düzenledi. Toplantıda konuşan Yeşiltepe'nin avukatı **Erman Öztürk**, iddianamede sayılan delillerin hukuksuz olduğunu ve gerçeği yansıtmadığını söyledi. Öztürk ayrıca "Önce tutukla, sonra delil bulsun" anlayışı ile suç sayılan yöntemlerle delil uydurulmakta olduğunu söyledi. (İstanbul)

"Lösemi hastası tutuklu serbest bırakılsın!"

İHD İstanbul Şubesi, tutuklu bulunduğu Maltepe Çocuk Hapishanesi'nde kan kanserine yakalanan 17 yaşındaki A.A.'nın sağlık durumuna dikkat çekerek serbest bırakılmasını istedi.

Yargılandığı 20'ye yakın davadan hakkında 80 yıl hapis cezası istenen ve bulunduğu hapishanede lösemi hastalığına yakalanan 17 yaşında A.A.'nın durumuna dikkat çekmek isteyen İHD İstanbul Şubesi, ailesi ve yakınları, A.A.'nın 6 aydır tedavi gördüğü Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde eylem yaptı. Eylemde "Kan kanseri çocuk tutuklu A.A. serbest bırakılsın" pankartının yanı sıra A.A.'ya ait fotoğraflar da taşındı.

Burada açıklama yapan İHD İstanbul Şube Başkanı **Gülse-**

ren Yoleri, 2 yıla aşkın bir süredir tutuklu bulunan A.A.'nın kendi çabalarıyla mücadele ettiğini, bir buçuk ay boyunca hastaneye sevk edilmeyerek hapishane koşullarında tutulması hastalığının belki de daha erken dönemde ortaya çıkarılması ve tedavi edilmesini imkanı kılarken bugün biraz daha sıkıntılı bir süreç yaşadığını ifade etti.

Hapishanelerde ağır hasta durumunda olan yüzlerce tutuklu bulunduğunu aktaran İHD avukatlarından **Ahmet Tamer**, haklarına sahip çıkan aileler sayesinde bunlardan bir kısmından haberdar olabildiklerini söyledi. (İstanbul)

NATO Toplantısı Protesto Edildi

İstanbul Kongre Vadisi'nde NATO Savunma Bakanları Gayriresmi Toplantısı protesto edildi. 5 Şubat'ta Elmadag'da toplanan aralarında Partizan, Halk Cephesi, Kaldıraç, BDSP, DHF, Devrimci Duruş'un da bulunduğu kitle buradan Hilton Otel'e yürüdü. Slogan atarak yürüyen kitle burada basın açıklaması düzenledi. Açıklamada toplantının gizlenerek yapıldığı, NATO üslerinin dünya halklarına karşı kullanılan bir katliam karargâhı niteliğinde olduğuna vurgu yapılırken; NATO'nun 60 yıllık tarihi boyunca dünya halklarına kan ve gözyaşı, katliam ve işgal dışında hiçbir şey vermediği söylendi. (İstanbul)

Hasta tutsaklara özgürlük çığlığı yankılanmaya devam ediyor!

12 Şubat günü saat 19.30'da bir araya gelen kurumlar "Hasta Tutsaklara Özgürlük" yazılı İngilizce ve Türkçe pankart açarak yürüyüşe geçti. "Hasta tutsaklara özgürlük", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarını haykıran kitle hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu dövizleri taşıdı. Yapılan açıklamada hasta tutsakların hapishanelerde ölüme terk edildiği, buna karşı mücadele etmeye devam edileceği vurgulandı. (İstanbul)

TUAD: Hasta tutsaklara özgürlük için yürüdü!

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Dayanışma Derneği (TUAD) hasta tutsakların serbest bırakılması talebi ile İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş gerçekleştirdi. 11 Şubat günü saat 13.30'da Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen tutsak yakınları hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu bir pankart açarak sloganlarla Galatasaray Lisesi'ne doğru yürüyüşe geçti.

"Türkiye zindanları ölüm çukuru", "Ji bo nexweşên

Adli Tıp Kurumu bir yıl sonra muayeneye çağırıldı

İstanbul Adli Tıp Kurumu İzmir'de Müdür Vekilinden dayak yiyen kadın öğretmeni bir yıl sonra muayeneye çağırıldı. Buca Anadolu Lisesi'nde Beden Eğitimi öğretmenliği yapan **Funda**

Mat Balabanuluğ'u döven Müdür Vekili **Erol Atayık** hakkında açılan "kasten adam yaralama" davasının üçüncü duruşması görüldü. Cumhuriyet Savcısı, Erol Atayık'ın nitelikli kasten yaralama suçunu işlediği gerekçesiyle 5 yıla kadar hapis cezasıyla cezalandırılmasını talep etti.

Mahkeme İstanbul Adli Tıp Kurumu'nun Balabanuluğ'u muayene için

çağırıldığını belirterek duruşmayı 18 Nisan 2010 tarihine erteledi. Funda Mat Balabanuluğ'un avukatı Özlem Yılmaz karara isyan etti. Yılmaz; "Olayın üzerinden tam 1 yıl geçti. Geçtiğimiz yıl Şubat ayında darp edilen müvekkilim ameliyat olsa dahi bu iz kaybolurdu. Adli Tıp Kurumu anlaşılın o dönem hazırlanan raporu okumamış" dedi. (İzmir)

JİTEM yoksa, kayıplar nerede?

Batman'da katıldığı bir toplantıda yaşanan failli meçhul cinayetlerin hala aydınlatılmadığını ve faillerin bulunarak derhal yargı önüne çıkarılmalarını istediğini söyleyen AKP'li milletvekili **M. Emin Ekmen** İHD Batman Şubesi'nin kayıp yakınlarıyla her Cumartesi günü düzenlediği oturma eyleminden haberi olmadığını söyledi; oysa ki eylemler Batman'da 47, Diyarbakır'da 53 haftadır devam ediyor. Cumartesi Anneleri'nin Galatasaray Lisesi önündeki eylemleri ise 255. haftada... Ekmen'in "İHD beni davet etmedi" söylemi aslında olaya nasıl baktığını da gösteriyor.

Diyarbakır'da 52. haftada Bolu Dağ Komando Tugayı tarafından kaybedilen 11 köylünün hikayesinin anlatıldığı açıklamada, dönemin komutanlarından Yavuz Ertürk'ün yargılanması istendi. **53. haftada** da Albay Cemal Temizöz, Yeşil Kod adlı **Mahmut Yıldırım** ve **Veli Küçük**'ün fotoğraflarının üzerinde bulunduğu, "JİTEM yokmuş, buyurun size JİTEM" dövizleri ile Ceylan Önkol ve Uğur Kaymaz'ın fotoğraflarının bulunduğu, "Çocuklara kıymayın efendiler" vb. yazılı dövizler taşındı.

İstanbul 254. Hafta

Cumartesi Anneleri de Galatasaray Meydanı'ndaki oturma eylemlerine devam etti. 1993-94 yılları arasında gözaltında kaybedilen **İhsan Aslan**, **Hasan Baykara**, **Kemal Mübariz**, **Mehmet Gurri Özer**, **İbrahim Adak**, **Halil Gürel** ve **Ali Karagöz**'e yer verilen açıklamada; "Yıllardır gözaltında kaybedilen insanların nerede oldukları konusunda her türlü bilgiyi inkar eden yetkililere sesleniyoruz, resmi ağızlardan gelen itiraflar sizi ele veriyor. Artık yalanlarınızın arkasına gizlenemeyeceksiniz" denilerek Albay Cemal Temizöz davasında "Tükenmez Kalem" kod adlı tanığın sözleri hatırlatıldı.

255. Hafta

"İnsanlığa karşı işlenen suçlarda zamanaşımı olmaz" diyen **Cumartesi Anneleri**, bu hafta da Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemlerini sürdürdüler. İlk olarak konuşan, gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır'ın abisi **Mikail Kırbayır**, "Biz bugüne kadar devletten hiçbir şey istemedik. Biz hakkımız olanı öğrenmek için çalıştık" dedi.

Haftanın açıklamasını okuyan, gözaltında kaybedilen Kenan Bilgin'in avukatı **Kamil Tekinsüre**, 1997 yılında Diyarbakır'da, 73 yaşındayken gözaltına alınarak kaybedilen **Fikri Özgen**'in faillerinin belli olduğunu ve yargılanmalarını istedi. (İstanbul)

Hapishanelerden kısa kısa

* Kocaeli I No'lu F Tipi Hapishane'de sadece Ocak ayında yaşanan hak ihlalleri, devletin hapishaneler üzerine politikasını yoğunlaştırdığını ve baskıların artırdığını gösteriyor. Bu hapishanede bulunan iki tutsağın DIHA'ya gönderdiği mektupta yer alan ihlaller şöyle: * 13

tutsağın 22 gazeteciye gönderdiği mektuplara el konuldu.* TKP/ML tutsağı Mulla Çakıroğlu'nun bir arkadaşına yazdığı mektuba, "TC devletini katliamcı gösterdiği" gerekçesiyle el konuldu.* Gökhan Gündüz isimli tutsağa, "gar-diyana tartıştığı" gerekçesiyle verilen 3 günlük hücre "cezasını" protesto eden 44 tutsağa "ka-

pı döme" soruşturması açıldı.* Sevrile Edirne'den Kocaeli'ye getirilen Serkan Fikir adlı tutsak, 3 gün boyunca havalandırmasız bir odada tutuldu ve bu süre zarfında hiçbir ihtiyacı karşılanmadı.* Tutsaklar, bu soğuk kış günlerinde kaloriferlerin zaman zaman "boru patladı" denilerek 4-5 gün boyunca açılmayarak soğuğa

terk edildiklerini söyledi.

* Edirne F Tipi Hapishane'de bulunan Kamuran Nuyan, annesine yazdığı mektuba, Kürtçe hal hatır sorduğu için el konuldu.

* Bakırköy Kadın ve Çocuk Hapishanesi'nde "örgüt üyeliği" suçlamasıyla 1 buçuk yıldır tutuklu bulunan Hatice Kalkan, hapishane

koşullarından dolayı ağır sağlık sorunlarıyla yüz yüze. Son 3 ay içerisinde saç derisinde kanama meydana gelen ve saç derisi dökülen Kalkan'ın tutuklanmadan önce herhangi bir sağlık sorununun bulunmadığını aktaran kardeşi İsmet Kalkan, kardeşinin sağlık durumundan endişe ettiklerini söyledi.

TEKEL direnişi işçi sınıfının tarihsel bilincidir!

TEKEL direnişinin şimdiden kazanımları tartışılmazdır ve sonuç ne olursa olsun uzun vadede işçi sınıfı kazanmıştır.

Diğer yandan ise taleplerdeki bugünkü somut kazanım veya yenilgi de işçilerin bilincine etkide bulunacaktır.

Görece geniş bir tarihsel dönem itibarıyla işçi sınıfına dair devrimci teoriler somut hayatta ciddi bir karşılık bulamıyordu. **Bunda sınıf hareketindeki durağanlık kadar devrimci güçlerin ideolojik olarak yaşadığı tahribat da etkiliydi.** '90'lı yıllar boyunca devam eden ve etkileri 2000'li yılları da bulan ideolojik saldırılar, sözkonusu durağanlıkla da birleşerek işçi sınıfının toplumsal mücadeledeki önder rolünün gündemden düşmesine yol açmıştı. Bunun sonucu işçi sınıfı içindeki çalışmanın gözardı edilmesi, faaliyetlerin merkezine yerleştirilmesiydi.

Geride bıraktığımız uzun bir zaman dilimi boyunca teknoloji ve üretimdeki değişimlerin "işçilerin üretimdeki kilit rolünü ortadan kaldırdığını" dinledik. Kuşkusuz ki emeğin artı-değer üretimindeki belirleyici yeri değişmemişti ancak ücretli emeğin gaspı çok daha çeşitlilik taşıyan toplumsal bir nitelik kazanmıştı. Başka bir deyişle emeğin üretimdeki mekansal ve kitlesel yoğunlaşmaları dağıtılmış, somut görünürlüğü zayıflatılmıştı. **Sonuçta gerçekleşen daha yoğun bir emek sömürüsü ve işçileşmeyi.** Fakat bu daha farklıydı. Emeğin sömürüsünün klasik biçimleri her geçen gün azalma yaşıyor, yaşamın her alanına yayılan çok parçalı üretim ve sömürü yaygınlık kazanıyordu. Bu durum üretimin varolan yapısını dağıttığı gibi bu temel üzerine kurulmuş siyasi ve örgütsel yapıları da zayıflatıyor ve dağıtıyordu. **Nihayetinde bu emeğe yönelik stratejik bir saldırıydı.**

Diğer yandan hiçbir gelişme tek yanlı değildi. Sermayenin oluşturduğu koşullar kendi sınırlarını zorladığı aşamada emeğin yeni mücadelelerini de ortaya çıkarıyordu. Bu arada işçi sınıfı ve sınıfsal örgütlenmeler de deneyim kazanıyor, değişen koşullara ayak uydurmayı öğreniyorlardı. Emeğin sömürüsündeki çok parçalı fakat kolektif yapı, öncelikle dağıtıcı bir etkide bulundu ve halen bu dağıtıcılık devam ediyor. Ancak zamanla bu durumun tüm toplumu derinden sarsan bir yoğunluk kazanması kaçınılmazdı. Tüm işçi sınıfına ve emekçilere iş güvencesinden yoksunluk, daha fazla çalışma/daha az ücret, haklarından yoksunluk ve örgütsüzlük dayatılırken kolektif tepkinin nereden patlayacağını kestirmek güç bir durumdu. TEKEL direnişinde bu kolektif dayanışma ve ruh birliğinin dönem açısından ilk örneğini görüyo-

ruz. **Ancak bu olasılığın her geçen gün daha ciddi bir yoğunluk kazandığı da reddedilemez.**

Bu yoğunluğun mücadelede ve örgüt biçimindeki somut karşılığı pratik deneyimlerden henüz yeterince süzülmemişti. Değişik ülkelerden birtakım "toplumsal hareket" biçimlerinin örnek verildiğini ve yer yer bunların taklit edildiğini görebiliriz. **Fakat her ülkenin toplumsal koşullarında, iktidar yapısında ve siyasi geleneklerinde çeşitli özgünlükler vardır.** O nedenle ülkedeki sınıf hareketinin bugün aldığı ve ileride alacağı biçimler iyi irdelenmelidir. Bu yapılar Kürt hareketinin bünyesinde toplanan, emeğin önemli bir kesimi de gözardı edilmemelidir. Bu konularda politik öngörülerden daha çok emeğin mücadeledeki pratiğinin **asıl yönlendirici kaynak** olacağı söylenmelidir.

TEKEL, İŞÇİ SINIFININ EMEĞİNİN ÜRÜNÜDÜR!

İşçi sınıfının toplumsal mücadeledeki rolünün, bu alanda yapılması gerekli çalışmaların arka plana itildiği bir süreci yaşadık. Sürecin sonunda 2008'le başlayan 2009'da daha da derinleşen küresel krizin etkileri yaşanmaya başladı. İşçi sınıfında kıpırdanmalar vardı ancak bunlar henüz çok küçük çaplıydı ve ciddi bir sınıfsal hareketin görüntüsünden uzaktı. Böyle bir dönemde TEKEL işçilerinin direnişi patlak verdi. Sermayenin özelleştirme, taşeronlaştırma ve esnek çalıştırma gibi başlıklarla özetleyebileceğimiz stratejik saldırısının artık son hamleleri gerçekleştiriliyordu. Ortada ciddi bir kriz saldırdı vardı ve

egemenler saldırılarında kararlı gözlüküyorlardı. Bugüne kadarki süreç, ideolojik, fiziki saldırılar eşliğinde fakat geniş kitleler üzerinde esas olarak hile ve aldatmacalarla yürütülmüştü. Birçok alan özelleştirilmiş, taşeronlaştırma yaygınlık kazanmış ve örgütlülüklerin dağıtılmasına paralel esnek çalışma yerleştirilmişti. Ancak bütün bunların olumsuz sonuçları geniş kitlelerce yaşanarak görülmüştü. TEKEL için kendilerinden önce benzer saldırılara maruz kalan işçilerin ve SEKA'da olduğu gibi başka bir aldatmacayla eritilen işçilerin deneyimleri vardı. Bu anlamda **TEKEL direnişi, bir yanıyla işçi sınıfının kendi öz deneyimleriyle edindiği tarihsel bilinciydi.** Bu görkemli direnişi yaratan TEKEL işçileri olduğu kadar uzun mücadeleler sergileyen ama bir şekilde yenilen işçilerin ödedikleri bedel ve sınıfa kattıkları deneyimdi. **TEKEL işçilerinin direnişinde daha önce başarıya ulaşamayan işçilerin de emeklerinin bir karşılığı vardı.**

TEKEL direnişi sınıf hareketine güçlü bir canlanma getirdi. Bunun çok yönlü kazanımları hiçbir biçimde gözardı edilemez. Ankara'daki kitlesel miting ve yeterli etkiyi gösteremese de 4 Şubat grevi dönem açısından önemli çıkışlardı. TEKEL tüm işçi sınıfı ve emekçilerin sesi ve yüreği olmuştu. Bu basit bir durum değildi. Sözkonusu olan egemenlere karşı toplumun her kesiminden işçi ve emekçinin mücadelede gösterdiği bir birlikti.

TEKEL direnişi, egemenleri hiç hesap etmedikleri bir takım tavizler vermek zorunda bırakmıştı. Direnişin ulaştığı boyutta bir aldatmaca olarak gündeme gelse de kriz saldırganlığında egemenlere planlarından taviz verdimen önemli bir başarıydı. Dahası egemenler işçi sınıfının fiili-meşru eylemi karşısında da taviz vermek zorunda kalmıştı. TEKEL işçileri ülkenin başkentinde, şehrin merkezini mesken tutmuş ve polis saldırganlığını geri püskürtmüştü. Haklılıkları ve kararlılıkları kadar halktan aldıkları destek de bunda önemli bir yerde duruyordu.

TEKEL direnişi işçi sınıfına kitlesel boyutta sendika bürokrasisini sorgulattı. TEKEL işçileri iktidarın olduğu kadar bu bürokrasinin de nasıl zorlanacağını gösterdiler. En önemlisi onlar işçilere yitirdikleri sınıfsal özgüveni tekrar kazandırdılar. Değişik ulus ve inançlardan işçilerin sınıf kimliğini en üste yerleştirerek bunu hafızalara kazıdılar.

Onlar devrimci çalışmaya ülke çapında geniş bir alan açtılar, deneyim kazandırdılar ve devrimcilerin onları sahiplendiği kadar onlar da devrimcileri sahiplendiler. Kendi karşılaştıkları baskılardan yola çıkarak tüm ezilenlerle düşünsel bir bağ kurdular ve işçilerin sınıf olma bilincinin en temel özelliğini kazanmaya başladılar. Onlar mücadelede kardeşleştiler ve dolaysız pratikleriyle Kürt sorununda çözümün de sınıfsal temeline işaret ettiler. Ve kuşkusuz onlar yeni ve daha güçlü mücadelelerin yolunu açtılar.

ETKİLİ DESTEK...

TEKEL direnişinin sınıfa kazanımları birçok yönüyle uzun değerlendirmelere tabi tutulabilir. Fakat gün o gün değil. Mücadele halen sürüyor ve asil kritik eşiğe gelmiş bulunuyoruz. Bu aşamada laf değil iş yapılmalıdır. **Her alandan TEKEL'i merkez alan çalışmalara yoğunlaşmak, bunu vakit kaybetmeden pratiğe yansıtmak, olabilecek en geniş ve zengin biçimlerle direnişi büyütme gerekir.** Dar anlamda dahi sonuç almaktan uzak, direniş için çok fazla bir anlam taşımayan pratikler gereksiz zaman kaybı olacaktır. O nedenle sadece "bir şeyler" yapmak değil etkili bir şeyler

yapmak gerekmektedir. Bu her alana ve örgütlenmeye göre farklı bir biçimler olacaktır. Fakat her durumda en geniş kitleyi harekete geçirmeyi hedeflemek, bu olmuyorsa en geniş kitleye TEKEL'in sesini duyurmak gerekiyor. Sendikaları ve değişik kitle örgütlerini bu konuda daha aktif ve kararlı eylemlere zorlamak için tüm ilişki ve olanaklar seferber edilmelidir. **Ve her durumda direnişin merkeziyle, Ankara'daki TEKEL işçileri ile somut ve canlı bağlar kurulmalıdır. Direnişin kalbi orada atmalıdır.** Her aşamada ne tür adımların atılması gerektiğini bilmek için Ankara'yı sollamak, tüm alanlara bu havayı solutmak gerekmektedir. TEKEL'in kazanımı işçi sınıfının ve tüm halkın kazanımı olacaktır. Bunun için geç değildir ancak çok kısa bir süre sonra artık geç kalınmış olacağı bilinmelidir.

İşçi sınıfı yeni mücadelelerle tekrar ayağa doğruluyor. TEKEL bir başlangıç sayılmalıdır. Ancak nasıl başladığı her zaman kilit önemdedir. TEKEL direnişi yine işçi sınıfının daha güçlü mücadeleleri ile aşılmadığı müddetçe işçilerin tüm mücadeleleri üzerinde belirleyici bir yer işgal edecektir. Bu hem olumlu hem de olumsuz anlamda böyledir. **TEKEL direnişinin şimdiden kazanımları tartışılmazdır ve sonuç ne olursa olsun uzun vadede işçi sınıfı kazanmıştır.** Diğer yandan ise taleplerdeki bugünkü somut kazanım veya yenilgi de işçilerin bilincine etkide bulunacaktır. Her durumda direnerek kazanmak ya da yenilmek esas olanıdır. Bu akıldan çıkarılmadan, her durumda işçi sınıfının kazanacağına inanarak Ankara'da direnen TEKEL işçisine, işçi sınıfına gidilmesi ve onlarla bütünleşmelidir.

DDSB öncülüğünde İşçi-köylü gazetesi ve YDG ile birlikte

"Emeğimize, Ekmeğimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım! Haklarımızı Öğrenelim!" şiarıyla yürüttüğü faaliyet kapsamında paneller devam ediyor.

DDSB; Güvencesiz yaşam ve taşeronla karşı mücadele!

Şahintepe

13 Şubat Cumartesi günü Şahintepe'de bulunan Şah-Der'de gerçekleştirilen panel, TEKEL işçileri ve DDSB'yi anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyonun ardından **"İşçi sınıfı hareketi ve DDSB", "Güvencesiz İşçiler ve Haklarımızı neden öğrenmeliyiz?"** başlıklı sunumlara geçildi. İlk sunumda son yıllarda işçi sınıfı hareketinde bir canlılığın yaşandığı, bunun TEKEL ile birlikte daha da su yüzüne çıktığı belirtilerek DDSB'nin tarihi kısaca aktarıldı.

İkinci sunumda ise özelleştirmelerle birlikte taşeron ve güvencesiz çalışma sisteminin yaşamın her alanını doldurduğu ve buna karşılık bu alandaki örgütlenme ihtiyacının da arttığı ifade edildi. Son sunumda da güvencesiz çalışan işçilerin haklarını neden öğrenmesi gerektiği, DDSB'nin bu noktadaki çalışmalarının önemi dile getirildi. Sunumlarda öne çıkan ortak nokta; güvencesizlerin örgütlenmesinde yaşam alanlarının

önemli bir yer taşıdığı ve bu alanlardaki faaliyetimizin bu kesimin temel sorunları ekseninde yürütülmesi gerektiği oldu. Partizan'ın çağrısı ile TEKEL işçilerinin yanında beş gün kalan bir katılımcı işçilerin mücadelesini, yaşadıklarını aktardı. Bir tekstil işçisi de söz alarak çalıştığı fabrikada yaşadıklarını anlattı. TEKEL direnişinin geldiği nokta, sınıf hareketi açısından taşıdığı önem, açlık grevi eylemine bakış açımız ve DDSB faaliyetinin semtlerde alabileceği biçimler üzerine soru-cevaplarla zengin ve canlı bir tartışma yürütüldü. Yaklaşık iki saat süren etkinlik müzik dinletisi ile sona erdi.

Esenyurt

Panel 14 Şubat'ta Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleşti. Güvencesiz işçiler, İşçi sınıfının mücadelesi ve Devrimci Demokratik Sendikal Birlik ve haklarımızı neden öğrenmeliyiz başlıkları üzerine sunumlar gerçekleştirildi. Panele katılanlar da güvencesiz işçilik konusun-

da yaşadıklarını ve çalışma koşullarını aktardı.

Çuval fabrikasında çalışan bir işçi, işyerinde 400 işçinin çalıştığını ancak sadece 100 kişinin kadrosunun olduğunu ve daha önce sendika faaliyetini yürüttüğü için işine son verildiğini ancak yaptığı işi yapacak başka biri bulunmadığı için 2 ay sonra patron tarafından tekrar çağırılarak işe alındığını söyledi.

Bir diğer işçi de işyerinden sen-

dika faaliyet yürüttüğü için "kriz var" denilerek işten çıkarıldığını, ancak bunun bir bahane olduğunu ve gündelik işçi çalıştırıldığını belirtti. Canlı tartışmaların yaşandığı panele TEKEL işçilerini ziyarete giden bir DDSB'linin, direnişi anlatması renk kattı. Panel TEKEL direnişi üzerine yapılan konuşmaların ardından, direnişi anlatan bir sinevizyon ile ve DDSB'nin hazırladığı sinevizyon gösterildi.

Gülsuyu

14 Şubat Pazar günü 17.00'de Güzelleştirme Derneği'nde düzenlenen panelde ilk olarak İşçi sınıfının mücadelesi ve DDSB'nin misyonu ve niteliği üzerinde du-

ruldu. Güvencesiz işçileri konu eden sunumdan sonra haklarımız öğreniyoruz başlığı altında yapılan sunumla devam eden panele her sunum sonrası soru-cevap bölümleri yapıldı.

Canlı geçen etkinlikte sorulan soruların dışında söz alarak düşüncele-

rini belirtenler de oldu. Soru-cevap bölümünde öne çıkanlar ise DDSB'nin niteliği, örgütlenme sorunu ve kitlelerin kendine ve mücadeleye olan güvensizliklerine ilişkin oldu. Etkinlik DDSB'nin hazırladığı sinevizyon gösterimi ile sona erdi.

“Nepal’de Demokratik Halk Devrimi büyük bir zaferle beraber ciddi bir yenilgi tehlikesinin olduğu nesnel bir geçiş kapısından ilerlemektedir.”

Bu tespit Nepal’de demokratik devrime önderlik eden **Birleşik Nepal Komünist Partisi (Maoist) Merkez Komitesi’nin 28 Ocak** tarihinde yayımlanan geniş kapsamlı değerlendirmesinde yer almaktadır. Nepal devrimi son yıllarda oldukça önemli süreçlerden geçerek ilerlemektedir. 1996’da başlayan ve 10 yıl süren Halk Savaşı süresince başkent kaplılarına dayanan Maoistler, gerici devlet içinde darbe ile iktidara el koyan krala karşı kapatılan parlamenter partiler ile ittifak yaparak 240 yıllık monarşiyi yıkmışlar ve Kurucu Meclis seçimlerinde birinci gelerek 9 ay Nepal Cumhuriyeti’nin ilk hükümetinde yer almışlardır. 9 ayın sonunda gericielerin ve statükocu parlamenter partilerin hükümetin otoritesine darbe yapması üzerine hükümetten çekilerek muhalefete geçişler ve o zamandan bu yana Nepalli Maoistler yeni demokratik devrimi tamamlamak amacıyla **bağımsızlık, demokrasi ve sivil üstünlüğü** sloganları ile geniş kitle eylemleri örgütlemektedir.

BNKP (Maoist) MK üç ayda tamamlanan toplantısında ideolojik ve siyasi sorunlara dair keskin bir iki çizgi mücadelesi verdiklerini ve ülkedeki çelişkileri fırsat dönüştürerek devrimi nihayete erdirebilmek amacıyla görüş birliğine ulaştıklarını vurgulamaktadır.

Belgede **“Günümüz Koşulları ve Proletaryanın Tarihsel Görevi”** alt başlığı altında halk devriminde zaferle ciddi bir yenilgi tehlikesinin, parti içinde de ilerleme ile anarşizm ve kaos tehlikesinin iç içe olduğu vurgusu yapılmaktadır. Günümüz koşullarını incelerken öncelikle uluslararası durumu ele alan BNKP (Maoist) MK, soğuk savaşın “bitişinin” ardından kapitaliz-

min komünizm üzerinde “mutlak” hakimiyeti, “tek kutuplu dünya” gibi propagandaların son küresel ekonomik krizle birlikte tüm inandırıcılığını kaybettiğini, kapitalist sistemin bilhassa 90’lı yıllarda sınıfsal eşitsizliği daha da keskinleştirdiğini belirtmektedir. Bu gerçekliğin bir kez daha kapitalizmin insanlığı krizden krize sürüklerken sosyalizmin insanlığa parlak bir gelecek sunabileceğini gösterdiği vurgulanmaktadır. Sistemin saldırılarına karşı emperyalistler arası çelişiklerden yararlanmanın önemine değinen belgede ayrıca proletarya enternasyonalizmi temelinde emperyalizmle ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişkiyi çözümlenmek amacıyla dünya çapında komünist devrimcilerin birliğinin önemi üzerinde durulmaktadır.

Genel olarak ele alındığında Asya, Afrika ve Latin Amerika devrimin fırtına merkezleridir ancak emperyalizmle feodalizme karşı çelişkinin özgünlüğü, geniş çapta devrimci ve ulusal kurtuluş hareketlerinin ve demokratik hareketlerin varlığı ve büyük sayıda ezilen ve sömürülen kitlelerin bulunması sebebiyle 21. yüzyılın ilk on yılında Güney Asya dünya devriminin esas fırtına merkezi olmuştur.

Belgede ayrıca Güney Asya’da Çin’le ABD arasında çelişkiye değinilerek ABD’nin Çin’i bölme ve çevreleme stratejisi ile ABD ve Hindistan arasındaki çelişkilerin dikkate alınarak bunlardan yararlanılması gerektiği üzerinde durulmaktadır. Ayrıca sisteme karşı en geniş kesimi birleştirmede Latin Amerika’daki solcu hükümetlerin de olumlu etkisinin olacağına değinilmiştir.

Belgede uluslararası komünist hareketin durumu da değerlendirilmiştir. Nesnel şartların birçok ülkede devrimin hızlı gelişmesine imkan sağlamasına karşın dünya komünist hareketi oldukça güçsüzdür. Bu nedenle MLM’yi savunma, uygulama ve geliştirme konularında özellikle sağ

“Halkın zaferi için birleşelim, ilerleyelim!”

revizyonizm ve bunun sonucunda sınıf işbirlikçi, reformist, ulusal işbirlikçi yaklaşımlara karşı mücadelenin esas öneme sahip olduğu, bununla birlikte mekanik ve dogmatik revizyonizmle eklektizmde karşı çıkılması çağrısı belgede yer almaktadır. BNKP (Maoist) MK bu doğrultuda DEH içindeki ve dışındaki MLM partilerle ilişkilerini geliştirerek ideolojik mücadele içinde yeni enternasyonal inşaa etme yolunun takip edilmesi gerektiğini açıklamaktadır. 10 yıllık halk savaşının ve yaratılan geniş çaplı kitle hareketinin deneyimi ile emperyalizm ve feodalizm karşı büyük bir güç olan ve ideolojik mücadeleyi ve enternasyonal hareketi geliştirme tarihsel sorumluluğunu omuzlarına almayı içten bir şekilde kabul eden BNKP (Maoist)’in bu doğrultuda gerekli inisiyatifli üstlenmesi gerektiği de belgede yer almaktadır.

BNKP (Maoist) Merkez Komitesi Nepal’de siyasi durumun oldukça **hassas bir devrimci kriz** döneminden geçtiğini belirterek bugüne kadar başarılı taktik politikalarla önemli kazanımlar elde etmelerine karşın ülkenin halen yarı-feodal yarı-sömürge şartlarında bir değişim olmadığı, temel sorunların çözülmediğini, devletin sınıf karakterinin değişmediği belirtilmektedir. Bu da demokratik halk devriminin tamamlanması için halen nihai mücadelenin gününü beklediğini göstermektedir. Feodal monarşinin yıkılmasıyla birlikte statükodan yana olan komprador, feodal ve bürokrat unsurlar hakim durumdadır ve en gerici sağcı unsurlar halkın yönetimine ve demokrasiye karşı gizli çalışmalarını sürdürmektedir. Yine yerli gerici devrimci güçlere göre güçsüzlüğünün açığa çıktığı bu dönemde dış işgal tehdidinin de gündemde olduğu, Nepal halkının olası askeri işgale karşı ulusal kurtuluş için hazırlıklı olmasının önemine değinilmektedir ancak şu şartlarda iç çelişki belirleyiciliğini korumaktadır.

Dün mutlak feodal monarşiye karşı parlamenter statükocularla komünist devrimcilerin ortak düşmana karşı birlikte hareket ederken her iki tarafın da kendi sınıf çıkarlarına öncelik verdiğini ve bugün bu güçler arasında mücadelenin yürütüldüğü eklenmektedir. Bugün bu sınıfların halkın taleplerine ve anlaşmalarla karşı tutumu onların totaliter, despotik ve halk karşıtı yönünü açığa sermektedir.

BNKP (Maoist) seçimlerin ardından hükümet geldiklerinde herhangi bir dış gücün des-

teği olmadan ve iç statükocu güçlerle bürokrasinin engellemelerine karşın halka karşı dürüst olduklarını, bağımsız politikalar belirlediklerini, bürokrasiyi dönüştürmek için çeşitli programlar uyguladıklarını ve tüm yasal çalışmalarına karşın cumhuriyete ve sivil hükümete karşı komplolar geliştiren genelkurmay başkanına karşı hükümetin meşru müdahalesine cumhurbaşkanının devreye sokularak engel çıkarılmasına karşın istifa edip muhalefete geçtiklerini açıklamaktadır. Ancak hükümetin gerici devlet mekanizmasının sınırlarından ve deneyimsizliklerinden kaynaklı hükümet, meclis ve sokak ayağını koordine edemediklerinden beklentileri karşılayamadıklarını, bazı olumlu kazanımlarının yanı sıra bu dönemde elde ettikleri deneyimle ileriki dönemde proletaryanın iktidarında devleti daha etkin ve verimli şekilde yöneteceklerine inandıklarını eklemektedir.

Bugün Nepal’de Maoistlerin çabaları ile gerçek devrimci, demokrat, yurtsever güçler ve geniş kitlelerle bir avuç ulus işbirlikçi komprador, bürokrat ve feodal unsur arasında kutuplaşmanın keskinleştiği, bunun etkisiyle Nepal Kongresi ve UML içinde gerçek yurtseverlerin kitlesel şekilde partilerin ayrılıp halk güçlerinin yanına geçtiğini belirtmektedir.

BNKP (Maoist)’e göre günümüzde proletaryanın Nepal’deki tarihsel görevi ülkeyi yarı-feodal yarı-sömürge sistemden kurtarmak ve bunun için demokratik devrimi tamamlamaktır. Ancak MK, bu tarihsel görevin sorunsuz olmayacağı uyarısında bulunmaktadır. Gerici Maoistleri beklemedikleri bir anda provoke ederek iç savaş çıkarmak istemektedir, partiyi bölmek, önderlerini öldürmek için çaba harcamaktadır. Buna karşın düşman provokasyonuna kapılmamak, hayali sloganlar atmamak ve canlı mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda barış, demokrasi, sivil üstünlük ve bağımsızlık için kukla hükümete karşı çıkılması ve “Maoistlerin önderliğinde ulusal hükümet” talebinin öne çıkarılması çağrısında bulunmaktadır.

BNKP (Maoist) ayrıca ülkedeki kutuplaşmanın bir sonucu olarak devrimci güçlerin NKP (Maoist)’in dahilinde birleşmesine de vurgu yapmaktadır. Buna göre son 2 yılda NKP (Birlik Merkezi-Maşal), Demokratik Cephe, NKP (Maşal), NKP (ML-Devrimci), Kiran İşçi Partisi BNKP (Maoist) ile birleşirken UML’den onlarca üye ve kadro özellikle de sanatçı ve aydınlar Ma-

oistlere katıldı.

BNKP (Maoist) MK partinin sorunlarına ve zayıf yönlerine de belgede değinmiştir. MK tüm eksiklerine karşın halk savaş süresince partide gönüllü disiplinin üst seviyede olduğunu, partinin yüksek proleter bir ruhla mücadele ettiğini, feda ruhunun ön planda olduğunu ancak barış süreci ile birlikte özellikle de partinin açık alana çıkmasıyla beraber militanlık ve disiplin açılarından zayıfladığını, komitelerin düzenli ve etkili çalışmadığını, bireysel çıkar peşinde koşmanın, parlamentarist eğilimlerin geliştiğini proletaryanın öncüsünün anarşik bir kalabalığa dönüşme tehlikesinin doğduğunu, bu nedenle ideolojik temelli tartışmalarla birlik-mücadele-dönüşümün sağlanmasının hedeflendiğini açıklamıştır. Bununla beraber savaş döneminde binlerce profesyonel devrimcinin yetiştiğini, partide, kurtuluş ordusunda, savaş cephesinde, demokratik devlette, halk mahkemelerinde, komünlerde, okullarda binlerce tam zamanlı devrimcinin faaliyet yürüttüğünü ancak halk iktidarının barış sürecinde dağıtılmasıyla birlikte profesyonel devrimcilerin büyük kısmının işsiz kaldığını, bunun için de plana ihtiyaç olduğunu vurgulayan BNKP (Maoist) MK’sı savaş sırasında okulu bırak devrimcilerin şimdi okullarını sürdürmeleri için de özel bir program oluşturacaklarına değindi.

BNKP (Maoist) önümüzdeki dönemde uygulanabilir, net politika, plan ve programlarla örgütsel ve pratik sorunlara cevap bulacaklarını, parti birliği ve disiplinine önem vereceklerini ve ideolojik merkezileşme açısından parti kongresinin en yakın zamanda örgütleneceğini de eklemiştir. Sokak eylemleri geliştirilecek, geniş bir birleşik cephe oluşturulacaktır.

“Yoldaşlar, Nepal demokratik devriminde şanlı ama zorlu bir dönemden geçmekteyiz. Büyük şehitlerimizin, kayıplarımızın ve yarı savaşçılarımızın hayallerini hatırlayarak enerji biriktirmeliyiz. Milyonlarca insanın umudunu ve beklentisini üzerine alan bizler kendi içimizde birlik ve güveni geliştirmeliyiz. Son olarak, bilimsel ve devrimci komünistler olarak, bizler, üst düzey bir sabır, sağduyu ve cesaretle karşı-devrimci komploları boşa çıkarmalıyız. Buna başaramazsak Nepal ve Nepal devrimi büyük bir kazaya uğrayacaktır. Bu nedenle halkın zaferini garantilemek için birleşelim, ilerleyelim.”

AKP’nin Alevi Çalıştayları sona erdi: Bir adım ileri iki adım geri!

AKP hükümetinin **“Alevi Açılımı”** adı altında başlattığı ve toplamda yedi oturumda gerçekleştirilen çalıştaylar sona erdi.

27-10 Ocak 2010’da gerçekleştirilen yedinci çalıştayın ardından kamuoyuna açıklanan ön rapor metni ile yaklaşık iki yıldır devam eden bu masalın da sonuna gelinmiş oldu. Aleviler tarafından Brezilya dizilerine benzetilen ve her defasında arkası yarın hissi uyandıran Alevi çalıştayları, Alevilerin hiç de yabancı olmadığı ve şaşırmadığı bir resim çizerek sonuçlandı.

Alevisiz Alevi çalıştay!

Yaklaşık 400 gazeteci, yazar, akademisyen ve çeşitli kurum temsilcisinin katıldığı büyük bir panayır havasında ve önemli bir iş yapıyormuş edasında gerçekleştirilen çalıştaylarda “küçük” bir ayrıntı unutulmuştu: **Alevi çalıştayında Aleviler yoktu.** Almanya Goethe Üniversitesi’nde akademisyen Prof. Dr. Ömer Özsoy’dan Tunceli müftüsüne, Zaman Gazetesi yazarlarından Milliyet gazetesine kadar Alevilerle ilgili olarak belki de en son söz söyleyebilecekler Alevi Çalıştay’ında “açılım” yaparak hoşgörü dersi verdi.

Katılımcıların profili açılımın niyeti hakkında da yeterince ipucu vermektedir. Alevi katliamlarını savunan ve Sünni inancından halkımıza “Cihat çağrısı” yapan Zaman, Vakit, Milli gazete gibi yayınlardan Ali Bulaç, Selçuk Özdağ, Mümtaz Türköne, Abdurrahman Dilipak, Ekrem Kızıtaş gibi isimler çalıştayın en gözde konukları arasındaydı. Katılımcılar arasında dikkati en fazla çeken ve Alevi sorununa karşı hükümetin

beslediği ilgyi yansıtan en önemli gelişme ise Maraş katliamcısı Ökkeş Kenger’in (Şendiller) çağrılması oldu. 19–26 Aralık 1978’de Maraş’ta Alevilerin yaşadığı mahallelere, devletin gözetiminde gerçekleştirilen, 111 kişinin vahşi işkencelerden geçirilerek katledildiği bine yakın insanın da yaralandığı katliamın baş aktörlerinden Ökkeş Şendiller’in çalıştaya davet edilmesi açılımın ruhunu göstermesi bakımından önemli.

Diyanet İşleri ve zorunlu din dersleri kaldırılmaz!

Alevilerin en temel taleplerinden olan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılmasının yürütülen “zengin” tartışmaların ışığında **rasyonel olmadığına** karar verilmiş.

Kamuoyuna açıklanan rapora göre; bu talep gerçekçi bulunmazken başkanlığın bünyesinde bir Alevi birimini kurulması öngörülmüyor. Bunun yanında önümüzdeki günlerde dini vergi uygulamasına geçilebileceği de raporda geçen ayrıntılardan. AKP bir yandan Alevilere açılırken öte yandan meclise getirdiği Diyanet İşleri Personeli Yasa Tasarısı ile Diyanet İşleri Başkanlığı’nı Müsteşarlık düzeyine çıkarmayı hedeflemektedir. Kurulacak Din İşleri Yüksek Kurulu, Alevilik gibi “İslam dinine ilişkin farklı yorumlar” hakkında araştırmalar yapacak. 2 milyar 650 milyon TL’lik bütçesiyle Cumhurbaşkanlığı, Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi gibi kurumlardan fazla bir gelire sahip olan Diyanet İşleri Başkanlığı’nın kaldırılması bir yana daha da genişletilmektedir. Diyanet İş-

leri’nin varlığı devletin laikliğini tartışılabilir hale getirirken yeni düzenlemelerle bu söylem daha da çarpık bir hale gelecektir. AKP hükümetinin Alevilere ikinci sürprizi “zorunlu din derslerinin” kaldırılması veya seçmeli ders haline getirilmesi konusunda yaşandı. Çalıştayda yürütülen “engin” tartışmalarla katılımcılar bu sorunu da çözdüler: **Zorunlu din derslerine ek olarak isteğe bağlı din dersleri verilecek!**

Yaklaşık 400 gazeteci, yazar, akademisyen ve çeşitli kurum temsilcisinin katıldığı büyük bir panayır havasında ve önemli bir iş yapıyormuş edasında gerçekleştirilen çalıştaylarda “küçük” bir ayrıntı unutulmuştu: Alevi çalıştayında Aleviler yoktu.

Cemevleri ibadethane değildir!

Açıklanan rapora göre katılımcılar; Cemevlerinin yasal statüye kavuşturularak ibadethane olarak kabul edilmesinin İslam içinde bir bölünmeye yol açabileceğini “öngörececek” mevcut durumun devam etmesi gerektiğine karar vermiş.

Alevi dedelerinin İslamiyeti yeterince bilmediklerine kanaat getiren katı-

lımcılar dedelerin, inaç önderlerinin, rehberlerinin Alevi-Sünni ortak tarihi temelinde eğitilmesi gerektiği konusunda hemfikir olmuş. AKP’nin açılımdan; inançlarına, yaşam tarzlarına müdahale edilmesinden ve asimilasyon politikalarından rahatsız olan, yüzyıllardır buna karşı mücadele eden Alevilere yeni bir asimilasyon çıkmıştır.

Madımak Otelі yıkılacak!

Sivas’ta katledilen 37 aydın, yazar

Alevilere bakışının bir sembolü haline gelen Madımak Otelі de “açılımdan” payını alanlardan. AKP, otelі yıkarak katliamla ilişkin tüm kanıtları da ortadan kaldırmayı, böylece yaşanan vahşeti belleklerden silmeyi hedeflemektedir.

Eşit yurttaşlık hakkı sakıncalı bulundu!

Aleviler, toplumsal yaşamda maruz kaldıkları ayrımcı uygulamalara, aşağılanmalara, baskılara karşı uzun süredir mücadele etmektedir.

Diğer inançlarla eşit haklara sahip bir yurttaşlığa ilişkin yasal düzenlemelerin gerçekleştirilmesi talebi ile alanları dolduran yüz binlerce Alevinin bu haykırışı “seçkin” konukların dikkatini çekmemiştir.

Alevilerin Ankara ve İstanbul’da gerçekleştirdikleri ve yüz binleri bulan mitinglerle dile getirdikleri eşit yurttaşlık hakları konusunda da hiçbir olumlu adım atılmamaktadır. Açıklanan rapora göre eşit yurttaşlık hakkı konusunda yapılacak yasal düzenlemelerin toplumsal birlik ve karşılıklı güven havasını zedeleyeceği kaygısıyla rahbet görmediği dile getirilmektedir.

Bir adım ileri iki adım geri

Hükümet olduğu günden bu yana kullandığı sloganların, kavramların içini büyük bir başarı ile boşaltan ve pratikte tam tersini uygulayan AKP’nin yine benzer bir pratiğin altına imza attığı açıktır.

Değişim adı altında ve özgürlüklerin genişletilmesi adına yürütülen çalışmalar ve yapılan yasal düzenlemeler muhatapların mücadele ederek kazan-

dıkları hakların gasp edilmesinden öte bir anlam taşımamaktadır. Bunun örneği; Demokratik Açılım, Milli Birlik Projesi adı altında başlatılan zihniyet değişiminin sonuçları bine yakın insanın gözüne alınması yüzlercesinin tutuklanması ve milyonlarca Kürt’ün iradesini yansıtan DTP’nin kapatılması sürecinde yaşanmıştır. AKP hükümeti hangi kesimleri “özgürleştirmek” istediye yaşanan; katliam, gözaltı, tutuklama, linç ve göç olmaktadır. Roman Açılımı sonrası Selendi’de yaşananlar hafızalarımızdaki tazeliğini korumaktadır.

Ülkemizde yüzyıllardır yaşanan temel sorunları hükümetlerin çözemeyeceği açıktır. Kürt ulusal sorunu ve çeşitli milliyetlerin demokratik haklara yönelik yaklaşım, çeşitli inançlardan emekçilerin hak ve özgürlüklerine yönelik tutum hükümetler tarafından değil egemen sınıflar tarafından belirlenmektedir. Tüm bu alanlarda hükümetlerin değil devletin resmi politikası uygulamanın özünü oluşturmaktadır. Yüzyıllardır baskı altında tutulan inançları yok sayılan ve asimile edilerek düzene entegre edilmeye çalışılan Alevi inancına sahip emekçilere yönelik bu tutum bir devlet politikasıdır. Osmanlı’dan günümüze varlığını değişik biçimler altında sürdürmektedir. Bu yolculuğa yüzyıllardır direniş, isyan ve mücadeleden de eşlik ettiği unutulmamalıdır.

Bu yarıyla AKP’nin gerçekleştirdiği çalıştayları belki de en iyi iki cümle açıklayabilir: **Bir adım ileri iki adım geri!**

8 Mart'ta yükselen çığlığın çağrısı bizleredir!

8 Mart, emekçi kadınların içine hapsediği koşullar ile yüzleşme ve hesaplaşma günüdür.

8 Mart, biz kadınların "yazgı"larını değiştirmedeki ısrarını somutlamanın ve bunu nice yol ve yöntem ile pekiştirmenin günüdür.

8 Mart, Clara'dan, Rosa'dan, Barbara'dan, Meral'den, Ayfer'den ve daha nice değerimizden devraldıklarımızı yarına taşımanın, türkü türkü çoğalmanın günüdür.

Bundan tam 153 yıl önceydi. Bir çığlık yükseliyordu göğe, eşitlik ve özgürlüğü haykıran bir çığlık. Kadının kurtuluş mücadelesi New Yorklu tekstil işçisi kadınlarda simgeleşiyor, sınıf mücadelesinin kadın cephesinden mihenk taşları döşeniyordu. Kapılar artlarından kapansa da, alev alev kalınsa da bu mücadelenin ortasında o çığlık yükseliyordu göğe umarsızca ve tarihe acı ama şanlı bir not düşülmüştü. 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü'ne anlamını yükleyen kadınlar geleceğe, bizlere bir bayrak bırakıyor ve bu çığlığı büyütmemizi söylüyordu dolaysızca.

Evet, dinmedi o çığlık. New Yorklu işçi kadınların katledilmesinin üzerinden 153, 8 Mart'ın Emekçi Kadınlar Günü'nün ilan edilmesinin üzerinden tam olarak 100 yıl geçti ve dinmedi o çığlık. Hatta öyle ki üzerinden 100 yıllar geçse de, karşı geldiği koşullar varlığını korudukça bu çığlık da ısrarlı, var olmaya ve inadına büyümeğe.

Dinmedi o çığlık, çünkü değişmedi kadının yazgısı. Yıllarca aşağılanan, hor görülen, ezilen, öyle ki ezilenin de ezilene olan oldu kadın. O günden bu güne yaşamın neredeyse her alanında bir "hiç" sayılan bizler hiçbir şey yitirmedik o "hiçliğimizden". Her birimiz teker teker yaşadık bu yazgı tarihin zorunlu kıldığı bir tesadüfle. Günü geldiğinde Olympide olduk giyotinde başı kesilen, günü geldi Medine olduk evinin bahçesindeki kümesin toprağına diri diri gömülen. Kamyon kasalarında suya kapılıp boğulduk, fabrikalarda yandık. Ganimet sayıldı her daim bedenlerimiz. Tacizler, tecavüzler, cinayetler bırakmadı peşimizi. Savaşlarda en değerli "şey" biz olduk, biz olmasak daha az reyting yapardı televizyon kanalları. O kanallarda ağız açık seyredilen bizler evimizin "namusuyduk", öyle ki törelere kurban edil-

mesinde hiç çekinmeyenler de gene biz olduk. Sevgimizle bulduğumuz öğrendiğinden korktuk, biz atladık evimizin 5. katından. Biz yapamadık mı? Bunu yapacak, namusu "temizleyecek" birileri muhakkak oldu. Kimi zaman gömüldü bedenlerimizin yarısı toprağına, kınayan gözler arasında recm edildik, asıldık. Bize reva görülen dünya, evlerimizin duvarlarının arası oldu. O duvarların arasındaki işler asli görevlerimizdi, sofradaki yerimiz öküzmüzdü sonraydı. Karnımızda "sıpmaz", sırtımızda soplamız eksik olmadı. Ve çoğumuz bu dünyadan başka bir dünyanın ayırına bile varamadık. "Rıza babaların*" olmadığımızı dahi öğrenemedik. Çalıştık tarlada, fabrikada. Emegi en çok sömürülen de gene biz olduk. Aynı işi yaptık karşı cinslerimizle fakat sömürünün katmerlisi düştü payımıza. Daha "ucuz"duk, daha "güvencesiz"dik bu düzen içinde.

Tüm bunlar ve daha da fazlası dindirmedik o çığlığı. Büyüdü, çoğul çoğul geldi bu güne. Acılarımız yitmedi, soframızdaki "ekmeğe" ve ruhumuza değecek bir "güle" olan sevdamız da.

Bu çığlığın güncel çağrısı bizleredir!

Gücünü tarihin öncesinden alıp 8 Mart 1857'de yükselen bu çığlık, mücadele ile kazanılan bu günün ancak ve ancak mücadele ile üstlenilebileceğinin çağrısını da yapmaktadır. Ve bu çağrı ağızdan bizleredir, emekçi kadınlaradır. Kadın mücadelesinin tarihsel birkaç güne sığdırılmasının yanlışlığını ayrı bir tarafa koyarak diyebiliriz ki:

8 Mart, emekçi kadınların içine hapsediği koşullar ile yüzleşme ve hesaplaşma günüdür.

8 Mart, biz kadınların "yazgı"larını değişt-

irmedeki ısrarını somutlamanın ve bunu nice yol ve yöntem ile pekiştirmenin günüdür.

8 Mart, Clara'dan, Rosa'dan, Barbara'dan, Meral'den, Ayfer'den ve daha nice değerimizden devraldıklarımızı yarına taşımanın, türkü türkü çoğalmanın günüdür.

Yeni Kadın'ı yaratma ideali ile kadın mücadelesine daha sıkı sarıldığımız şu günlerde 8 Mart'ın 100. yılı bizler açısından teorik bütün doğrularımıza yaşam vermenin çabası içerisinde olma günüdür. İşçi, emekçi, köylü, öğrenci, kısacası toplumda ezilen ve haksızlığa maruz kalan tüm kadınlara ulaşmanın ve bunun ihtiyacını dünden daha fazla hissetmenin günüdür 8 Mart.

Bunun ihtiyacını daha fazla hissetmenin günüdür çünkü; bahsini ettiğimiz yazgımız dünden bugüne daha da kararmıştır. Bunu hissetmenin günüdür çünkü; tüm bu karanlığın içine her gün daha fazla hapsedilen biz kadınların yazgımıza tahammülü her geçen gün daha da azalmaktadır. Ve bu tahammülsüzlük kendini 153 yıl önce olduğu gibi birçok yerde açığa vurmaktadır.

8 Mart'ta yükselen bu ses biz kadınların özgürlük ve eşitlik özlemini temsil etmektedir. Ve gene özlemimizin nerede sonlanacağına da işaret etmektedir.

Bu çağrı bizleredir! Tüm bu doğruları göz önünde bulundurarak 8 Mart'ın ön günlerini yaşadığımız ve birçok alanımızda kadın mücadelesinde mütevazı adımlar atmaya başladığımız şu günlerde bu çığlığı büyütmenin yollarını arayalım; coşuklu, devrimci eylem ve etkinliklerin altına imza atalım.

8 Mart'ın "emekçi" ruhunu kuşanarak büyütme için ısrarımızdan hiçbir şey kaybetmediğimiz bu çığlığı bulduğumuz her yerde alanlara taşıyalım.

(*Adıyaman'ın Kahta ilçesinde 17'sindeyken dedesi ve babası tarafından diri diri gömülerek katledilen Medine Memi, maruz kaldığı şiddeti şikayet etmek üzere gittiği karakolda "Arka Sokaklar" dizisinin baş komiseri "Rıza Baba"yı aramış, ancak Rıza Baba'nın gerçekte var olmadığını; evine dedesi ile birlikte ölüme gönderilirken öğrenmişti.)

(İzmir Yeni Demokrat Kadın İnisiyatifi)

MERSİN KADIN PLATFORMU'NDAN KAMPANYA

İçerisinde Partizan'ın da bulunduğu **Mersin Kadın Platformu**, TEKEL işçileriyle dayanışma amacıyla başlattığı kampanyayı yaptığı basın açıklamasıyla sonlandırdı.

Ocak ayı sonunda TEKEL işçileriyle dayanışma amaçlı bir kampanyaya start veren ve kampanya içeriğini nakit para ve işçilerin özellikle ihtiyaç duyduğu malzemeler olarak belirleyen Kadın Platformu, aldığı karar üzerinden komisyonlar oluşturarak birçok kişi ve kuruma ulaştı. 1 hafta süren kampanya boyunca sürenin de kısalığı düşünülürse, azımsanmayacak ölçüde malzeme temin edildi ve toplanan malzemeler iki kişi görevlendirilerek TEKEL işçilerine ulaştırıldı.

Kampanyanın finali olarak yapılan basın açıklamasında, kampanya sonucuna dair aktarılan yapılarak **"Yetimin hakkını değil, işçinin hakkını istiyoruz. Desa'da, Novamed'de direnen ve kazanan bizdik, TEKEL'de de kazanan biz olacağız!"** açıklamasında bulunuldu. Eylem alkış ve sloganlarla sona erdi. (Mersin)

Çiçek tazeliğindeki direnişimizdir bu...

Yaklaşan 8 Mart vesilesi ile TEKEL'de onuruyla direnen işçi **Havva Gök** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Bir kadın işçi olarak çalışma yaşamınızı anlatır mısınız?

- Adanalıyım ve Adana TEKEL Sigara Fabrikası'nda 20 yıl çalıştım.

Bu 20 yıl içinde TEKEL'in birkaç şubesinde çeşitli bölümlerde çalıştım. Orada dört kişinin yapacağı işi tek kişi yaptık. Bu noktada çeşitli ödüller bile aldık. Adana gibi sıcak bir bölgede üzerimizdeki kıyafetlerimizi devamlı değiştirerek çalıştık. Ama yeri geldiğinde sigara ihtiyacımızı dahi karşılayamadık. Adana gibi, üretimi ile ödüller kazanan bir fabrikada çalışıyorduk ama 17 yıl sonra sigara fabrikaları özelleştirildi. Özelleştirme adı altında aslında bütün üretimi sektöre uğratıldı. Bu özelleştirme sürecinde işyerini 6 gün terk etmemeye eylemi yaptık. O süreçte polislerin gazına, copuna maruz kaldık. Ama kadın erkek el ele buna karşı direndik.

- Direniş boyunca bir kadın olarak nelere maruz kaldınız?

- Bizim fabrikamız kadın ağırlıklı bir fabrikaydı. Bu durum karşısında her işe kadınlar veriliyordu. Yemekhanesinden temizliğine her işte çalıştık. Her şeye rağmen

biz işimizi seve seve yaptık. Çünkü bu bizim ekmeğimizi. Ama 17 yıl sonra fabrikamız kapatıldı ve kendi bölgesinde yaprak tütüne verildi. Bizler Başbakanın önünü **"fabrikamız kapatılmasın"** pankartı açarak kapattık. Burada polis saldırısı ile karşı karşıya kaldık. Bunun üzerine cezalandırıldık. 150 arkadaşım İskenderun'un Madenli köyünde bulunan tütün deposuna sürüldü. 1 yıl boyunca burada çalışmak zorunda kaldı. Kadınların çalışması buralarda imkânsızdı. Bu işyerinde ne oturacak yer ne bir yemekhane ne de lavabosu vardı. Burada kendi imkânlarımızla burayı yaşanır hale getirdik. Yol ücreti bana ait olduğundan maddi sıkıntım artarken bedenim

işyerinde, yolda, evde bitkin düşüyordum. Sabahın 4 ünde kalkıp 20 dakika servise yürümek zorunda kalıyordum tek başıma. Her gece çeşitli tacizlere maruz kalıyordum. O süreçte polisler üzerime araba sürdüler. Ama bunlara rağmen yılmadım.

- Şu anki sürece nasıl geldiniz?

- Sürgünün ardından 1 yıl sonra sendikamızın da devreye girmesi ile birlikte Adana Yaprağına tekerrardan geldik. Ama 6 ay sonra kapatılma kararı ile karşılaştık. Yine yılmadık, yine kadınlar en ön saflarda mücadele ettik ve direnişi buraya taşıdık. 2 aydır buradayız. İşte biz bu sürece böyle geldik. İlk aylık grevine girenlerden biri benim, 4 gün kaldım açlık grevinin ertelenmesi ile çadırlara dönüş yaptım.

- Yaklaşan bir 8 Mart süreci var, neler söylemek istersiniz?

- Biz kadın işçiler olarak buradan gitmeyeceğiz. Sonuna kadar direneceğiz. Yaşamak hakkımız ve özlük haklarımızı alacağız. Burada kadın erkek omuz omuza direniyoruz. Tüm emekçi kadınların 8 Mart'ını kutlayan kadınları ikinci sınıf vatandaşta görmeye anlayışını kırmaya ve dünyanın her yerinde en ön saflarda mücadele etmeye çağırıyorum. (Ankara)

YORUMSUZ

1 Şubat: İstanbul-Şişli'de çete davalarına bakan **Ece Arslan** adlı avukat evinde ölü olarak bulundu.

2 Şubat: Ankara'da öğretmenlik yapan **Neşe Yılmaz**, kısa boylu olmasından kaynaklı bunalıma girerek intihar etti.

2 Şubat: Hatay Narlıca'da, 13 yaşındaki bir kız çocuğu, yaşadığı köyün imamı tarafından cinsel tacize uğradı.

2 Şubat: Van Özalp'te yaşayan **Fatma Uçar** adlı genç kadın, sürekli şiddet gördüğü babasını tabancayla vurarak yaraladı. Ardından da kendini vurarak intihar etti.

3 Şubat: Kırklareli'de yaşayan ve Bursa'daki abisinin ziyaretine giden 17 yaşındaki **Emel Ünver**, bulunamadı. Ailesi, Ünver'in evli bir akrabaları tarafından kaçırıldığını söyledi.

4 Şubat: İzmir'te, **Elif Şişman** adlı kadın, borcunu ödeyemediği "arkadaşı" Engin Toraman tarafından boğazı kesilerek öldürüldü.

4 Şubat: Antalya-Alanya'da yaşayan **Dilek Kilit**, ailesiyle tartışması sırasında evden kaçmaya çalışırken evinin balkonundan düşerek hayatını kaybetti.

5 Şubat: Adana'da, **Ebru Şahin**, boşanma davası açtığı eşi tarafından trafikte "pusu kurulumu" kurşunlanarak öldürüldü. Şahin'in "eşinin"; 4 yıl önce üniversitedeyken, kendisini kaçırıp tecavüz eden kişi olduğu ve tecavüzcüsüyle evlendirildiği ortaya çıktı.

5 Şubat: İstanbul-Esenler'de yaşayan **Meryem Seyhan**, önce içki masasında babasını öldüren, ardından da evlerini basan babasının arkadaşı tarafından tecavüz edildikten sonra öldürüldü.

O esnada evde bulunan anne **Bakiye Seyhan** da yine eşinin arkadaşı tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

6 Şubat: Antalya'da 10 yaşındaki bir kız çocuğu, köyün imamı tarafından cinsel tacize uğradı.

6 Şubat: Yalova-Armutlu'da yaşayan **İnci Bilici**, "su vermediği" gerekçesiyle eşi tarafından bıçaklanarak öl-

dürüldü.

6 Şubat: Erzurum'da doktor olan **Buket Tasmacıoğlu**, hastanedeki odasında ölü olarak bulundu.

7 Şubat: Şırnak-Cizre'de, zorla evlendirilmek istenen **Gülbahar Karakoyun**, kendini asarak intihar etti.

8 Şubat: Urfa'da yaşayan **Dilek Kılıç**, babası tarafından tartıştığı gerekçesiyle önce fiziksel şiddete uğradı, sonra da ayaklarından zincirlendi.

8 Şubat: Tekirdağ-Çerkezköy'de yaşayan **Gizem Milli**, erkek arkadaşıyla tartıştıktan sonra kendini vurarak intihar etti.

10 Şubat: Antalya'da okuyan üniversite öğrencisi **Ümmü Gürci**, sahil kenarındaki 35 metre yükseklikteki falezlerden atılarak intihar etti.

10 Şubat: Denizli'de yaşayan **Zeliha İdil**, erkek arkadaşıyla birlikte ilaç içip, kendisini asarak intihar etti. İdil'in

babası TEKEL işçisi olan Emin İdil, o sırada Ankara'da direnişliydi.

11 Şubat: Zonguldak'ta, 14 yaşındaki **B.K** adlı çocuk, 2 yıl önce dayısı tarafından tecavüze uğramış, hamile kalmış ve doğan bebeği yurda vermiş. Sonra zorla evlendirilmek istenen B.K. evden kaçarak, bu kez de 3 kişi tarafından cinsel istismara maruz kaldı.

11 Şubat: Bolu'da yaşayan **Dursun Çetinkaya**, kocasıyla kredi borçları yüzünden "sürekli" tartıştığı gerekçesiyle, oğlu tarafından tüfekle vurularak öldürüldü.

12 Şubat: Adana'da yaşayan **Emel Ekin**, eşinden sürekli şiddet görüyordu ve 3 kez eşi hakkında şikayet te bulundu. Ancak devletin korumaya "gerek duymadığı" Ekin, eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

12 Şubat: Şırnak-Beytüşşebap'ta, 15 yaşındaki **A.A**, korucu olan babası-

nın silahıyla intihar etti.

12 Şubat: Diyarbakır'da üniversitede okuyan **E.A**, Dicle Nehri'ne atılarak intihar etti.

12 Şubat: Mardin-Nusaybin'de **M.E** adlı genç bir kadın, intihar girişiminde bulundu.

13 Şubat: Malatya'da yaşayan ve ilk ay önce imam nikahıyla "evlenen" **B.K**, kendini evinin tavanına asarak intihar etti.

13 Şubat: Osmaniye'de, 2004 yılında kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınamayan **Selma Saçmalı'nın**, kendisini aldattığı gerekçesiyle sevgilisi tarafından boğazı kesilip, daha ölmeden toprağına gömüldüğü ortaya çıktı.

14 Şubat: Almanya-Köln'de yaşayan **Gülhan Şancı**, tartıştığı eşi tarafından bıçaklanarak öldürüldü.

Kölelik zincirlerimizden Ayferleşerek kurtulabiliriz!

Takvimler 8 Mart 1999'u gösterdiğinde ise, tarih,

bir 8 Mart direnişine daha şahit olacaktı.

Sistemin kadına biçtiği rolü reddederek mücadeleyi

seçen, bununla da kalmayıp devlete karşı dağa çıkan ve

silaha sarılan Ayfer Celep, Münire Sağdıç ve dağların

"Polat"ı Kemal Tutuş; TC ordusunun Tokat'ın

Bağderesi köyünde hazırladığı pusuya düşüp

çatışarak şehit düşeceklerdi.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, kadınların

kurtuluşuna giden bu savaşa düşen Proletarya

Partisi'nin yiğit savaşçıları, 8 Mart'ı daha anlamlı kıla-

caklardı.

Takvimler 8 Mart 1857'yi gösterdiğinde, ABD'nin Newyork kentinde 40 bin işçi direnişeydi. Kadının ucuza mal edilen emeğinin en çok kullanıldığı sektörlerden olan konfeksiyon ve tekstilde çalışan ve -elbette ki- çoğunluğunu kadınların oluşturduğu işçilere saldırıldığı sırada, fabrikada bir yangın çıktı. Direniş, alev alev sürüyordu. Yine ezici çoğunluğu kadın olan 129 işçi, bu yangında yaşamını yitirerek işçi sınıfı mücadelesinin kanlı sayfalarında unutulmaz yerlerini aldılar. Ve bu tarihten önce herhangi bir gün olan 8 Mart, bu olaydan sonra işçi sınıfının, özelden kadın işçilerin mücadelesinde unutulmaz bir gün oldu! Clara Zetkin'in çabaları sonucu 100 yıl önce, emekçi kadınların mücadele günü ilan edilmesiyle direniş simgesi oldu.

Takvimler 8 Mart 1999'u gösterdiğinde ise, tarih, bir 8 Mart direnişine daha şahit olacaktı. Sistemin kadına biçtiği rolü

reddederek mücadeleyi seçen, bununla da kalmayıp devlete karşı dağa çıkan ve silaha sarılan **Ayfer Celep, Münire Sağdıç** ve dağların "**Polat**"ı **Kemal Tutuş**; TC ordusunun Tokat'ın Bağderesi köyünde hazırladığı pusuya düşüp çatışarak şehit düşeceklerdi. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, kadınların kurtuluşuna giden bu savaşa düşen Proletarya Partisi'nin yiğit savaşçıları, 8 Mart'ı daha anlamlı kılacaklardı.

Zincirlerini parçalayan devrimci kadın; Emine

Biz kadınların devrim mücadelesi içinde yer almamız, yüzyıllardır boynumuza vurulan zincirleri tek tek parçalamamız demektir. Kölenin kölesi, sömürülenin sömürüleni olmamız, zincirlerimizi parçalamada yoğun ve ısrarlı bir çaba gerektirmektedir. Bu savaşı veren kadınlar, devrim mücadelesinde ön saflarda yer alarak, göğün tamamına sahip olmanın yolunda birer meşale olmaktadır.

Bu kadınlardan biri de **Ayfer Celep**'tir. Bu coğrafyada yaşayan emekçi kadınlardan biridir o. Türk ve Sünni kökenli köylü bir aileden gelen Ayfer yoldaş, devrim mücadelesindeki duruşu ve savaşı ile kadının her türlü köleliğe karşı çıkışının temsilcilerinden biri olmuştur.

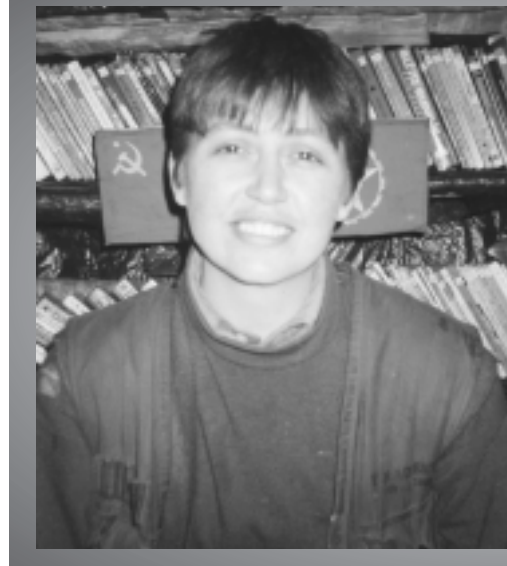
Yoksulluk içinde dünyaya açtığı yeşil gözlerinde inatçılığın izleri okunurdu. Yaşama tutunmada, yaşama sahip çıkmada inat etmenin o ışıltılı güzelliği ile gülümsedi. Bir köylü kadınıydı o, tarlada çalışırdı. Elleri yara-bere içinde kalır, yine de bırakmazdı. Öğrenciydi aynı zamanda. Lisede tanıştığı devrimci düşünceleri taşıdığı üniversitesinde en çok aranan Sarı Kız'ıydı. Ve orada ilişki kurdu Proletarya Partisi ile...

Karadeniz'de yoğunlaşan gerilla faaliyetleri, onu çok heyecanlandırıyor ve bir an önce dağlara kavuşma isteğiyle dolup taşıyordu. Ancak bunun için bir süre daha beklemesi gerekecekti. Bu sırada da Niksar'da, bir tuğla fabrikasında çok kötü çalışma koşulları altında işçi olur.

'93 yılında, sonunda özlemini çektiği gerilla birliğine katılır Ayfer. Köylü kökenli

olması, fabrikada çalışması onu daha yakın kılar ezilen kadınlara... Bu topraklarda kadınların en sık kullandığı ismi seçer bu yüzden. O, artık dağların ve köylülerin biricik **Emine**'sidir!

Emine yoldaş, devrimci mücadelede kadının erkeğe bağlı olmadan faaliyet yürütmesinin en militan örneği oldu. Sistemin "narin" kadın profilini yıkarak, "ellerinin hamurunu yıkadı" ve mavzerin yıkıcı gücünü, ezilen halk için, ezen patron-ağalara karşı kuşandı. Bununla da yetinmedi, savaş şartla-

rında pişerek dağların komutanı oldu.

Emine, erkek egemen sistemin, kadını her alanda ikinci plana iten ve edilgenleştiren düzenine karşı Proletarya Partisi'nin haykırışı oldu. Faaliyet yürüttüğü köylülerin biricik kızı oldu ama her zaman onların gözünde kadınlığından çok devrimciliğinin ön plana çıkması için mücadele verdi ve bunu sağladı.

Şehirlerin "Kara kızı", dağların "Meral"i

Ayfer Celep yoldaşın

halkasını daha kırarak gerillaya katılarak, dağların "Meral"i olur.

Henüz 17 yaşındayken yüreğini gerillaya, sırtını dağlara yaslayan **Kemal Tutuş**; "Polat" adıyla kısa sürede savaş koşullarında gelişmiş ve gerilla birliklerinde öncü olarak görevler almaya başlamıştı.

Emine, Meral, Polat... Emine'nin komutanlığında köylere giden halk ordusu birliği; 8 Mart 1999'da, Tokat'ın merkeze bağlı Bağderesi Köyü'nde TC ordusunun pususu sonucu çıkan çatışmada yiğitçe savaşarak şehit düştüler. Direnişle yara-

olarak sürdürdüğü faaliyetlerini 1994 yılında daha bilinçli bir mücadeleye dönüştürdü.

İsviçre'nin Basel kentinde yerel faaliyet yürüten **Kenan Demir**, çalışkanlığı, dürüstlüğü ve düzenin kendisine sunduğu imkânlarla karşı verdiği amansız mücadelesi ile öne çıkıyordu. **Özgür Kemal Karabulut** ve komünist önder **Mehmet Demirdağ**'ın şehit düşmesi onu derinden etkiledi. **5 Mart**

1998'de İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı-devrimci asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü. Yaşamından çok etkilendiği **Özgür Kemal Karabulut**'a olan ilgisinden dolayı yoldaşları ona **İsviçre'nin Özgür**'ü diyordu.

Haydar Sönmez

1957'de Dersim Mazgirt Yetimliği köyünde dünyaya gelen

Haydar Sönmez, 1980 öncesi Dersim'de gerçekleştirilen toprak işgalinden sonra tutuklanarak Hozat Hapishanesi'ne konuldu. Sönmez (Altındış) 6 ay sonra çıktığından mücadeleyle kaldığı yerden devam etti. İşbirlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla düşmana ihbar edilmesi üzerine gözaltına alınarak Şubat 1982'de işkencede katledildi.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kenan Demir

2 Mart 1970 tarihinde Erzincan'da doğdu. İlk öğrenimini köyünde tamamladıktan sonra 1984 yılında ailesi ile birlikte İsviçre'ye yerleşti. Buradaki kısa öğrenim hayatından sonra çalışmaya başladı. 1989'da Partizanlarla ilişki kurdu. İlk dönemler sadece taraftar

Pusula

Devrimcilerin görevi UMUDU büyütmeektir!

Devrim ve sosyalizm mücadelesine dair genel değerlendirmeler yaparken, 20. yüzyılda yaşanan zaferlerin ardından alınan geçici yenilgilerin yaratmış olduğu olumsuz atmosferi asla göz ardı etmemek gerekir. Çünkü; her yenilgi beraberinde bir yıkım getirir. Eğer yenilgi psikolojisi uzun yıllara yayılırsa, devrimci militanlarda, ileri kitlelerde ideolojik bir kırılmaya, umutsuzluğa yol açabilir. Ve bu tablo kaçınılmaz olarak kitlelerle devrimciler arasındaki bağları zayıflatır.

Şu açık ki; böylesi süreçlerde gerici dalgası daha bir yükselir, geniş yığınları etkisi altına alır. Ulusal ve mezhepçi anlayışlar kitleler içinde daha çok itibar görmeye başlar. Ki bu kendi içinde anlaşılır bir durumdur. Çünkü tarih boşluk tanımaz. Proleter önderlikli veya demokrat devrimci hareketler oynaması gereken tarihi misyonlarını oymaktan uzaklaşırsa, egemen burjuva sistemin zulmüne karşı, ufkunu sistem için mücadeleyle sınırlı, sınıf dışı hareketleri gelişimi için uygun zeminler yaratır. Bazı istisnalar dışında özellikle son süreçte yarı-sömürge ve

sömürge ülkelerde yukarıda altını çizdiğimiz sınıf dışı hareketlerin bu denli gelişmesi tam da bu somut koşulların ürünüdür. Bu somut koşulları göz ardı ederek devrim ve sosyalizmin ölüm ilanlarını verenlerin gerçeğin tokadını yiyecekleri muhakkaktır. Nitekim son kriz ile birlikte Marks'ı hatırlar olduklar. Marks'ı hatırlamak kapitalizmin alternatifi, mezar kazıcısı olan proletaryayı, sosyalizmi hatırlamak anlamına gelir. Bu durum açıktan ifade edilmese de gerçek budur.

Elbette ki bu gerçeklere dikkat çekmek kesinlikle bir umutsuzluğun ifadesi değildir. Tam aksine tüm sorunların çözümünü nesnel olgularda arama hassasiyetidir. Nesnel olgulara dayanmayan hiçbir politika ileri, devrimci hamleler için öncü-köprü görevini göremez. Dolayısıyla sınıf bilinçli proletarya düşmanın, kitlelerin, kendi subjektif güçlerinin durumunu hesaba katmayan tüm mücadele taktiklerini reddeder. Somut koşullar üzerinde yükselmeyen-ondan beslenmeyen tüm taktikler başarısızlıkla sonuçlanır. Bu genel bir olgudur. Bazı istisnai durumlar bu

gerçeği değiştirmez.

Bu genel anlayış çerçevesinde baktığımızda kimi yanlış anlayış ve kavrayışlara göz atmak gerekmektedir: **Birincisi** krizle birlikte devrim cephesinde büyük fırtınalar kopacağı yanılgısıdır. Hiç şüphesiz kriz devrim için büyük olanaklar yaratır. Ama bu olanakların varlığı ancak proleter bir çizgiyle, proleter bir önderlikle anlam kazanır. Stalin yoldaşın şu saptamaları değerlendirmelerimize ışık olmalıdır: "**Devrimin zaferi hiçbir zaman kendiliğinden gelmez. Onu hazırlamak ve mücadeleyle kazanmak gerekir. Ve onu hazırlayabilecek ve kazanabilecek olan da yalnız güçlü bir proleter devrimci partidir. Öyle zamanlar olur ki, durum devrimci bir durumdur, burjuvazinin iktidarı temellerine kadar sarsılmıştır ama yine devrimin zaferi gelmez, çünkü proletaryanın yığınlarına önderlik edecek ve iktidarı ele geçirecek kadar güçlü ve otorite sahibi devrimci bir partisi yoktur. Bu gibi 'durumların' meydana gelebileceğini sanmak akılsızlık olur.**"

Bu demektir ki; proletaryanın zaferi için nesnel koşulların varlığı temel bir sorundur. Ama bu da tek başına yetmez. En az bunun

kadar önemli olan proletarya partisinin geniş yığınlar içindeki etki düzeyidir, önderlik kapasitesidir. Subjektif öğeler anlamında geriliklerin yaşandığı bir ülkede krizin devrime yol açması beklenemez. Bu anlamıyla devrimci ve komünist hareketin bu kriz sürecinden sınıf savaşımı lehinde yararlanma düzeyi mevcut güçlerinin etki düzeyiyle orantılı olduğunu ifade etmenin daha gerçeğe yakın bir değerlendirme olduğunu düşünüyoruz. Burada önemli olan tüm yetersizliklere ve yetmezliklere rağmen mevcut olan kapasitenin sonuna kadar zorlanmasıdır.

İkincisi, bazı küçük-burjuva hareketlerin içinden geçilen sürecin gerçekliğini kavrama -ki bunların kendi gerçekliklerini kavramaları daha acil bir sorun haline gelmiştir- yerine subjektivizm hastalığı eşliğinde küçük şeylerle mutluluk törenleri yapmasıdır. Elbette ki küçük şeylerde dahi devrimci bir heyecan duymak kötü bir şey değildir. Burada kötü olan bu küçük şeylerin heyecanına kapılarak kendi gerçekliklerini unutma yanılgısıdır. Kendi gerçek durumunu unutup, eleştiri adı altında kendi dışındaki herkes hakkında ideolojik ölüm ilanı vermek, küçük burjuva hastalığıdır. Bu hastalık bazı dönemlerde öyle bir hal alıyor ki; eleştiriler yanlışları düzeltme değil, "bittiller, dağılıyorlar" temelindeki

değerlendirmelerle kitlelerin devrimcilerle, komünistlerle karşı duydukları güvensizliği derinleştirme rolünü oynuyor. Bu çok tehlikeli bir yaklaşımdır. Proleter devrimciler bu tür eleştiri yöntemlerini her koşulda yadırmalı ve bu yanlış yöntemlere karşı mücadelede tavizsiz olmalıdır. Eleştirilerinde yapıcı olmalı, devrim ve halk güçlerini yıpratmayacak, saygınlığını zedeleyecek eleştiri üsluplarından uzak durmalıdır. Şu bir gerçek ki, koşullar nasıl olursa olsun, devrimciler ve komünistler umudun temsilcisi olduklarını söyleyen ve pratikleriyle ortaya koymalıdır. **Umutsuzluk, karamsarlık havasını yaymak devrimcilerin işi değildir.**

Bu gerçekleri görmek, bu gerçekler ışığında şekillenmek, tarihi tecrübeleri özümsemeyi, ideolojik, siyasal örgütsel olarak donanmayı gerekli kılıyor. Tüm bu konulardaki zayıflıklar, gerilikler ne bugün karşı-devrim cephesinde yaşanan gelişmeleri ne de devrim cephesinde olup bitenleri doğru bir tarzda analiz etmemize hizmet eder. İşte esas problemler de bu noktada başlıyor. Yani, yıkıcı saldırılar geniş kapsamlıdır ama buna karşı mücadeledeki donanımlar bir zayıflık söz konusudur. Oysa kapsamlı saldırılar güçlü donanımlarla, kararlı savaşımlarla püskürtülür.

ATEŞ ÇEMBERİNDEKİ ÜLKE; FİLİPİNLER (2)

Gerillaya Yolculuk

Evet asıl heyecan 7 Ekim Çarşamba günü başladı. On iki saatlik bir yolculuktan sonra nihayet Lagazpi' ye ulaştık. Burası Bicol bölgesinin başkenti.

Bir buçuk saatlik bir yolculuğumuz daha vardı. Minibüsümüz Lagazpi şehrini geride bırakarak yükseklere doğru yol alalı bayağı olmuştuk. Nerede incecikimizi bilmediğimden, çok ormanlı yerler geldiğinde acaba burada mı incecik diye düşünüyordum. Ne de olsa gerillaya gidiyorduk. Ama yolda ormanlık alanlardan inmeden küçük bir şehre geldik.

Burada yeni bir rehberimiz daha oldu. Sürecüsü dahil 6 kişinin bindiği bir saat süren motor bisiklet yolculuğundan sonra bir köye vardık. Çatısı yapraklardan, duvarları tahtadan bir evin içine girdik nihayet. Kimseler görmesin diye mutfağa alındık. "Bizim kitlemiz ama olsun. Yabancı görünce..." diye açıklama yaptı arkadaşlarımız. Piriñç ve haşlanmış etten oluşan bir tencere yemek bizi bekliyordu. Mutfak tezgahı aralıklarla bir araya getirilmiş ağaçlardan yapılmıştı. Yıkılan buluşların suyu hemen bu araçlardan yarısı dışarı yarısı evin altına akıp gidiyordu.

Yolculuk tekrar başladı. En önde 19 yaşında bir genç, onun arkasında yüzünde gülüşü hiç ama hiç eksilmeyen genç kızımız, tercüman arkadaşı, ben ve benim arkamda da **Alışa** ve bütün yolculukta bizimle olan **Karla**. Büyük muz yaprakları, palmyeler arasına tam heyecanla yürümeye başlayalı iki üç dakika oldu ki arkadan bir kişi Alışa'ya bir şeyler söyledi. Alışa geri dönmemi gerektiriyordu. Meğer geçeceğimiz yolda o anda köyün öğretmeni koşu yapıyor ve öğretmenin bizi görmemesi gerekiyordu. Ne de olsa devletten memur. Kısa bir süre sonra öğretilen koşunun bittiği haberi gelince yolumuz yeniden açılmıştı. Yine aynı sıralamayla yola devam ettik. Doğanın süper güzel görüntülerine bir de önmümüzdeki gençlerin sürekli gülüşleri karışınca yolculuğumuz daha da güzelleşiyordu. Bir saatlik yürüyüşten sonra bir köye vardık. Üç yandan sirtını yüksek dağlara dayamış bir köy. Şimdilik kaydıyla son durağa geldiğimiz söylendi. Evin yerle aynı yükseklikte olan terasında bir sigara ve bir su içimi oldukça iyi geldi.

Terasta duran M 16 silahları ve palaska görüntüleri arasında bize merhaba diyen gülen yüzler gittikçe artıyordu. Gerilla oldukları aklıma gelmemişti. Burasını kamplara giden yolda bir ön nokta, bir ön cephe, bir milis bölgesi olduğunu düşündüm. Akşam olmuştu. Uzun süredir yemeği pişirmekle meşgul olan Tato arkadaş yemeğin hazır olduğunu söyledi. Piriñç, balık ve çeşitli soslardan oluşan güzel bir akşam yemeği. Yemeğini yiyen hemen herkes kendi tabağını yıkıyordu. Ben de bu kurala uyayım dedim. Ancak, "siz misafirimizsiniz. Misafirlerimize tabak yıkatmayız" denildi. Yemekten sonra kahveli sohbetimiz de başladı. Karşılıklı sorular arasında birbirimizi tanımaya çalışıyoruz.

Zaman geçtikçe kaldığımız köyün normal bir köy olmadığını anlıyordum. Kalabalık bir gerilla grubu, ağır makineli silahlarla bu kadar rahat olamazlardı normal bir köyde. Burası bir ön cephe değildi. Ama nedir burası?

Köyde gerillalar ellerinde lambalarıyla silahları ve sırtlarında çantalarıyla çeşitli noktalara doğru gittiklerinde akşam da bayağı ilerlemişti. Onlar nöbet noktalarına giderken biz

de uyumaya gidecektik. Odamın ve yatağımın hazır olduğu söylendi. Odaya girdiğimde dört ayak üzerinde duran bir yatak büyüklüğünde belki biraz daha büyük tahtalardan yapılmış bir sedir ve üzerinde ince bir bez döşeyim olarak duruyordu. Ama neyse ki bu birazcık sert yatağımın bir yastığı da vardı. Yorgan diye de yine ince bir bez örtü vardı. Yan yatma alışkanlığımla bir an yan dönüp yatmak istedim. Tahtanın sertliği dirseklerime, kaburgalarım ve dizlerime vurunca yan yatmaktan vazgeçtim. Yan yatma alışkanlığını sırt üstü yatmaya dönüştürmemin daha iyi olacağını düşündüm. Tahta üzerindeki bedenimin yüzeyi genişledikçe acılar da biraz daha azalmıştı. Yeni bir yer, yeni bir yatak uyku tutmuyordu. Odamın duvarlarını oluşturan tahtalar arasındaki boşluklardan arada bir hareket eden, yanıp sönen lambaların ışıkları da geceye karışınca uyku yerini bir korkuya, tedirginliğe bıraktı. Bu lambalar neden arada bir yanıp sönlüyordu? Gelen birileri mi vardı? Polis veya asker gelebilir diye miydi bu yanıp sönen ışıklar? Bu ince tahtalardan oluşan ve aralarındaki boşluklar hiçbir kurşundan insanın bedenini koruyamaz düşüncesi de takılınca kafaya, tedirginlik daha da artıyordu. Ne olacaksa olsun düşüncesini biraz daha zorlayarak uyumaya çalışıyordum. Parçalı da olsa bir uyku söz konusu oldu.

Sabah saat beş olunca uyanmalar da başladı. İy, bu geceyi sağlam atlattık. Sabah ilk iş kahve içmektir. Her karşılaştığımız arkadaşın ağzından çıkan kahve içtin mi oldu. Her arkadaş kahve ikramında bulunuyordu.

Sabah kahvaltısında beyaz peynir, zeytin, yumurta, sıcak pide yoktu tabi. Yine piriñç ve kızartılmış balık vardı.

Gün ilerliyor, kaldığımız eve yeni yeni genç kadın ve erkekler geliyordu. Silahların ve insanların sayısı giderek artıyordu. Burasının sıradan bir yer olmadığı artık anlaşılıyordu. Gerçi halen kafamda bizi gerilla kampına götüren kalabalık bir gerilla grubunun bizi almaya geldiği düşüncesi vardı. Ama sohbetler, ilişkiler biraz daha yakınlaşınca sonunda arkadaşlar buranın bir gerilla bölgesi olduğunu söylediler.

Burası gerilla bölgesi

Filipinler'de kurtarılmış bölge veya bölgeler kavramı yok. Bunun yerine gerilla bölgeleri kavramı kullanılıyor. Gerilla bölgeleri, gerillanın denetiminde olan, o bölge halkının gerilla tarafından örgütlendiği, yani kitlenin örgütlü kitle olduğu alanlardır. Bu bölgelerde denetim gerilladadır. Burada gördüğümüz gerillaların rahatlığı da bundan kaynaklanıyordu. Köyde çok sayıda gerilla vardı. Ayrı ayrı evlere dağılmışlardı.

Sabah kahvaltısından sonra görüntü almamız için bazı hazırlıkların yapılacağı söylenmişti. Hevesle bekliyordum. Akşama doğru rahat bir halde bugün için ayarlamak istedikleri çalışmaların olmayacağını, çünkü 40 kişilik bir asker grubunun bizden iki köy uzakta olduklarını söylediler. Ancak şimdilik endişe edilecek bir durumun olmadığı söylendi. Askerlerin köylere gelişleri pek sık olmuyormuş. Bu bölgede köylerde karakollar da yokmuş. Demek ki askerlerin gelişinin önemli bir nedeni olmaydı. Tedirginlik de bundan kaynaklanıyordu. Ancak askerlerin her hareketinin izlendiği, hatta şu anda askerlerin yemek pişirdikleri dahi söylendi. Çalışmalarımız bugün olağanüstü durum nedeniyle yarına ertelendi. Yani gerillaların toplu halde gösterimlerde

bulunacağı ve benim çekimler yapabileceğim çalışmalar yapılamayacaktı bugün.

Fakat Yeni Halk Ordusu hakkında bize komutan arkadaşın bilgi verebileceği söylendi. Komutan 24 yaşında genç, güzel oldukça sevimli bir kadın. Elinde tuttuğu siyah muşambayı bir yerlere tutturduktan sonra yazılı bir şekilde YHO'nda askeri kuralları bize attı. Sonra da başka bir yerde köyün gençlik örgütünün bir toplantısı vardı. Aylık çalışma planları üzerinde tartışıyor, kararlar alıyorlardı.

Geniş muz ve Hindistan cevizi ağaçlarının yaprakları arasında güneş ışınları süzülerek ortalığı yine aydınlattı. Böylece üçüncü günümüze de sağlam girdik. Girdik ama bugün durum biraz daha ciddiye benziyor.

Askerler bize bir köy daha yaklaşmışlardı ve hareket halindeymişler. Kahvaltıdan sonra bir toplantı yapılacağı ve bir durum değerlendirilmesinde bulunulacağı söylendi. Öglene doğru kaldığımız evin yanındaki meydana tam teçhizatlı 28 kişilik gerilla grubu toplandı.

Gerillalar toplantı halindeyken ben de fırsat bu fırsat, biraz görüntü alıp fotoğraf çektim. Ancak bu gruptan hiç kimsenin yüzünün görünmemesi çalışmamı zora sokuyordu. Tabi bu insanların güvenliği her şeyden önce geliyordu. Bu gerilla grubu, deşifre olmamış, hareketli bir propaganda grubundan oluşuyordu.

Toplantıda dağa çekilme kararı çıktı. Ancak çekilme işi öğlen yemeğinden sonra gerçekleşecekti. Herkes çantasını topluyor, son hazırlıklarını yapıyordu.

Yönümüz dağlara...

Saat 17.20 oldu ve parola ve yön numaraları belirlenerek tek sıra halinde yola koyulduk. Ortaya alınmıştı. Daha önce bize tahsis edilen gerillalardan biri önmüde diğeri de arkamda yürüyor. Sorumlu arkadaşların bazıları önmüde bazıları da arkamızda yürüyorlar. Ben ve tercüman arkadaş çok iyi bir şekilde korumaya alınmıştık. Çantalarımızı da diğer arkadaşlara verdiler taşımaları için.

Zemini ıslak, kaygan sık ormanlı çıkışları oldukça dik dağın doruğuna doğru tırmanıyor-

Filipinler'de kurtarılmış bölge veya bölgeler kavramı yok. Bunun yerine gerilla bölgeleri kavramı kullanılıyor. Gerilla bölgeleri, gerillanın denetiminde olan, o bölge halkının gerilla tarafından örgütlendiği, yani kitlenin örgütlü kitle olduğu alanlardır. Bu bölgelerde denetim gerilladadır.

ruz. Tabi zaman zaman düşmeler arasında, terlere boğulmuş bir halde. Bir yandan bacak ağrıları artıyor diğer yandan da nefes alıp veremelerim zorlaşıyor. Su gibi süzülüp dağın doruğuna akan gerillaların yürüyüşüne bakınca zaman zaman utanıyordum. Hiçbir yorgunluk belirtileri, terleme yok gerillalarda. Hele Rambo diye adlandırdığımız gerillaya bakınca iyice kıziyordum kendime. Omzuna 15 kilo silahını ve mermi şeritlerini takmış, sırtında da ağır çantası dudağında sigarası öyle süzülüyor doruklara. Hele komutan Jane ve diğer genç kadınlar bakınca debisi derin hiç dalgalanmayan sular gözümün önüne geliyordu. Sanki hiç bir kıpırdama yoktu. Hantallaşmış bir beden sinirlendiriyordu beni. Hantal bir beden bu dik yükseklikteki dağlara uymuyordu. Basılan zemin de taşıdığım ayakkabıya uymuyordu. Bunun için sık sık kayıyordum ve çabuk yoruluyordum. Ama gerillanın ayağı da ayakkabısı da bu zemine çok uygundu. Ayaklarında taşıdıkları terliklerin bir kez olsun çıktığını göremedim.

Dağın doruğunda olduğumuz için akşam biraz gecikmeli indi üzerimize. Dağın sırtına binmişiz. Yaklaşık 500 metrelik bir mesafede aralıklarla herkes çadırını açtı, hamaklarını astı. Ben ve Tato arkadaş da yanyanayız. Ama bizim asacak hamamız yok. Çadırımız sadece bizi yağmura koruyacak türden. Yani her tarafımızı kapatmıyor. Yatak diye de bir telis torbam var. Üstüme örtmem için de gerillaların kullandıkları türden bir örtük verildi. Birkaç elbisemin olduğu torbayı da kendime yas-tık yaptım. Karanlık tam çökmüştü ki Tato "kitle yemek getirdi" dedi. Onların haberi varmış önceden. Herkese yemek dağıtıldı, üstüne de kahve içildi. **Dağda bile gerillasını**

yalnız bırakmayan bir kitle yaratılmıştı.

Dağda zifiri karanlıkta yemek yemenin de tadına vardıkdan sonra 3-4 metre aşağımızda çadır kuran Bicol Bölgesi YHO sözcüsü ve eşi ve onlardan daha ötede Alışa ve diğer arkadaşlar, üst tarafımızda komutan Jane ve 3 kadın arkadaş, onlardan daha ötede diğer arkadaşlar hepsi birden derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Kimisi uykuya dalmış, kimisi de belki özlemlere.

Birkaç kilometre aşağımızda düz bir alanda ışıklar yanıyordu. Tato bu küçük şehirde askeri karakolun olduğunu söylemişti. Gece ilerledikçe bir o şehrin ışıkları bir de bu sığ ormanda geniş yapraklar arasında bulabildiğim aralıklarda gökyüzünde yıldızlar vardı. Ama orman o kadar sık ki yıldızların ışığı bize yansımıyordu. Karanlığın böylesini hiç görmemiştim. Gözlerim şehrin ışıklarından ve birkaç yıldızdan başka bir şey görmüyordu. Bu ışıklar da bizden uzaktı. Gece 23.30 olduğunda karanlığımıza ay da karıştı. Kocamandı ama onun ışıkları da ormanın karanlığına yetmiyordu. Kafamı bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyorum yapraklar arasında ayı izlemek istiyordum. Ama zor iş. Saatler ilerliyordu ve ay da bizi terk edip gitti. Ateş böcekleri ve tuhaf tuhaf sesler çıkaran böcekler, kuşlarla baş başa kaldım.

Gece bitmek bilmiyor. Yaşadığım yerden yaklaşık 11 bin kilometre uzakta, dünyanın güneş doğusunun son kara ülkesinin dağlarında dayım ve peşiminde askerler. Bu güzel insanların güzel gülüşleri, sıcak tebessümleri, şakaları da geceye teslim olmadan önce aklıma hiç kötü şeyler gelmiyordu. Ama şimdi ben gecede ölüme oturmuyordum. Birden bir görüntü koptu. Ortalık patlama sesleri ve mermi ışıklarıyla aydınlandı. Gülerken vücudu titreyen Salve'nin parçalanmış eli silahına sarılı kalmıştı. Bir ay önce gerilla nişanlı askerler tarafından öldürülen Alışa'nın sigarasının kanlı dudaklarında kaldığını, komutan Jane'nin parçalanmış yüzünden arda sadece bir gülücüğün kaldığını gördüm. Diğer kadın gerillalar avuçlarıyla otları sert biçimde kavramışlardı. Son-

ceğini gösteriyordu adeta.

Bu gençlerin ellerindeki silahları insanlara doğrulatacağını, kurşunlarını kanla ıslatacağını düşünemiyor insan. Aslında öyle de değiller. Ölüme, öldürmeye şiddetle karşılar. Çatışmalarda ancak öldürülmek için kurşun sıkıklarını söylüyorlar. "Bizim amacımız çatışmalarda asker, polis öldürmek değil. Biz onların bedenlerini değil, silahlarını istiyoruz. Aslında askerler de bizim insanlarımız. Onlar için de savaştığımızı anlatıyoruz kendilerine. Askerlerden silahları aldıktan sonra amacımızı açıklıyor ve sonra onları serbest bırakıyoruz" diyorlar.

Bu söylemleri duyunca, çekimlerimizi de bitirip bu konu hakkında biraz sohbet dalıyorduk. Peki, askerlerin silahlarını niçin istiyorsunuz şeklindeki sorumu grubun ortasına atıyorum. Herkes heyecanlı cevaplamak istiyor. Ama birbirlerine karşı duydukları saygıdan bir kişinin konuşmasına müsaade ediyorlar. Nasıl olsa ortak bir cevap olacaktı. Filipin halkının yüzyıllardır feodaller, yabancı güçler tarafından nasıl ezilip sömürüldüğünü anlatıp, halkın topraklarının dahi yabancı şirketler tarafından parselendiğini söylüyor genç savaşı. "Yoksul halkımız feodal ağalar, bürokrat kapitalistler ve yabancı sermaye tarafından sömürülüyor, eziliyor. Topraklarımızı el konuluyor. Evimizden aşımızı, bizden geleceğimizi aldılar. Sağlık hizmeti, eğitim hakkı bizden çok uzak bırakıldı. Bu ülke bizimken biz topraklarımızda göçmen olduk. Haklarımızı dile getirirken de şiddete maruz kalıyor, vuruluyoruz. Dağlara çıkışı biz mi istedik? Ne yapmamız gerekiyor? Kölelik, kabbulleniş bize yakışmaz. Mademki biz halkın en güzel kızları ve oğulları olarak adlandırıldık, bu onurlu savaşımızı sürdürmek zorundayız. Bunun için onların silahlarını istiyoruz" diye devam ediyor. Sonra bir sessizlik oldu. Salve adlı 20 yaşındaki genç dağın doruğundan uzaklara diktği derin bakışlarıyla birden, "yarı-sömürge bir ülkenin çocuğu olmak ne de zormuş" derken aslında çok şeyi ifade ediyordu.

Hüzün, zor koşullar ve sorular bu insanların kafalarında büyük bir bilince çıktığı için sessizlik yerini yine tatlı sohbetlere, gülüşlere ve o tadına varılmaz şakalara bıraktı.

Bir durum değerlendirmesinden sonra köye dönüleceği söylendi. Zaman yine akşam kayıyordu. Yine ortaya aldılar bizi. Fakat bir süre sonra dağın doruğundan bir yılan kıvrımlarıyla inen savaşıların görüntüsünü almak için bir öne bir arkaya koşturup durdum. Bizim için yavaş yürümenin dahi zor olduğu bu dağlarda tempoyu yükseltince bazen ayaklarımız yerine kıçım sert bir şekilde yere çakılıyordu. Böyle olunca gülüşmeler de olmuyor değildi. İniş, çıkıştan çok kolay gelmişti bize. Köye yaklaşmıştık. Bir grup gerilla önceden bir yoklama yaptılar. Köye giriş için bir engel yoktu. Yine dağın eteğinde diğer evlere yan düşen başka bir ev geldik. Ev sahibi yoktu. Ama gerillalar kendi evlerimize gibi davranıyorlardı. Gerilla bölgesi olarak adlandırılan bu bölgelerde kitleler savaşılarına sadece yemek değil evlerini de veriyorlardı.

Kahvaltı, öğlen yemeği derken bizim programdan yine eser yok. Öğleden sonra suratlar biraz ciddileşmeye başladı. Tuhaf bir dalga dolaşır oldu.

Ters yöne giden askerler tekrar doğru yöne yani bize doğru geliyorlardı. Hem de ikinci bir kırk kişilik yeni bir grupla beraber. Yani 80 kişilik bir asker grubu doğru yöne doğru hareket halindeydik.

Bu habere bir de bize yakın bir köyde YHO'nun iki haini ölüme cezalandırdığı haberi eklenince iş daha da ciddileşti. Köyün öğretmeni çeşmeye giden ev sahibimize öldürülenlerden birinin kendi yeğeni olduğunu söyledi. Söylerken de tedirgin ve sanki bir şeylerden de haberi varmış gibi bir hali varmış. Bu öğretmen sırt çantamızı taşıyan bir milise, bu çanta kimin diye soran bir öğretmen. Amerikalıların cevabı öğretmene inandırıcı gelmemişti. Filipinler'in her köşesi Amerikalıların çizmesi altında olduğu için ve Amerikalılar dışında öyle her yerde başka yabancı görmeyenin mümkün olmadığı için milis Amerikalılar cevabını vermiş.

(Devam edecek)

Binlerce işçiden geleneksel NAFTA protestosu

Meksika'da işçiler, dünyanın ikinci büyük ticari anlaşması olan **Kuzey Amerika Ticaret Birliği**'nin (NAFTA) geleneksel protestosunda aynı zamanda 44 bin elektrik işçisinin işten çıkarılmasını ve gittikçe artan hayat pahalılığını protesto ettiler. Başkent Meksiko City'de yoğunlaşan eylemler binlerce işçinin katılımı ile gerçekleşince Meksika'da hayat durdu.

Meksiko City'nin merkezinde başlayan yürüyüş, geleneksel NAFTA protestosu ile birleşerek binlerce

işçinin oturma eylemi ile devam etti. Gösterinin odaklandığı nokta, gittikçe tırmanan pahalılık olurken bir diğer amaç ise Meksika Elektrik İşçileri Sendikası'na (SME) desteklerini göstermekti. SME, geçtiğimiz yılın son günlerinde devlet kuruluşu Central Light and Power Company'de çalışan 44 bin işçisi işten çıkarılan işçilerin sendikası olarak halen mücadelesini sürdürüyor. Nitekim yürüyüş de SME'nin önderliğinde ve Devrimci Kuruluş Partisi ve Ulusal İşçi Sendikasına yakın, ülkenin ikinci en büyük konfederasyonu olan Ulusal Köylü Konfederasyonu'nun desteği ile yapıldı. Diğer şehir ve kasabalarda yapılan gösterilerle de desteklenen eylemde katılımcıların çoğunluğu SME üyesi olurken, sendikalara üye yüzlerce öğretmen de zaman zaman ana yolların geniş kitlelerle trafiğe kapattığı eylemlerde yer aldı. Söz konusu gösteri her yıl NAFTA karşıtı gerçekleştirilen geleneksel protesto ile iç içe geçti. Geleneksel NAFTA protestosu Meksika'da 2003 yılından bu yana kitlesel olarak gerçekleştiriliyor.

Dünya Ekonomik Forumu İsviçre'de protesto edildi

1971 yılından beri her yıl toplanan Dünya Ekonomik Forumu (DEF), bu yıl İsviçre'nin Davos kasabasında **27 Ocak 2010** tarihinde 40. toplantısını gerçekleştirdi. DEF 2010 toplantısının şiarı "**Dünyanın Durumunu Düzelt, Yeniden Düşün, Yeniden Tasarla, Yeniden Kur**".

Bu yıl da Forumu protesto etmek için **23-30 Ocak 2010** tarihleri arasında yerli ve göçmen anti-faşist kurumlar tarafından çeşitli gösteri, toplantı ve yürüyüşler gerçekleştirildi.

Anti-faşist kurumların oluşturduğu ve **İsviçre Türküveli İşçiler Federasyonu** (ITF) olarak da desteklediğimiz Anti-Davos Blok, 30 Ocak 2010 günü İsviçre'nin Basel şehrinde görkemli bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. 1000'e yakın kitlenin katılımıyla yapılan yürüyüş esnasında anti-faşist grupların militan tavrı dikkat çekti. Yürüyüş güzergahı boyunca havai fişek kullanıldı, Basel Kantonal Bank'ın camları kırıldı ve 4 yıldızlı bir otelin camlarına yumurta atıldı. Bu esnasında sivil polislerle kısa gerginlikler yaşanmasına rağmen, polis müdahaleyi göze alamadı.

Yürüyüşün bitişi noktasına gelindiğinde ise DEF'in önemli kararlar aldığı ve Foruma önemli katkılar sağladığı bilinen mer-

kezi olarak da atfedilen binası önünde önce açıklama yapıldı, ardından binanın ön cephesine kapitalizmi ve ekonomi forumu, Davos'u protesto eden pankart asıldı. Ardından binanın giriş kapısına tuğlalardan sembolik duvar örülerek **buradan çıkmazsınız** mesajı verilmek eylem, alkış ve sloganlarla bitirildi. (ATİK Haber Merkezi)

Basel'de devrim şehitleri anması yapıldı

11 Şubat günü Basel'de komünizm ve devrim şehitleri anması gerçekleştirildi. Etkinlikte sinevizyon gösteriminin yanı sıra konuşmalar yapıldı ve Grup Haykırış sahne aldı.

Anma Tertip Komitesi'nin yaptığı açıklamaya göre etkinlikte ilk olarak saygı duruşunda bulunuldu ve ardından sinevizyon gösterimi yapıldı ve günün anlam ve önemine ilişkin bir konuşma gerçekleştirildi. Daha sonra **Grup Haykırış** sahne aldı. (ATİK Haber Merkezi)

Naksalist Hareketi ve Adivasi halkı ile dayanışma eylemleri

Avrupa'nın çeşitli eyaletlerinde Hindistan'daki Naksalist hareket ve Adivasi halkı ile dayanışma eylemleri düzenlendi. Hindistan devleti tarafından başlatılan **Green Hunt (Yeşil Av)** isimli askeri operasyonların Naksalist ve Adivasi direnişlerini şiddet yoluyla bastırmayı hedeflemesi tepkileri beraberinde getirdi. ATİK inisiyatifinde başlatılan dayanışma eylemlerinde, Green Hunt operasyonlarının yeni katliamlar anlamına geldiği belirtilerek, operasyonların derhal son bulması istendi.

Almanya'nın Frankfurt, İsviçre'nin Bern, Fransa'nın Paris, İngiltere'nin Londra ve Avusturya'nın Viyana kentlerinde ATİK faaliyetçileri, diğer demokratik kurumlarla birlikte Hindistan'da HKP(Maoist) önderliğinde geliştirilen direnişin yeni operasyonla bastırılmaya çalışılmasına tepki gösterdi.

Yapılan açıklamalarda, başta Kobad Ghandy olmak üzere birçok devrimci ve de-

mokrat kişi ve aydınların baskı ve işkencele- re maruz kaldığı dile getirilerek, tutuklan- ların derhal serbest bırakılması istendi.

Frankfurt'da yapılan ve saat 10.00'da başlayan eylem Almanya Marksist-Leninist Parti(MLPD), ADHF, AGIF ve BİR-KAR destek sundu. Eylemde MLPD Merkez Komitesi adına açıklama yapıldı ve MLPD'nin HKP (Maoist)'le dayanışma içinde olduğu vurgulandı.

İngiltere'nin başkenti Londra'da da bir etkinlik organize edildi. İran Halkın Fedaileri Aktivistleri, Londra Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (UPOTU-DAK), Britanya İnan Demokratik Anti-Emperyalist Örgütü, Büyük Britanya Hindistan- lı İşçiler Birliği (IWA-GB)'nin katıldığı protesto Hindistan Konsolosluğu önünde yapıldı. Etkinlikte, tutuklanılanların serbest bırakılması, askeri operasyonların derhal son bulması istendi. (ATİK Haber Merkezi)

Paris'te taksiciler yolları kapattı

Taksi Sürücüler Kolektifi sabah saat 06.00'dan itibaren havaalanı yakınındaki taksilere ayrılan durakları bloke etti. A3 otobölümüne tuz dökülerek trafiğe kapatılırken, Fransa'nın en büyük havaalanı olan Roissy-Charles-de-Gaulle Havaalanı terminallerini bloke etmek için tüm taksi şoförlerine çağrı yapıldı.

Taksiciler Kolektifi, taksiler için Şubat ayında açılışı öngörülen yeni yolcu indirip bindirme yerine karşı tepkilerini dile getiriyor. Paris Havalimanı'na göre taksilere açılan yer sayısının 600'den 1.000'e çıkarılacağını belirtiyor. Bu yeni tedbirle havaalanı taksi şoförlerinin bir yerde toplanması öngörüldü, aynı zamanda 2E ve 2F terminalleri arasındaki taksi istasyonları parkı da kaldırılacak.

Kolektif, bu yeni taksi istasyonunu

istemediklerini belirterek, kendileriyle rekabet içinde olan yük taşıma servisleri moto-taksi ve kaçak taksilerle aynı hakları istediklerini belirtiyor.

Total işçilerinden işgal eylemi

Yine Fransa'da yüzlerce Total işçisi Paris'in La Defence semtindeki Total binasını işgal eylemi yaptı. Total yönetimi, daha önce kararlaştırılan Dunkerque fabrikasının kapatılmasını ertelediklerini açıkladı ancak işçilere göre değişen bir şey olmayacak. İşçiler fabrikanın kapatılmasını engellemek için her şeyi yapacaklarını söylüyorlar. İşgal eylemi sırasında eylemcilerden bir heyet Total yönetimi tarafından kabul edildi.

Sendikalar Fransa'daki altı rafineriye grevin yayılmasını amaçladıklarını bildirdi. CGT sendikası sorumlusu Benjamin Tange, eylemi bu boyuta taşımak için desteğe ihtiyaç duyduklarını belirtti.

Sindhuli'de tarihi miting

Nepal'in Sindhuli bölgesinde Maoistler **24 Ocak** günü büyük katılımlı bir miting gerçekleştirdiler. Bu mitingler ülkenin her yerinde sivil üstünlük ve ulusal bağımsızlık mücadelesinin 4. aşama-

sındaki kampanyanın bir parçası olarak gerçekleştiriliyor. Sindhuli de tarihsel olarak oldukça önemli bir bölge. Zira 1824 yılında bu bölgede Kral Jaya Prakash Malla'ya yardımcı olmak için davet edilen İngiliz işgal güçlerine karşı önemli bir askeri zafer kazanılmıştı. Mitingde Başkan Prachanda, Nepal'in iç işlerine karışan yabancı güçlere ve halka önemli bir tarihsel mesaj ilettili.

Hollanda'da öğrenciler çeşitli şehirlerde bulunan üniversite ve yüksek okulları işgal etti. Temel öğrenci yardımının kesilmesi planlarını protesto eden öğrenciler **Utrecht, Amsterdam, Rotterdam ve Nijmegen** şehirlerinde işgaller gerçekleştirdi. "**Eğitim hakkın için savaş**" pankartı eylemlerde dikkat çekti.

Utrecht

Utrechtli öğrenciler üniversite girişini sandalye ve masalarla kapatarak barikat kurdu ve çalışanları dışarıda

bıraktı. Öğrenciler binanın 3 katına dağıldılar ve binaya "**İşgal edildi**", "**Öğrencilere daha fazla söz hakkı**" yazılı pankartlar astılar.

Amsterdam

Amsterdam Üniversitesi'nin Oudemanshuispoort'taki kolej salonu da işgal edildi. Buradaki öğrenciler işgallerin ne kadar süreceğini belli olmadığını belirttiler.

Nijmegen

Radboud Üniversitesi'ni de işgal eden öğrenciler burada temel ödenegin kaldırılma planlarının öğrenci-

Hollanda'da okullar işgal edildi

nin geleceğiyle oynamak anlamına geldiğini söylediler. Nijmegen'de aynı zamanda öğrenciler yürürlüğe konulması istenen bağlayıcı tavsiye kararına da karşı çıkıyorlar.

Rotterdam

Erasmus Üni-

versitesi'nde 11.30 sularında işgal edilerek "**İşgal edildi**", "**Öğrenci Ödeneğini kaldırmak mı? Hiç sanmıyorum!**" pankartları asıldı. Burada da öğrenciler okul yönetiminin hükümetin eğitim alanındaki kısıtlamalarına karşı çıkmasını istiyorlar.

Sendikalar destekliyor

Merkezi Öğrenci Sendikası LSVB işgallerin kendileri tarafından düzenlenmediğini, ama hepsini desteklediklerini açıkladı. Aynı zamanda ülkenin en büyük işçi sendikası Abvakado FNV, öğrencilerin taleplerini destek-

lediklerini açıkladı. FNV, son yıllarda yapılan kısıtlamalarla iş olanaklarının azaldığını, öğretmen ve araştırmacılarının kalitesini gerilediğini savunarak, eğitimde kısıtlama değil, yatırım yapılmasını istedi.

Eğitim Bakanı Plasterk ise kısıtlama planlarını araştıran komitelerin sonuçlarının Mayıs ayında çıkacağını söyleyerek, ilginç bir şekilde, "**herkes için ulaşılabilir, yüksek kalitede eğitim sağlamalıyız**" dedi. (ATİK Haber Merkezi)

Evrensel Bakış

Küresel krizin yeni durağı: YUNANİSTAN

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı en ağır krizlerden biri olan günümüzdeki küresel ekonomik kriz etkisini tüm ağırlığıyla sürdürmektedir. ABD'de başlayan ve Amerikan finans sistemini enkaza dönüştüren krizin günümüzdeki ağırlık merkezi ise Avrupa'dır ve krizin yükü yarı-sömürgelere transfer edildikçe krizin ağırlık merkezi giderek doğuya kaymaktadır. Avrupa'da ise krizin en ağır yaşadığı ülke **AB'nin ve Euro bölgesinin en zayıf halkası, Avrupa'nın hasta adamı** olarak da tabir edilen **Yunanistan**'dır. İspanya, Portekiz, İtalya gibi ülkelerle beraber krizden ağır şekilde etkilenen Yunanistan diğerlerine nazara ekonomik altyapısının daha zayıf olmasından kaynaklı en erken havlu atan ülke oldu.

Birçok ekonomist açısından Yunanistan'ın içine düştüğü durum kü-

resel ekonomik krizin yeni bir dalgasını temsil etmektedir. Bununla beraber Yunanistan'ın yaşadığı sorunların kaynağı daha gerilere gitmektedir. Yunanistan Euro'ya dahil olduğunda kamu borcu halihazırda GSYİH'sinden % 100 fazla idi. Geçen sene Yunanistan'ın bütçe açığı % 12,7 ile Euro bölgesinin izin verdiği verilerin 4 katına denkti. Yine toplam ulusal borç ise 259 milyar sterlin, GSYİH'nin % 113'ü ile **İtalya'dan sonra en borçlu ülkedir**.

Yunanistan'ın yaşadığı ağır kriz en başta Euro bölgesinin diğer ülkelerini, başta da Almanya ve Fransa'yı paniğe sürüklemektedir. Benzeri sorunları İspanya, Portekiz, İrlanda, İtalya gibi ülkelerin yaşıyor olması nasıl bir çözüm reçetesi konusunda daha da karmaşıklaşmasına sebep olmaktadır. Yunanistan'ın kurtarılması diğer

ülkeler için de benzeri çözümün gündeme gelmesine sebep olacaktır ve AB'nin tüm bu ülkeleri borç ve yardım vererek kurtarması mümkün değildir. Buna karşın çaresizlik, krizi biraz daha erteleme derdi bu sonucu belli "**çözüm**"ün kabul edilmesine neden olmuştur.

Bu amaçla Yunanistan'ın yaşadığı sorunların yayılmasını engellemek ve Euro'yu korumak amacıyla 11-12 Şubat tarihlerinde Euro'yu kullanan 16 ülkenin başbakanları ve finans bakanları "resmi olmayan" bir toplantıda bir araya gelerek **Yunanistan'ı kurtarma** kararı aldılar. Böylece Euro'nun değerini koruma ve "küresel yatırımcı" gibi masumane bir isimle nitelendirilen asalak spekülörleri rahatsız etmeye kaygısı ön plana çıkmıştır.

Toplantıda alınan karara göre IMF devreye sokulmayacaktır. Çözüm tamamen "Avrupalı" bir çözüm olacaktır. Bu nedenle esas yükü Fransa ile birlikte Almanya üstlenmektedir. Ancak Almanya hep iç kamununun muhalefeti hem de koalisyonunda yaşanan sorunlar nedeniyle bu

görevi isteksizce kabul etmektedir. Bunun nedeni hem Almanya da ciddi ekonomik sorunlar yaşamaktadır. 1995'den bu yana nüfusu ilk kez azalan Almanya'da vergi gelirlerinin düşmeye başlaması ve 118 milyar dolarlık bütçe açığı Almanya'nın geleceğinin de parlak olmadığını göstermektedir. Geçtiğimiz hafta Almanya'nın dünya ihracat şampiyonluğunu Çin'e kaptırması da bu anlamda gerilemenin bir delili olarak yorumlanmıştır.

Bunun yanı sıra bu "kurtarma" planlarının sonu belli değildir, çünkü büyük borç yüküne sahip olan sırada çok sayıda ülke beklemektedir. Çünkü bu durum "yatırımcılarda" diğer ülkeler batarken de AB'nin devreye gireceği beklentisini oluşturacaktır ve Euro'nun istikrarını bozacaktır.

Brüksel'deki toplantıda yardım karşılığında Yunanistan'a sert reformlar yapması doğrultusunda şartlar sunulmuştur. Yunanistan Başbakanı Papandreu da bu konuda kararlılığını bildirmiştir. Dolayısıyla krizin Yunanistan'da da emekçi kitlelere daha fazla yıkılacağı anlaşılmaktadır. Bunun mücadelecisi ve örgütülü bir

duruş sergileyen Yunanlı emekçiler tarafından ciddi bir dirençle karşılanacağı ise geçen hafta düzenlenen genel grevle kendisini göstermiştir.

Kamu sektöründeki sendikaların daha ufak çaplı reformları engelleyebildiği Yunanistan'da böylesi büyük saldırıların daha ciddi direnişleri beraberinde getireceğini öngörmemiz mümkündür. Zaten sendikalar da yabancı spekülörler için krizin faturasını ödemeyeceklerini belirtmekte ve ülkedeki vergi alımındaki adaletsizliğe vurgu yaparak zengin Yunanlıların daha fazla vergi vermelerini talep etmektedir.

Neo-liberal politikalarla mevcut sınırlı sanayisi yok edilen, tarımı dağıtılan Yunanistan **gemiciliğe, turizme ve borca** dayanarak ayakta kalmaya çalışmaktadır. Bu nedenledir ki küresel krizden de hızlı şekilde etkilenmektedir.

Atina Borsası Başkanı Spyros Kapralos ülkesinin "**yeni bir Lehman Brothers**" olduğu yorumunu yapmaktadır. ABD'deki ünlü yatırım bankası Lehman Brothers'ın iflasının ardından diğer bankaların ardı ardına

batarak krizin derinleşmesine benzer şekilde Yunanistan'daki krizin de domino etki yaparak diğer ülkelere yayılacağını, özellikle büyük borç yükü altındaki Güney Avrupalı üyeleri etkileyeceğini belirtmektedir.

Neo-liberal politikalarla onlarca yıldan borca dayanarak refah sağlayan ve ayakta kalan ekonomiler krize beraber arda ardında teslim bayrağını çekmektedir. Bilgi teknolojideki gelişim sebebiyle ekonomilerin birbirlerine bağlanması ile büyük kârlar elde eden emperyalist kapitalist sistem krizle beraber aynı sebeple hızlı şekilde etkilenmektedir. Dolayısıyla bu aşamada yapılabildikleri yardımların uzun vadeli bir sonucu olmayacağı açıktır.

Burada bahsedilen "yardım" elbette emperyalist kapitalist sistemin halklara ortak saldırılarına işaret etmektedir. Krizin sebebi olan sistemin temsilcilerinin halklara yönelik ortak saldırganlığına karşı anti-emperyalist mücadelenin ve enternasyonal alanda birliği geliştirmenin önemi bugün daha net anlaşılmaktadır.

“Kurşuna dizilen köylülerin tek suçu Kürt olmak ve sistemin ve temsilcisi Muğlalı'nın başkalarına ibret dersi verme hevesidir”

ŞİFRE BUYURMUŞ BİR PAŞA/ VURULMUŞUM HIÇ SORGUSUZ

YARGISIZ...

Faşist Kemalist Diktatörlük kurulduğu günden beri kendi dışındaki kesimlere yönelik katliamların ardı arkası kesilmemiştir. Kendi dışındaki kesimlere her türlü baskı ve zulmü hak görmüştür. Bu elbette faşizmin niteliği gereği oluşan bir durumdur. Tabii ki katliamları yaparken kendi “kahramanlarını” (cellâtlarını) da yetiştirmiştir. Bu “kahramanlar” faşizmin eli kanlı katilleridir. Faşizmin geçmişi ve bu günü eli kanlı katillerle doludur. Eli kanlı katillere “kahraman” sıfatının yakıştırılması tabii ki faşizmin katliamlarına ne kadar hizmet ettiyiyle alakalıdır.

Faşizmin ünlü cellâtlarından biri de **Orgeneral Mustafa Muğlalı**'dir. Kendisi faşist Kemalist diktatörlük kurulduğundan itibaren var olan eli kanlı katil sistemin ünlü cellâtlarından biridir. Her türlü insani duygudan yoksun olan bu cellât, adını en fazla **Sefo Deresi** katliamıyla duyurmuştur. 30 Temmuz 1943'te Van'ın Özalp İlçesi Sefo Deresi mevkiinde Kürt ulusuna mensup 33 köylüyü ellerini, gözlerini bağlayarak kurşuna dizmiştir. Kurşuna dizilen köylülerin tek suçu Kürt olmak ve sistemin ve temsilcisi Muğlalı'nın başkalarına ibret dersi verme hevesidir.

Ahmed Arif de o ünlü Otuz Üç Kurşun şiirinde *“bilmezlikten değil, fukaralık-tan,/ pasaporta ısınmamız içimiz,/ budur katlimize sebep suçumuz/Gayri eşkıyaya çıkar adımız/Kaçakçıya, soyguncuya/Hayına...”* dizelerinde köylülerin suçunu dile getirmiştir. Katledilmeleri için bu yeterliydi; adları da eşkıyaya, hayına çıkmıştı. **“Memleketin çıkarları için babamı bile asarım, bu işe karışanı kırbaçlarım”** diyen Muğlalı'nın 33 köylüyü kurşuna dizdiği katliamda memleketinin çıkarının masum insanları katletmek olduğunu açıkça göstermiştir.

Olayın ardından 23 Şubat 1951'de yargılandığı mahkemede Muğlalı **“bu subaylara emri ben verdim, onların suçu yoktur. Yaptıklarım suç ise tek suçlu benim”** der; ya emri yerine getirmeseydiler diye soran hâkime **“O zaman şakileri ben vururdum”**

cevabını verir. Mahkeme idam kararı verir ancak daha sonra yaş haddinden ceza 20 yıla çevrilir. Muğlalı **11 Aralık 1951** tarihinde hapisahane ölür, ancak adı, bu katliamın sorumlusu olarak halkın nefretle andığı bir isim olarak kalır.

Faşizmin eli kanlı katillerine “kahraman” sıfatlarını yakıştırması olağandır. Tabii ki bu unvanı faşizmin eli kanlı cellâdi Orgeneral Muğlalı da alacaktır. 14 Ocak 2004 yılında Muğlalı'nın 33 Kürt köylüsünü kurşuna dizdiği Van'ın Özalp İl-

yapmış, garnizonun kurulmasına katkıda bulunmuş komutanlarla, Kurtuluş Savaşı'nda görev almış ve o bölgede anıları bilinen komutanların isimlerinin verildiğini” kaydetti. Savunmada “işlem hukuka uygundur. Merhum Muğlalı, işlediği suçtan dolayı cezasını çekmiş ve olayın üzerinden 60 yıldan fazla bir zaman geçmiştir. Merhumun cezasının veya kısıtlamalarının süresiz devam edeceğinin iddia edilmesi hiçbir hukuki ve demokratik değerle bağdaştırılmaz” denildi.

çesinin Jandarma Sınır Taburu kışlasına Muğlalı'nın adını verilmiştir.

Katledilen köylülerin yakınlarının itirazı üzerine açılan mahkemede Milli Savunma Bakanlığı, davada yaptığı savunmada, “kışlalara bölgede başarılı hizmet

Evet, işlem faşizme uygundur. Faşizmde kendi çıkarları dışında hiçbir hak yoktur. Orgeneral Muğlalı'nın adının kışlaya verilmesinin sebebi hizmetleridir. Ama biz biliyoruz ki hizmetin anlamı faşizmin kana bulanmış tarihine ne kadar kan kattığıdır.

Sadece farklı milliyetten olması, farklı düşünmesi faşizmin katletmesi için yeterlidir.

Ermeni milliyetine mensup aydın gazeteci-yazar **Hrant Dink**'i katlettirenler, ardından da tetikçi, kahraman ilan edip boy boy fotoğraf çektirenler, 12 yaşındaki **Uğur Kaymaz**'a 13 kurşun sıkıp katledenler, eli kanlı katil **Mehmet Ali Ağca**'yı hapisane çıkışında bir kahraman gibi karşılayanlar, yol ortasında infaz edilen devrimciler faşizmin dünden bugüne özünden hiçbir şey kaybetmediğini göstermektedir.

Polise taş attıkları gerekçesiyle Kürt çocuklarına yaşlarından katbekat fazla yıl hapis cezası veren, kendi yazdığı hukuka bile aykırı hareket eden egemenler ne kadar demokratik olabilir!

33 Kürt köylüsünü kurşuna diziren ve bunu övünç kaynağı yapan zihniyetle bugün koyun olatmaya giderken 13 yaşındaki Kürt çocuğu **Ceylan Önkol**'u havan topuyla parçalayıp katleden ve ardından bunu bölgenin koşullarına bağlayan zihniyet farklı olabilir mi?

Polise taş attıkları gerekçesiyle Kürt çocuklarına yaşlarından katbekat fazla yıl hapis cezası veren, kendi yazdığı hukuka bile aykırı hareket eden egemenler ne kadar demokratik olabilir! Demokrasimiz geliyor çığırkanlığı adı altında onlarca Kürt siyasetçi ve aydınını tutuklayan, işçi ve emekçilere her türlü zorbalığı, baskıyı uygulayan, yurtsever ve devrimcilere yönelik saldırıları hak gören egemenler istedikleri kadar “demokrasimiz geliyor” diye bağırırlar; biz biliyoruz ki gelişen sadece faşizmin kendisidir.

Biz biliyoruz ki faşist kemalist diktatörlüğün dünden bugüne özünde hiçbir değişiklik olmamıştır/olmayacaktır. Faşizmin tarihinde Orgeneral Mustafa Muğlalı gibi çokça cellât vardır ve bugün de gelecekte de faşizm devam ettikçe Muğlalı gibi faşist cellâtlar hep var olacaktır. Yine biz biliyoruz ki eli kanlı katillerin sonu ancak faşizm yıkılıp yerine halkın iktidarı kurulunca gelecektir.

Tarihten kısa kısa...

- * **22 Şubat 1848**; Paris'te işçiler ayaklandı. İki yıl boyunca Avrupa'yı altüst edecek işçi devrimleri çığırı açıldı
- * **28 Şubat 1876**; Haydarpaşa demiryolu işçileri greve çıktı.
- * **27 Şubat 1880**; Haydarpaşa-Izmit demiryolu işçileri greve çıktı.
- * **1 Mart 1881**; Rus Çarı II. Aleksandr Rus devrimci örgütü Narodniklerce öldürüldü.
- * **26 Şubat 1910**; İstanbul'da ilk sol gazete “İştirak” yayımlanmaya başladı.
- * **28 Şubat 1917**; Rusya'da Bolşeviklerin önderliğinde gerçekleşen demokratik devrim başarıya ulaştı.
- * **4 Mart 1923**; İzmir İktisat Kongresi sona erdi.
- * **Mart 1925**; Hükümete olağanüstü yetkiler veren Takrir-i Sükun Kanunu TBMM'de kabul edildi. Bu kanun Şeyh Said isyanı gerekçe gösterilerek çıkarılmış ancak birçok bölgede uygulanmıştı. Kurulan İstiklal Mahkemeleri'nde hiçbir yargılama olmadan binlerce insan idam edilmiştir.
- * **26 Şubat 1943**; Gayri Müslimlere uygulanan Varlık Vergisi'ni ödemeyen 160 kişi İstanbul'dan Aşkale'ye gönderildi. Bu sürgün Müslüman olmayan azınlıklara yönelik 6-7 Eylül saldırılarının adeta bir provasıydı.
- * **2 Mart 1946**; Kuzey Vietnam'da Vietnam Komünist Partisi başkanı Ho Şi Minh cumhurbaşkanı seçildi.
- * **1 Mart 1960**; 1000 siyah öğrenci ABD'nin Alabama eyaletinde ayrımcılığı protesto etti.
- * **5 Mart 1971**; Amerikalı 4 asker Ankara'da THKO militanlarınca kaçırıldı. THKO, gazetelere gönderdiği bildirisinde kaçırma esnasında yakalanan bir arkadaşlarının bırakılmasını ve Amerikalılara karşı fide istedi. Bir gün sonra Amerikalıların kaçırılanların ODTÜ'de saklandıkları duyumu üzerine üniversiteye polis baskını yapıldı. **Erdal Şener** adlı öğrenci bu saldırıda öldürülürken 32 kişi de yaralandı. Yapılan operasyonda 2 bin ODTÜ öğrencisinin ifadesi alındı ve 24 öğrenci tutuklandı. Kaçırılan Amerikalı askerler 8 Mart'ta THKO militanları tarafından serbest bırakıldı.
- * **1 Mart 1971**; Batman'da 3 bin işsiz rafineriyi işgal etti.
- * **1 Mart 1971**; Türkiye'nin ilk çoban boykotu Konya'nın Sazgeçit köyünde başladı.
- * **20 Şubat 1975**; İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı İstanbul Elektrik Tünel Tramvay İşletmesi (İETT) grevini yasakladı.
- * **23 Şubat 1975**; İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tekstil işkolunda uygulanacak lokavt ve grevleri yasakladı.
- * **20 Şubat 1976**; Türkiye'deki 23 Amerikan üssünde grev kararı alındı.
- * **22 Şubat 1986**; 12 Eylül sonrasının ilk büyük mitingi İzmir'de yapıldı. Türk-İş tarafından düzenlenen mitinge 50 bin işçi katıldı.
- * **2 Mart 1990**; Yıldız Üniversitesi'nde öğrenciler 3.5 saat işgal eylemi yaptı, eylemden sonra 200 öğrenci gözaltına alındı.
- * **27 Şubat 1993**; İHD Elazığ Şubesi Başkanı Avukat Metin Can ve Dr. Hasan Kaya JTEM tarafından kaçırılarak katledildi.
- * **19 Şubat 1994**; Haftalık Newroz gazetesi yayın hayatına başladı.
- * **1 Mart 1996**; Harçları protesto eden öğrenciler İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni 30 saat işgal ettiler. Eylem sonrası çıkan olaylarda 100 öğrenci gözaltına alındı.

Kültür-Sanat

“Lewis Wickes Hine'nin elinde güçlü bir silah vardı: Fotoğraf makinesi.”

Objektifini işçi sınıfına yönelten bir fotoğraf sanatçısı

“... yıllardır Manine'nin konserve fabrikalarından Teksas'ın tarlalarına binlerce sanayi topluluklarında, sürüklenip duran çocuk işçileri izledim. Onların trajik hikâyelerini dinledim ve kazanma şanslarının bulunmadığı bu endüstri oyunundaki mücadelelerini gördüm. Keşke edindiğim deneyimleri, tanık olduğum yaşamları size kuşbakışı izletebilseydim.”

İşte böyle dedi usta fotoğrafçı **Lewis Wickes Hine**. Düşüncesini kuşbakışı anlatabilmek amacıyla, tehlikeli pozisyonlarda Empire State Binası'nın demir ve çelik iskelesinde caddede asılı kalarak en iyi fotoğrafı çekmek için uğraştı. Ve bizlere o meşhur işçi sınıfını göklere çıkaran fotoğrafı çekti.

Lewis Wickes Hine, 26 Eylül 1874 yılında Oshkos, Wisconsin'de doğdu. Babası öldükten sonra 18 yaşında çalışmak ve öğrenimi için para biriktirmek zorunda kaldı. Hine, daha sonra öğrenimine sosyoloji öğrencisi olarak Chicago Üniversitesi ve Columbia Üniversitesi'nde devam etti.

1901 yılında New York'a yerleşerek “Ethical Culture School”da öğretim üyeliği yaptı. 1905 yılında New York'ta Ellis Adası'na zıya-

ret etti ve binlerce göçmenin yaşadıklarını fotoğrafladı.

1908 yılında, “Çocuk İşçileri Ulusal Komitesi Fotoğrafçısı” oldu ve çocuk emeğinin sömürüsünü göstermek ve çocuklar için bir şeyler yapmak amacıyla maden ocaklarında, konserve fabrikalarında, tekstil atölyelerinde ve pek çok fabrikada çalışan çocukların fotoğraflarını çekti. Onların yaşam koşullarını resmederek haklarında ayrıntılı raporlar düzenledi. Çekmiş olduğu fotoğraflar, “Çalışan Çocukları Koruma Ulusal Komitesi” tarafından kullanılmış ve ciddi bir kamuoyu yaratılmasıyla çocuk hakları ile ilgili yasaların çıkarılmasında önemli bir araç olmuştur.

Hine, I. Paylaşım Savaşı sonlarında Kızılhaç Örgütü'yle birlikte Avrupa'da çalıştı. Özellikle de Balkanlar'da çocuklarla ilgili fotoğraflar çekti. Döndüğünde ise Empire State Building'in inşasında çalışan işçilerin fotoğraflarını çekti. Bu çalışmasını **“Çalışan Adamlar”**(Man at Work) adlı kitapta toplamıştır. Yaşamının geri kalanında ise hükümet projelerinde çalıştı ve 1940 yılında Newyork'ta yaşamını yitirdi. Bolşevik devriminden hemen sonra Sovyetler Birliği'nde ortaya çıkan Top-

Lewis Wickes Hine
(26 Eylül 1874 -
3 Kasım 1940)

lumsal Gerçekçilik akımını işçi sınıfının içine girerek onları tanıyarak kavrayan Hine, bugün **Belgesel Fotoğrafçılığı** denildiğinde akla gelen ilk isimdir.

Lewis Wickes Hine'nin elinde güçlü bir si-

lah vardı: **Fotoğraf makinesi**. Evet, bu onun en büyük silahıydı. Bu silahını yıllarca fabrikalarda çalışan emekçilere, işçilere ve özellikle de çocuk işçilere çevirdi. Onların yaşamlarını anlatabilmek tüm engellemelere rağmen fabrikalardan içeri girdi ve onların yaşamlarını fotoğrafladı. Hine'nin fotoğraf çekmek için çok az zamanı vardı. Öncelikle fabrikaya bir şekilde girmesi ve koca tripotunu (fotoğraf makinesi ayaklığı) çıkarması ve kimse görmeden fotoğraf çekmesi gerekiyordu. Birçok kez fabrikalara işçi ya da patronların yanında bir uşak olarak girdi. Hine'nin işçilere duyduğu sevgi, onların yaşam koşullarını değiştirme isteği, çocukların çalıştırılmasına ve sömürülmesine duyduğu tepki, salt bir aydın tepkisi değildi. Bütün zamanını 14-15 saat boyunca sömürülen ve sefalet bir ücretle çalışmak zorunda bırakılan işçilere ayırmıştır. Kendi pratiğinde görmüş olduğu çelişki, içini işçi sınıfının kinini-

le doldurdu. Ve “aşağıdakilerin” öykülerini dinledi, tanıdı ve fotoğrafladı. Fotoğraf makinesinin yönünü sömürü çarklarına çevirdi. Hine, Amerikan rüyasına sırtını döndüğünü geleceğini, “yoksulların ve ezilenlerin” tarafında yer alarak gösterdi. Onun fotoğrafları; zulme ve sömürüye karşı bilinçli olarak kullanılan araç oldu. Daha iyi bir yaşam kurmalarına yardımcı olmak amacıyla birçok dergide ve raporda kullandı. Fotoğrafları adaletsizliğin kanıtlarıydı. Çünkü Hine gerçek insanların, gerçek insanları ve gerçek öykülerini çekiyordu.

İşçi-köylü'den

TEKEL direnişi umutsuzluğa, çaresizliğe itirazdır!

TEKEL direnişi tüm ezilenlerin, mazlumların yıllardan beri biriken öfkesine tercüman, çaresizliğine umut oluyor. Bu durum, egemen sınıfları ve sözcülerini öfkeleniyor. Çünkü onlar zulme boyun eğen, çaresizliği kader sayan, hakları uğruna mücadele yürütmeye yabancılaştırmış emekçileri arıyor. TEKEL işçileri onların çizdiği çerçeveyi parçaladı. İşte onların tüm öfkesi bundan kaynaklanıyor. Erdoğan'ın işçileri tehdit eden, "ideolojik bir eylemdir" deyip, en azından kendi partisine oy veren emekçileri direniş çadırlarından uzaklaştırmak için gerçeklere yumruk sallayan tüm beyhude çabalarının altında yatan gerçek budur. **Evet korkuyorlar! Peki neden? Çünkü haksızlar, çünkü Ankara'nın soğuk sokaklarında yükselen direniş ateşi ülkenin farklı bölgelerindeki emekçileri ısıtıyor, zulme karşı öfkelerini sokağa taşımalarına cesaret oluyor, umut oluyor.**

Direnin başarısı daha zorlu ve çetin bir mücadele istiyor. Bu gerçek görülmelidir.

Çünkü egemen sınıfların 4/4'ün vazgeçmele-ri bugüne kadar özelleştirme neticesinde bu yasaya dayanarak düşük ücretle, iş güvencesinden, sosyal haklardan yoksun binlerce emekçinin durumunu da kapsayacaktır. Yine özelleştirmeler kapsamında olan kamu kurumlarında çalışan binlerce işçi ve kamu emekçisinin geleceklere de direkt bu yasanın uygulanmasına bağlıdır. Dolayısıyla sorun yalnız binlerce TEKEL işçisini ilgilendiren bir sorun değildir.

Emperyalistler, işbirlikçileri ve usakları bu ve benzeri yasalarla emekçilerin ücretli çalışma sürelerini kısıtlıyor, ücretlerini düşürecekler, emekli olma koşullarını neredeyse imkânsız kılacak, ücretli izin, toplu sözleşme ve diğer sosyal haklarını tırpanlayacaklardır! Karları paylaşanlar, krizin yol açtığı zararları, emekçilere paylaştırmanın çabası içindeler.

Sokaklara, ilericiler basına, burjuva medyasına bakan herkes yer aldığı statüye uygun olarak tutumunu belirliyor. Egemen sınıfların iktidar mücadelesinden kaynaklı olarak kimi burjuva partileri sözcülerinin direniş desteklemeye dair yaptıkları açıklamalar, ikiyüzlü ve sahtedir. Erdoğan'ın direnişin yaratmış olduğu basıncın da etkisiyle **"biz bunlarla 4/4 ko-**

nusunda anlaştık" demesi boş bir söylem değildir. Bir gerçeğin itirafıdır. Sendika ağaları koltuklarını garantiye alacak, hizmet ettikleri sınıfın temsilcilerinin öfkesini yatıştırarak bir "çözümün" peşindeler şimdi.

Onların bu çabalarını bugünden yarına boşa çıkarmak mümkün değildir. Ama devrimci demokrat sendikal güçlerin bu süreçte yaşananlardan doğru dersler çıkararak, bu dersler ışığında bundan sonraki çalışmalarına yön vermesi pekâlâ mümkündür. Bu derslerin en başta geleni lokal çalışmalarını genel çalışmalara dönüştürme perspektifidir. Başarı için, direnişin kamuoyunun gündemine oturması için diğer iş kollarında çalışan işçilerin, tüm emekçilerin desteğine, dayanışmasına ihtiyaç vardır.

Bu demektir ki; dar bir alana hapsedilen, emekçilerin genel sorunlarına karşı duyarsızlığı içeren, işe kapanık tüm çalışmalar etkisiz kalmaya mahkumdur. İşe bir noktadan başlamak kendi içinde anlamlıdır. Ama o noktada çakılı kalmak, yani iş kolu bazında örgütlenmenin sınırlarını genişletmemek, diğer emekçi kesimlerle ortak sorunlar etrafında hareket etme çalışmalarını içine girmemek "bindiği dalı kesmek" anlamına gelir.

Tartışmalarımızı somut pratikler üzerinde

yürütürsek daha sağlıklı olur. Örneğin bu direniş sürecinde devrimci ve demokrat sendikal güçler olarak nasıl bir pratik izlediğimiz konusunda kafa yormalız. **"Bulduğumuz iş kollarında direnişe dair propaganda çalışması yaptık mı?", "dayanışma çağrılarında bulunduğumuz mu?", "direniş çadırlarını ziyaret ederek farklı bölgelerden gelen işçilerle tanışma, kendimizi tanıtmaya çabası içine girdik mi?", "bölgeler düzeyinde direnişin sahiple-tilmesi için genel olarak emekçiler içinde özgün bir çalışma yürüttük mü?", "yapılan destek mitinglerine istenilen düzeyde katılım sağladık mı?"** vb.

Şu açık ki; kamuoyu gündemine oturmuş geniş yığınların dikkatini üzerine çekmiş böyle- si büyük bir direniş sürecine katılma, karışma pratiklerinde iyi bir sınav verilmişse bu demektir ki, kendimizi daha kapsamlı bir şekilde sorgulama göreviyle karşı karşıyayız. Çünkü böyle- si pratik süreçler örgütlenme, duyarsız kesimleri duyarlı hale getirme konusunda objektif olarak bize fırsatlar sunmaktadır.

TEKEL direnişinde görüldüğü gibi, özelleştirme politikası kapsamında egemen sınıfların saldırıları devam edecektir. **Bu da yeni**

direnin gündeme gelmesine vesile olacaktır. Burada belirtmeliyiz ki, TEKEL direnişinin sonucu, bundan sonraki gelişmelerde etkili bir rol oynayacaktır. Bu nedenle direnişten edindiğimiz tecrübeler ışığında süreci karşılayacak tarzda hazırlıklar içine girmeliyiz. Bu hazırlıklar o iş kollarında çalışan emekçilerle şimdiden ilişki kurmayı, muhtemel saldırılar karşısında güçlerimizi nasıl seferber edeceğimizi planlayacak bir çalışmayı içermelidir. Yine tüm bu saldırılara karşı emekçilerin birliğine hizmet edecek kapsamlı pratik çalışmalar için ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yoğunlaşmalıyız.

Sonuç olarak, direnişin değiştiriciliği, direnen güçlerin kendi güçlerinin farkına varma gerçekliği TEKEL direnişinde bir kez daha görüldü. Bu devrimci pratiklerde yoğunlaşmak, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçiler üzerine serpilmiş ölü toprağın silkenerek atılması anlamına gelir. Direniş çadırlarında yaratılan kararlı duruş, dayanışma bilinci, gelecek açısından umut vericidir. Bu umudu bü- yütmenin yolu, egemen sınıflara, sendika ağalarına, sistem içi reformist-sivil toplumcu anlayışlara karşı kararlıca bir mücadele yürüt- mekten geçer.

Her yer TE-KEL, her yer direniş!

2 aydır, Ankara'nın göbeğinde; karda, soğukta hakları için direnen ve işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir yere sahip **TEKEL direnişine destek eylemleri devam ediyor. Şubat sonunda, eyleme müdahale edeceklerinin sinyali veren devletin tüm "rahatsızlıklarına" ve sendikanın ayak oyunlarına rağmen direnişlerini sürdüren TEKEL işçisine, ülkenin birçok yerinde biraraya gelen binlerce kişi "Hepimiz TEK-EL'iz!" mesajını veriyor.**

* İHD İstanbul Şube üyesi kadınlar TEKEL işçilerine destek vermek ve hükümet yetkililerinin eylemci işçilere yönelik hakaret içeren sözlerini protesto etmek için Galatasaray Meydanı'nda basın toplantısı yaptı.

Diyarbakır, Van, Kocaeli ve Bitlis'te TEKEL işçileri ile dayanışmak için meşaleli

yürüyüşler gerçekleştirildi.

* Adana'da 5 Ocak Meydanı'nda toplanan Türk-İş, DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar Çakmak Caddesi'nden İnönü Parkı'na kadar yürüyüş düzenledi.

* Dersim'de Sanat Sokağı'nda bir araya

gelen Tunceli Sendikalar Platformu meşalelerle AKP İl binası önüne kadar yürüdü. Eylem oturma eylemiyle son buldu.

* Antalya'da Emek ve Demokrasi Güçleri 11 Şubat'ta Yavuz Özcan Parkı'nda dayanışma çadırı kurarak açılış grevine girdi.

Denizli

Direnin 59. gününde aralarında aralarında **YDG'nin** bulunduğu kurumlardan yaklaşık 100 kişilik kitle saat 17.15'te Çatalçeşme'de toplanarak Denizli Belediyesi önüne doğru sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında yoldan geçen sürücüler kornalarına basarak eyleme destek verdi. Kitle Belediye'nin önüne geldiğinde aralarında TEKEL işçilerinin yakınlarının da bulunduğu yaklaşık 150 kişi tarafından karşılandı. Belediye önünde basın açıklaması yapıldıktan sonra kitle dağıldı. **(Denizli YDG)**

Kararlılıkla eyleme devam

A
N
K
A
R
A

11 Şubat Perşembe günü TEKEL işçileri Maliye Bakanlığı önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Sendika yönetiminin isteği üzerine işçiler üçerli gruplar halinde Maliye Bakanlığı önüne geldiler. Burada gerçekleştirilen basın açıklamasını TEKEL işçileri adına **Macit Amaç** yaptı. Eyleme devam edeceklerini ve özlük hak-

larını almadan hiçbir yere gitmeyeceklerini tekrar vurgulayan Amaç, AKP'nin yandaşlarına çekilen peşkeşle sömürü kaskının daraltıldığına değindi.

İşçiler sendikacılarının **"Geldiğimiz gibi üçerli gruplar halinde slogan atmadan çadırlara dönüyoruz"** sözlerine Bakanlık önünde 5 dakikalık oturma eylemi yaparak karşılık verdi. **"Ölme var ölme yok", "Direne direne kazanacağız"** sloganlarının atıldığı oturma eylemi sloganlarla birlikte fiili bir yürüyüşe dönüştü. Polislin tüm ihtarlarına ve sendikacıların çabalarına rağmen işçiler toplu bir şekilde sloganlar atarak Güvenpark'a indiler. Buradan metroya girerek Sakarya Caddesi'nde bulunan çadırlarına döndüler. Eylem boyunca işçilerin coşkulu duruşu ve her yerde halk tarafından verilen yoğun destek dikkat çekiciydi. **(Ankara)**

TEKEL için TEK-EL dayanışması

İ
S
T
A
N
B
U
L

Türk-İş Şubeler Platformu'nun çağrısıyla biraraya gelen **KESK Şubeler Platformu, TMMOB, DİSK, Tek Gıda-İş, Belediye-İş, Türk Metal-İş** sendikaları, **Sine-Sen, direnişteki Marmaray işçileri,** devrimci ve demokrat kurumlar İstiklal Caddesi'nde bir yürüyüş düzenlediler. Galatasa-

ray Lisesi önüne gelen 3 bin kişilik kitle, 4 Şubat "Genel Grevi" sonrası egemenler ve bazı sendika ağaları tarafından zayıflatılmaya çalışılan dayanışmanın sürdürüldüğü bir kez daha gösterdiler. Eylemde DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Tek Gıda-İş üyesi bir kadın işçi konuşma yaptılar.

HSGGP'den TEKEL işçilerine destek

13 Şubat'ta Cevahir Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelen **Herkesin Sağlıklı Gelecek Platformu** Mecidiyeköy'e doğru yolun iki şeridi trafiği kapatılarak yürüyüşe başladı. Eyleme, Marmaray işçileri **"Ücretlerimizi yükseltmesi ve çalışma koşullarımızın düzeltilmesi için direnişimiz"** yazılı bir pankart ile katılarak Dev Sağlık-İş'te örgütlü taşeron işçiler de yerlerini almışlardı.

Yürüyüş boyunca sloganlar atan kitleye yoldan geçen araçlar ve eylemi izleyenler de alkışlarla destek oldular. **Hüseyin Demirdizen'in** okuduğu açıklamada, TEKEL işçilerinin başlattığı direnişin tüm emekçilerin mücadelesi haline dönüştüğü vurgulanırken TEKEL işçilerinin direnişi zafere ulaşmaya kadar her gün Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi yapılacağı söylendi.

GÜLSUYU-GÜLENSU HALKI SOKAKLARDAYDI

14 Şubat Pazar günü Gülsuyu-Gülensu'da zamları protesto etmek ve TEKEL işçisinin desteklemek için mahalle halkının katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Partizan olarak örgütlenmesine de katıldığımız eylem öncesinde mahallenin bü-

tünü ev ev dolaşarak bildiri dağıtımını yaptı. Yanı sıra esnaf ziyaretleri, kahvehanelerde ve semt pazarında ajitasyon çalışmaları eşliğinde de bildiri dağıtımını yapılarak kitle eyleme çağrıldı. Bu çalışma sonucunda, mahalle halkının yo-

ğun katılımının olduğu eyleme esnaf da kepenk kapatılarak destek verdi.

Yaklaşık 500 kişi katıldığı eylemde **"Zamlara, Yoksulluğa ve İşsizliğe Karşı Onurlu ve İnanca Yaşam İstiyoruz", "Tekel İşçilerinin Direnişini Selamlıyoruz"** ve kentsel dönüşüm saldırısına karşı, **"Yok sayılmaya,**

Rantçılığa, Kentin Dışına Sürülmeye Hayır" yazılı Gülsuyu-Gülensu Halkı imzalı pankartlar açıldı. Partizan ve İşçi-köylü okurları imzalı dövizlerin de açıldığı eylem, Heykel Meydanı'nda kitlenin bir araya gelmesiyle, Fatma Hanım'a kadar devam eden yürüyüşe başladı. Fatma Hanım'a gelen kitle adına Gülsuyu-Gülensu

Güzelleştirme Derneği'nden Ali Şengül basın metnini okudu. Zamları, yıkımları ve TEKEL işçilerinin direnişini konu alan açıklamadan sonra mahallede oturan bir TEKEL işçisi ve TEKEL'den emekli olan işçilerin söz aralık konuşmalar yaptığı eylem, atılan sloganlarla sona erdi. **(Gülsuyu-Gülensu Partizan)**

TKP/ML militanları TEKEL işçisinin direnişini selamladı

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir habere göre uzun bir süredir Ankara'da devletin tüm saldırı ve tehditlerine rağmen direniş kararlılıkla sürdüren TEKEL işçisinin onurlu ve haklı mücadelesini desteklemek için TKP/ML militanları tarafından İstanbul-Edirne otoyolunda bir üst geçite pankart

asma eylemi gerçekleştirilmiştir. **"TKP/ML TIKKO"** imzalı **"TEKEL İşçisinin Mücadelesini Sahiplen, Geleceğin için Örgütlen"** yazılı pankart uzun süre asılı kalmış, daha sonrasında kolluk güçleri tarafından önlem alınarak indirilmiştir.

B
U
R
S
A

Bursa'da TEKEL İşçileri ile Dayanışma Platformu yaptığı eylemlerle desteğini sürdürüyor.

Platform TEKEL işçilerinin açlık grevine 5 Şubat günü BATIS'te basın açıklamasıyla bir günlük dayanışma amaçlı açlık grevi yaptı. 6 Şubat günü de açlık grevinin ardından Uluyol'dan yolun bir kısmını trafiğe kapatarak Kent Meydanı'na kadar sloganlarla yürüdüler. Burada Platform bileşenleri oturma eylemi gerçekleştirdi.

8 Şubat'ta da Platform işçi ve emekçileri Bursa'nın Kestel ilçesinde yapılacak yürüyüş eylemine çağırıldı. 9 Şubat günü saat 18.00'de Kale Kiraathanesi önünde toplanarak buradan Kestel Meydanına yürüdü. Yürüyüş esnasında polislin yolu bahane ederek gerginlik yaratması ve yoğun yığılma yaparak kitlenin katılımını engellemesine inat eylem canlı ve coşkulu biçimde gerçekleşti.

11 Şubat günü de DİSK ve KESK'in çağrısı ile Kızılay Kan

Merkezi önünde yapılan eyleme Platform da "TEKEL işçisi yalnız değildir, Yaşasın sınıf dayanışması" pankartı ile katıldı. Eyleme ayrıca Türk-İş'e bağlı Tümtis ve Kristal-İş de yerini aldı. Platform bileşenleri 12 Şubat'ta ise Orhangazi Sanayi Bölgesi'nde işçilere "TEKEL işçilerinin mücadele çağrısına destek verelim" başlıklı bildiri dağıttı.

M
A
L
A
T
Y
A

KESK, EMEP, ÖDP, BDP, ESP, Halk Cephesi ve Partizan meşaleli bir yürüyüş yaptı. Eğitim-Sen önünde toplanan grup ellerinde meşalelerle İnönü Caddesi'nin bir şeridini araç trafiğine kapatarak Soykan Parkı'na kadar sloganlarla yürüdü.

Soykan Parkı'nda toplanan kitle adına açıklamayı KESK dönem sözcüsü ve BTS Malatya Şube Başkanı **Hasan Akdemir** yaptı. Açıklamanın ardından alkış ve ıslıklarla hükümet eylem sona erdirildi.

İ
Z
M
İ
R

İzmir'de 11 Şubat Perşembe günü TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Çok sayıda devrimci kurumla beraber sendikaların da katıldığı eylem, Alsancak'ta akşam 18.30'da meşaleli yürüyüşle başladı. Çevredeki insanların alkışlarıyla destek verdiği eylemde TEKEL işçilerinin mücadelesinde yalnız olmadıkları belirtildi. Yapılan basın açıklamasında TEKEL işçilerinin mücadeleye ışık tuttuğu, zaferin direnen TEKEL işçilerinin olacağı belirtildi ve herkes TEKEL işçilerinin haklı mücadelesinde birlikte mücadeleye etmeye çağrıldı. **(İzmir)**

M
E
R
S
İ
N

11 Şubat Perşembe günü Partizan olarak bizim de içerisinde yer aldığımız Mersin Emek ve Demokrasi Platformu'nun örgütleyicisi olduğu eylem saat 17.00'de Eğitim-Sen binasının önünde başladı. Taş Bina'ya meşalelerle yüründü ve son olarak Taş Bina önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylem boyunca taşınan **"TEKEL işçisi yalnız değildir"** yazılı pankartın arkasındaki kitle sık sık "TEKEL işçisi onurumuzdur" vb. sloganlar attı. Basın metnini Platform adına dönem sözcüsü Kenan Hazar okudu. Eylem sona alkış ve sloganlarla son buldu.

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay Sk. Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

TEKEL Hayat Fakültesi'nden ders notları

1- Birlik, Dayanışma, Mücadele

Aylardır türlü baskıya, tehdide rağmen devam eden TEKEL direnişi Ankara'nın soğuk havasını ısıtarak yaktığı ateşe Sakarya Caddesi'nden tüm Türkiye'ye dalga dalga yayılıyor. Yayılan bu direnişe dair işçiler "Bıçak kemiğe dayandı, keşke dayanmadan önce başlatsaydık", "keşke tütün üreticisinin haykırışlarına kulak verip sesine ses katsaydık" sözleriyle eksiklerine de dikkat çekiyor.

Şurası bir gerçek ki; direniş nasıl biterse bitsin işçi sınıfı ve

emekçilerin bilincinde bıraktığı derin izlerle uzun süre hafızalardan silinmeyecek. TEKEL işçileri, işçi sınıfı ve emekçilerin uzun süredir hasret kaldığı sınıfın gücünü dosta düşmana yeniden hatırlatmıştır. İşçi sınıfının diğer tüm toplumsal kesimleri kucaklayan öncü rolünü ve gücünü de gösterdi. Çeşitli milliyetlerden emekçilerin sınıf mücadelesi içinde nasıl birleştiğini, dayanışmayı ve ortak mücadeleye ağırlarını nasıl öğretilmiş olduğunu görür hale getirdi.

Direnış açlık grevi eylemine son verilmesi ve sendikamızın referandum yapma kararı ile yeni bir mecraya doğru yol alıyor. İşçiler üzerindeki abluka ve tehditler de her gün giderek artıyor. İşçilere yardım eden belediyelere ceza kesilmesi, kaçak elektrik kullanıldığı iddiası ile suç duyurusunda bulunulması, AKP'li devlet bakanlarının direnişi bölmeye dönük saldırıları dozu artarak sürüyor. Özellikle de Başbakan'ın artık alışkanlık haline getirdiği tehditleri gündemden düşmüyor.

2- DİRENİŞ ATEŞİ ANKARA'YI ISITIYOR!

Tüm saldırılara rağmen direniş, büyük bir coşku ve azimle Ankara'nın göbeğinde kurulan "şehirde" devam ediyor. Bu süreci yakından takip etmek ve yaşananları olduğu gibi hissetmek için Partizan ve DDSB'liler de gruplar halinde Ankara'ya geliyor. Biz de 10 Şubat günü büyük bir heyecanla İstanbul'dan iki gazete çalışmanı dört kişi yola koyulduk. Yolculuğun ardından servislerle direniş alanına, Sakarya Caddesi'ne doğru yola koyulduk. Burada bizleri İzmir-Tuzla Yaprak Tütün İşletmeleri'nde çalışan işçiler karşıladı. Ve çadırlara geçtik. Yaktıkları soba ve üzerinde kaynayan çaydan çıkan buharla artan sıcaklık içinde selamlaştık. Sohbetimizde bizlere bilgi veren Şendoğan Koç, cadde üzerinde toplam 35 çadırın bulunduğunu ve birbirlerini şahsen tanımasalar bile direnişin burada herkesi bir araya getirdiğini anlattı. Direnişle birlikte bir bilinç sızramasının yaşandığını belirten Koç, verilen desteğin oldukça fazla olduğunu özellikle devrimci ve demokratların buradan bir an olsun ayrılmadığını büyük bir coşku ile anlattı.

"Geç de olsa anladık, ya hiç anlamasaydık!"

Sobanın etrafında başladığımız sohbette bir arkadaşımız Tuzla havzasında deri işçilerinin direnişini anlattı. Yaşananları anlatırken bir işçi sözü bir anda kesti. "bize onları anlatmayın, biz onları anlamadık ve hiçbir şekilde desteklemedik. Bugün ise biz de onlar gibi direnmekteyiz. Onları, onlar gibi olduktan sonra anladık, işte biz de tam bu noktada kaybediyoruz" dedi. Diğer işçiler ise bu konuşmaya hak vererek; "Geç de olsa anladık, ya hiç anlamasaydık!" dediler.

Yol boyunca kurdukları çadırlarla işçiler burada bir hayat kurmuş ve burayı bir okul haline çevirmiş durumdadır.

"Asıl açılımı biz yaptık", "işte medeniyetler şehri" sözlerinden de anlaşıldığı gibi, hemen her çadırda bir tabela bulunmakta ve bu tabelalarda "Adana kampüsü", "İstanbul bölge müdürlüğü", "Manisa Tarzanları", "Gavur İzmir" vb. isimlerle direniş okullarının isimleri yer alıyor. Egemenlerin ikiye bölünmüş politikaları da burada gerek döviz gerek pankart ve bildirilerle teşhir ediliyor. İzmir-Tuzla çadırında bulunan "Bizlere on bin ceset torbası, sizlere 376 kilo Hint kınası"; Adıyamanlar çadırında bulunan ve üzerinde 1988 yılındaki Erdoğan'ın grev sözcüsü resim ve şimdiki durumu teşhir eden pankartta olduğu gibi.

TEKEL işçileri ile bütünleşen "Ölmek var dönmek yok" sloganı işçiler tarafından büyük bir coşkuyla sahipleniliyor. Direniş devam ederken Emine Erdoğan'ın TEKEL direnişçisi kadınlarla yapacağı görüşme Tayyip Erdoğan'la

3- TEKEL hayat fakültesi

görüşmeye dönüştü ve Erdoğan'ın 4/C'deki ısrarı ile sonuçlandığı haberi geldi. Yapılan bu görüşmenin ardından TEKEL işçilerinin öfkesi daha da kabardı.

İşçilerden görüş almak amacıyla Hatay, Diyarbakır, İzmir çadırlarında ve Türk-İş binasında süresiz açlık grevine giden işçilerle görüştük.

Şerife Demir'in görüşlerini aldık önce. Demir süresiz açlık grevinin 5. gününde direnişe İzmir çadırından katılmış.

-K: Bir grup i çi Tayyip Erdo an'la görü tü. Bununla ilgili neler dü ünüyorsunuz? 4-C sizin için ne anlama geliyor?

Şerife Demir: Erdoğan, bence bu süreç içinde işçiler ile eşinin karşı karşıya

gelmesini istemedi ve 4 saat arkadaşlarımızı bekleterek kendisi görüştü. Bu görüşmelerde tek şey ön plana çıktı, o da

Erdoğan'ın 4/C'si. Aslında bu sürecin sonu kendini belli ediyor. Erdoğan 4/C'den geri adım atmayacak biz de direnişten. 4/C bizim için kölelik, 8 saatte fazla ve Cumartesi-Pazar çalışmadır. 4/C

güvencesizlik ve her şeyden önce örgütsüzlüktür. Ücretin tamamını alamama durumu da mevcuttur. Her türlü örgütlenme, sağlık vb. güvencelerden işçiler yoksun bırakılmaktadır.

- Sizde açlık grevine katıldınız...

- Bizler bu sürecin TEKEL'de yaşanmaması için direniyoruz, bu sürecin başlamasında elbette bizlerin sorumluluğu vardır. Bıçağın kemiğe dayanmasına izin vermeyecektik, geç oldu, ama direnişimizden taviz vermiyoruz.

Öncelikle şu bilinmeli, TEKEL işi oldukça zor bir işti. Elbette bu işin de belli başlı bedelleri vardı. Birçok arkadaşımız kanser ve astım hastası ama bu işi seve seve yapıyorlar. Çünkü yıllardır devam eden bir emek ve bununla gelen bir sevgi var. İşte 4/C ile bu arkadaşlarımız ölümüne terk edilmektedir. Bizler ne kadar işimizi sevssek de çeşitli baskılar var. Ama 4/C ile beraber tüm haklar yok olacak ve hasta arkadaşlarımız ölümüne, biz çalışanlar ise devlet eliyle yasal düzlemde oluşturulan köleliğe terk edileceğiz.

4- Direniş çadırına gider!

Direni in 59. gününde oldukça hareketli bir gün ya anıyor. Düzenli olarak yapılan yürüyü le Sakarya Caddesi'nde ajitasyon çekiliyor. TEKEL i çileri her yürüyü te "Ya asın Sakarya esnafı" sloganını atarak esnafa verdikleri destekten dolayı te ekkır ediyorlar. Esnaf da elinden geldi ince direni e des-

tek veriyor. Kimisi i yerine "TEKEL i çisinin onurlu direni ini destekliyoruz", "TEKEL i çilerinden de il onları rahatsız edenlerden rahatsızız" yazılı pankartlar asarken kimisi de ziyaretlerde kolaylık sa lansın diye "Direni çadırlarına gider" yazılı tabelalar asmı . Kimisi de her gün elinden geldi ince gıda ve giyecek yardımı yaparken gerçekle en eylemlerde de yerini alıyor. çiler ve burada direni boyunca bulunan arkada ların konu malarından polislerin i - çiler arasına nıfak tohumları ekmek ve provoke etmek için bildiri da utu um

ö reniyoruz.. Bu durum i çileri temkinli davranmaya itiyor. TEKEL i çilerinin ba latt ı direni elbette do allı unda güzellemeler, ürler ve sloganları da beraberinde getirdi. "Ölmek var, dönmek yok" sloganı ile bütünüle en direni devletin yaratmak istedi i milliyetçi oven dalgaya kar ı da "Asıl açılımı biz yaptık" iarı ile egemenlerin saldırılarına kar ı set örüyor. Bu noktada Hatay çadırından Arapça ve Diyarbakır çadırında Kürtçe olarak i çilerin görü lerini aldık.

Ene ismi Yusuf Binicioğlu min Hatay min Altınöz'ü:

Nihni cit le hon haaşav ındıfnav ne luvletnav. Hede Erdoğan me yağıd ne le hukukna min idnav . me rahiyin ne atıgın ne hukuknav. Sarra şehriyin min cit le hon, haaşav ındıfnav met sevvı le grev

Erdoğan şebbehne le hanzir u şebbehne le şeytan. Erdoğan meyekil hukuknav bı biftiri le aleyna. Isken hukı nihni me rehıyin le hon. Nihni ağıt hukuknav bağda bediruh. Erdoğan halle arfa keyyis nihni bedi mut bedi mut ebisir şey nihni met daavur le hukukna. Hed hukuk sahbıl me devly hed hukuk le luvletnav. Valla e bedi kil şey bakka.

Benin adım Yusuf Binicioğlu. Hatay-Altınöz'lüyüm:

Biz buraya çocuklarımızın safılığıyla geldik. Bu Erdoğan bizlerin haklarını elimizden almaya çalışıyor. Vermeyeceğiz haklarımızı. İki ay oldu burada grev yapıyoruz.

Erdoğan bizleri domuza ve şeytana benzetti. Hem hakkımızı yiyor hem de bizlere iftira atıyor. Madem öyle bizler de buradan gitmiyoruz. Haklarımızı alalım ondan sonra gideriz. Erdoğan şunu iyi bilsin ki; bizler ölürsek sadece öleceğiz bir şey olmaz. Biz burada hakkımızı arıyoruz. Bu hak devletin değil bu hak çocuklarımızdır. Başka bir şey de söylemeyeceğim.

Navê min Abdulkerim Dîncê:

Ez eslê xwe ji mîrdînê me. Ez niha li Amedê di TEKELê dixebitim. Ev deh(10)salin ez di TEKELê de dixebitim. Di nava jiyana me de her dem bi avahi beji tekoşin çêddibin. Çûnkî serokwezîr her dem dibeye ez ê vê saziye bi firoşim dixwaze vê saziye ji Îngiltere û Emerikayê re peşkeş bike.

Li Betlisê û Amedê mîtingên mezin çebûn. 2001 de li navende Tandoğanê me mîtingeke mezin li darxist. Ji aliyekî ve me ji yareke bi hevve avakir. Ji aliyekî ve em berxwedidin. Ji Aliyekî ve ji em tekoşina xwe didomîn. Em şerê xwe di dilî xwe de dijîn. Di meha aralıkê de dema kû em hatîn emgerme me di got em deh (10) roja bîmenin em usa difikirin. Min partiyekê usa kor ûker nedîtîbum. Ew çikasîjî dijîwar be ji em êtekosina xwe bidomîn hata kiderê dice bila bîce. heta ku ev zihniyeta dewletê usa be em ji em me li vîrbîn em Em herdem dibêjin "berxwedan Jiyanê" eger

kû karê TEKELê jî destê me derkêvî jêre dibejin dabasi 4/c yê dibîn ê wê Wexta rôjên reş e me bîjîn. Nîha em li vir piştî cend rojên re em e mafê xwe û rojên xwe bîjîn

Sedema hatina meyî vîra ev e. Eger kû em 4/C yê kabul bikin em rojên reş li benda me bin. Le em ji bo nanê xwe û peşerojên xwe em 4/C yî tû caran kabul nakin çûnkî em rojen reş naxwazin. Jibo vê yekê em ê heta dawîye berxwedîdîn.

Abdülkerim Dîncê:

Ben aslen Mardinliyim. Ama şu an TEKEL Diyarbakır Şubede çalışıyorum. 10 yıldan beri TEKEL'de çalışıyorum. Bizim yaşamımızda her zaman bir şekilde kavga oluyor. 2 seneden beri bu direnişin içindeyiz. Çünkü Başbakan "ben bu kurumu satacağım" dayatmasında bulundu hep ve İngiltere ve Amerika'ya peşkeş çekti. Bitlis'te ve Diyarbakır'da çok büyük mitingler oldu. 2001'de de Tandoğan Meydanı'nda çok büyük bir miting yapmayı başar-

dık. Yani bir şekilde ortak bir yaşam kavgası gerçekleştirebildik. Bir taraftan direniyoruz diğer bir taraftan da kavgamızı yürütmeye devam ediyoruz. Bizler kavgayı yüreğimizde yaşıyoruz. Aralık'ta Ankara'ya geldiğimiz zaman ben on gün kalacağımızı düşünüyordum. Ben bu kadar kör sağır bir parti görmedim. Bu kadar vurdumduymazlığa rağmen bizim kavgamız sürecektir, nereye kadar giderse gitsin. Biz hep söylüyoruz yaşamak direnmektir. Çünkü TEKEL işi de elimizden giderse ve söylenen 4/C'ye gidersek hep karanlık günler yaşayacağız ama biz burada birkaç karanlık günün sonunda özlük haklarımızla güzel günler yaşayacağız. Bizim buraya gelme sebebimiz budur.

Biz 4/C'yi kabul edersek karanlık günler bizi bekliyor. Ancak ekmeğimiz ve geleceğimiz için bizler 4/C'yi kabul etmeyeceğiz. Çünkü biz karanlık günler istemiyoruz. O yüzden de sonuna kadar direneceğiz

59. günde hareketlilik dorukta

Direnışin 59. gününde direniş, işçilerin gözünde en hareketli gününü yaşamakta. Sakarya yürüyüşleri ard arda yapılıyor. Avrupa'dan gelen sendikacıların destek eylemleri KESK, DİSK ve lise öğrencilerinin yaptığı kitlesel yürüyüşlere kadar işçiler eylemlerden eyleme koşuyor. Eylemlerin akabinde ise sloganlar susmuyor. Süresiz açlık grevine giren bir işçinin durumu ağırlaşınca Türk-İş binası önünde işçiler sloganları ile arkadaşlarına destek veriyorlar. Durumu ağırlaşan işçinin ambulansa bindirilmesinin ardından işçiler ambulansın trafiğe girip yol almasıyla birlikte yolu trafiğe kapatıyor. Burada sloganların atılmasının ardından polisle işçiler arasında kısa süreli bir tartışma yaşanıyor. Polisin

oluşturduğu çemberin ardından işçiler "Baskılar bizi yıldırma- maz" sloganları ile eylemi sonlandırıyor.

Eylemlerin ardından televizyon başında işçilerle birlikte "TEKEL işçilerinin sürdürdüğü açlık grevinin sona erdiğini" duyduk. Alınan karar yapılan bir basın açıklaması ile işçilere duyuruldu. Yapılan açıklamada açlık grevinin bitirilmesi kararının sendika tarafından alındığı ve açlık grevindeki işçilerin ikna edilmeye çalışıldığı duyuruldu. Açıklamanın ardından işçiler hep bir ağızdan "Yaşasın açlık grevi direnişimiz" sloganını attılar. Bu açıklamaya rağmen 16 işçi açlık grevine devam etme kararı aldı. Bu işçilerin sloganlarla Türk-İş binasından çıkmasıyla dışarıdaki işçiler de sloganlara eşlik ettiler.

Yapılan eylemin ardından işçi çadırlarında Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishane'de bulunan tutsak Partizanların mesajı

okundu. Mesajın okunmasının ardından işçilerin gözlerindeki mutluluk ve umut daha da ışıladı. İzmir çadırı, mesajın her cümlesinin ardından slogan attı, hep birlikte tutsak Partizanlara selamlarını ilettiler. Mesajların okunduğu sırada dışarıdan gelen slogan sesleri ile çadırlar bir anda boşaldı.

Mustafa Kumlu ve Erdoğan görüşmelerinden bir sonuç çıkmamıştı ve işçiler de sloganlarla tepkilerini dile getiriyordu. İşçilerin sayısı arttıkça sloganlar gürleşiyor. Kimisi içindeki kını yeterince boşaltamamanın bir yansıması olarak elindeki çay bardağını fırlatırken bir diğer işçi Türk-İş tabelasını tekmeliyor. Kürsü işgal ediliyor bu sırada. Türk-İş Genel Sekteri Mustafa Türkel, sürecin devam ettiğini ve yarın yapılacak olan toplantıların sonucunu bekledeklere söyledi. (Ankara)